Omraam Mikhaël Aïvanhov

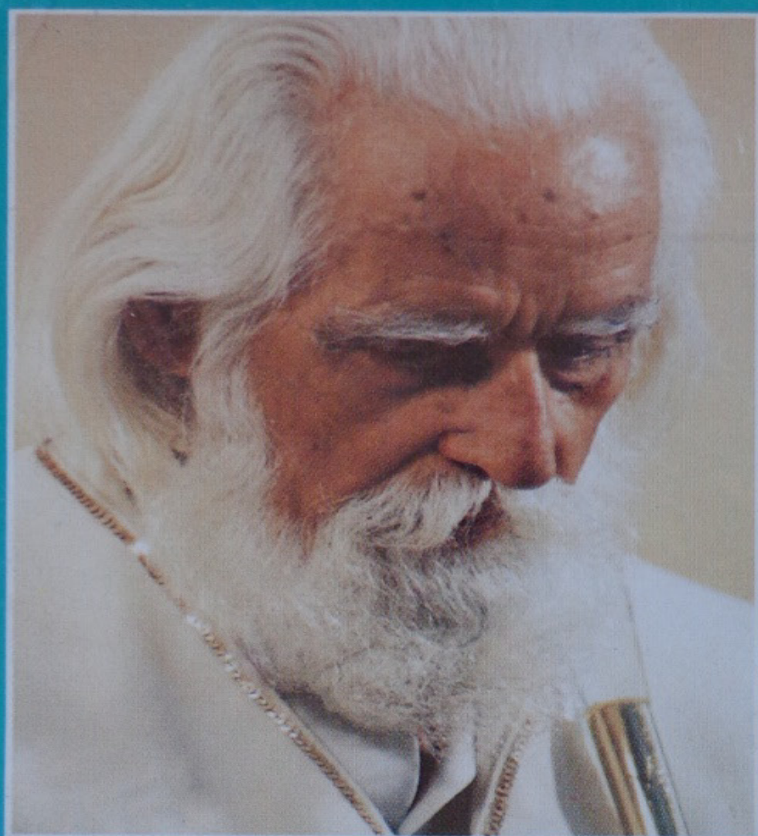
În pragul cetăţii sfinte

comentarii ale Apocalipsei

Colecţia Izvor

EDITURA PROSVETA

Filozof şi pedagog francez de origine bulgară, Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov (1900-1986), se stabileşte definitiv în Franţa în anul 1937. Ceea ce surprinde, chiar de la început în opera sa, este multitudinea aspectelor în care este prezentată această unică problemă: omul şi desăvârşirea sa. Oricare ar fi subiectul abordat el este în mod invariabil tratat în funcţie de folosul pe care i-l poate aduce omului, pentru o mai bună înţelegere a lui însuşi, ca şi pentru o mai bună îndrumare a vieţii sale.

„Există numeroase interpretări ale Apocalipsei, dar eu cred că nici una nu a găsit încă tot adevărul, baza. De ce? Din mai multe motive, dar mai ales pentru că în loc să se vadă în această carte esenţa, adică descrierea elementelor şi proceselor vietii interioare şi a vietii cosmice, s-a căutat recunoaşterea unor personaje, ţări sau evenimente istorice. Din acest motiv s-au făcut greşeli în privinţa celor patru cavaleri, a fiarei cu şapte capete şi zece coarne, a femeii încununată cu stele, a noului Ierusalim!...

Chiar eu v-am dat interpretarea unora dintre pasaje, dar trebuie să ştiţi că nu veţi primi nici o binefacere dacă nu aţi lucrat încă de la început ca să puneţi adevăratele baze ale vieţii spirituale. Fiindcă toate aceste simboluri nu trebuie să le înţelege¡i intelectual, trebuie să le însufleţiţi în voi. Şi atât timp cât nu aţi făcut în voi o lucrare prealabilă de purificare, de stăpânire de sine şi de înălţare interioară, veţi rămâne în afara minunilor Apocalipsei."

Omraam Mikhaël Aïvanhov

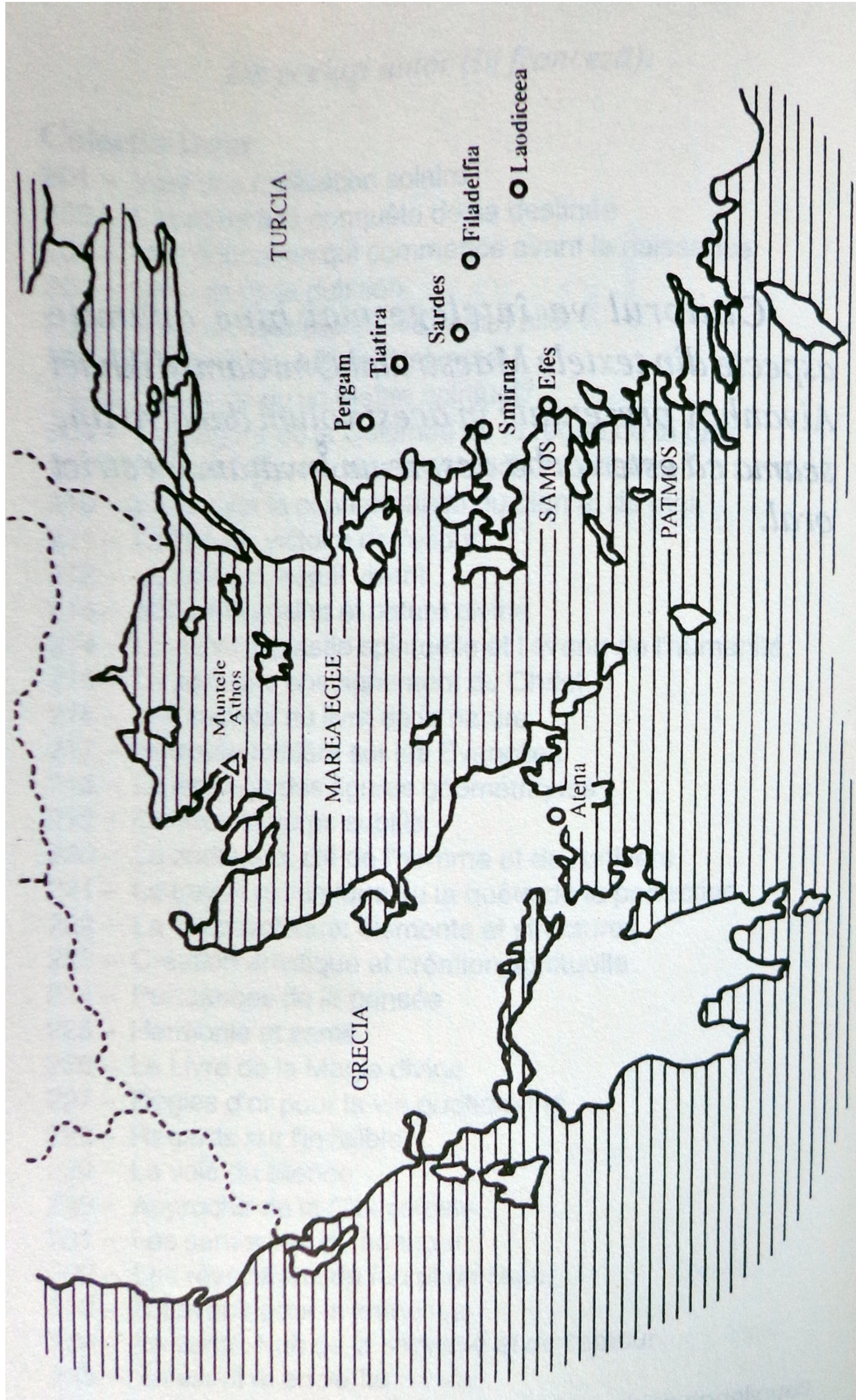
ISBN 2-85566-476-4
ISBN 973-98291-9-8

În pragul cetății sfinte

comentarii ale Apocalipsei

Cititorul va înțelege mai bine anumite aspecte din textele Maestrului Omraam Mikhael Aivanhov, prezentate în acest volum, dacă vaține seama că este vorba despre un învățământ strict oral.

TABLA DE MATERII

Principalele locuri menționate în carte

Capitolul Unu

VIZITĂ LA PATMOS

Aş dori să vă iau astăzi cu mine ca să revedem un ţinut ce a încântat atât inima mea cât şi inimile tuturor prietenilor care mă însoţeau. Da, aş dori să ne plimbăm într-un ţinut foarte îndepărtat, un ţinut binecuvântat. El se numeşte Patmos.

Patmos este o insulă greacă, dar este situată mai aproape de Turcia decât de Grecia. Nu putem ajunge la ea decât cu vaporul, iar traversarea durează treisprezece ore plecând din Atena. Patmos este pe hartă o insulă micuţă, dar în realitate, prin importanţa sa spirituală, este o mare insulă greacă şi de aceea am dorit să o explorăm. Am plecat spre ea ca într-un pelerinaj, fiindcă aici a trăit sfântul Ioan şi tot aici el a scris Evanghelia şi Apocalipsa.

Primul lucru pe care îl vezi apropiindu-te de insulă sunt casele de un alb imaculat, alb a cărui strălucire este accentuată de albastrul mării şi al cerului. Unele sătuce sunt situate la malul mării, altele, cum este Khora, cu mânăstirea sfântului Ioan Evanghelistul şi grota Apocalipsei, se află situate pe coline. În jurul acestei grote în care a trăit sfântul Ioan s-au construit de-a lungul secolelor numeroase clădiri ce formează astăzi mânăstirea: bazilica sfântului Ioan Teologul[2] ridicată pe ruinele unui templu a lui Artemis, o capelă dedicată sfântului Hristodoulos, fondatorul mânăstirii în secolul al XII-lea, cât şi alte biserici, capele, chilii monahale, refectorii şi o bibliotecă… Este un complex impresionant pe care îl zărim din orice loc de pe insulă; el este înconjurat de ziduri de fortificaţie datând din secolul al XVII-lea, căci în acea epocă era necesar să te protejezi împotriva atacurilor piraţilor.

Am avut acces la unica intrare în mânăstire după ce am urcat câteva trepte săpate în stâncă. Am traversat coridoare, curţi interioare, grădini înflorite mărginite de chilii şi de capele, iar după ce am mai coborât treizeci de trepte săpate şi ele în

---

[2] Nume dat în limba greacă Sfântului Ioan Evanghelistul.

stâncă, trecând prin faţa altor capele, am reuşit în final să pătrundem în capela sfintei Ana care comunică cu grota Apocalipsei. Această capelă este primul edificiu construit. Dându-i acest nume, Hristodoulos a dorit înainte de toate să aducă un omagiu sfintei Ana, mama Mariei (mama lui Iisus), dar şi mamei împăratului Bizanţului, Alexis I Comnenul[3], care se numea tot Ana.

Cât despre grota Apocalipsei, vă pot spune că nu este nici mare (în ea pot intra înghesuite câteva persoane), nici înaltă (are aproximativ doi metri). Ni s-a arătat o scobitură în zid unde, conform legendei, sfântul Ioan îşi sprijinea capul, iar deasupra acestei scobituri se află o cruce gravată chiar de el în stâncă. Ni s-a mai arătat o adâncit-ură în care se sprijinea când dorea să se ridice, pentru că el era deja foarte bătrân.

Într-o porţiune a zidului care este foarte dreaptă şi netedă distingem un fel de pupitru, care se spune că aparţinea discipolului său Prokoros şi unde acesta scria Evanghelia ce îi era dictată. Sub bolta grotei, observăm o fantă triplă provocată de un fulger, în momentul în care s-a făcut auzită vocea Apocalipsei, iar această fantă triplă este considerată ca un semn al Trinităţii. Grota este ornată cu obiecte sacre, cu icoane în faţa cărora ard lămpi şi unde putem citi mai multe inscripţii în limba greacă: „La început a fost cuvântul", şi „Aici, la Patmos, lucrurile s-au desfăşurat." Sau: „Acesta este un loc extraordinar."

Preotul care ne-a însoţit în vizita noastră ne-a arătat peste tot mari bogăţii: manuscrise extraordinar ilustrate, relicve, icoane, obiecte sfinte. Iar când ne-a povestit viaţa sfântului Ioan după mărturia celor câţiva discipoli pe care acesta i-a format aici, la Patmos, a intrat într-o asemenea stare de inspiraţie, de exaltare, încât nici el nu îşi putea explica ce i s-a întâmplat. El strălucea!

Am vizitat această grotă de două ori, pentru a medita, pentru a întâlni spiritul sfântului Ioan. Liniştea este cu adevărat extraordinară. De două mii de ani, contrar numeroaselor prezenţe care au trecut prin acele locuri, urmele fluidice ale sfântului Ioan Evanghelistul s-au păstrat. Am simţit multe lucruri. Este un loc cu adevărat sacru, pur, divin. Vă doresc tuturor să reuşiţi într-o zi să vizitaţi această grotă.

Chiar sfântul Ioan este acela care ne spune încă de la începutul Apocalipsei de ce se afla la Patmos. „EU, Ioan, fratele vostru, şi împreună cu voi părtaş la suferinţa şi împărăţia şi la răbdarea în Iisus, fost-am în insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Iisus."

---

[3] Împăratul Alexis I Comnenul este acela care i-a dat în posesiune lui Hristodoulos insula Patmos.

Sub domnia lui Domiţian, în momentul persecuţiei creştinilor, sfântul Ioan, care se afla la Efes, a fost trimis în captivitate la Patmos. A fost îmbarcat înlănţuit împreună cu discipolul său Prokoros. Tradiţia spune că în timpul traversării a izbucnit o furtună violentă. Marinarii au luptat contra valurilor, încercând să orienteze corabia. Dintr-odată, un tânăr soldat din echipaj a căzut în mare. Pasagerii erau îngroziţi, iar tatăl băiatului, disperat, a încercat să se arunce în apă să-şi urmeze fiul mort. Cu multă greutate au reuşit să-l oprească. În mijlocul acestei tulburări, singur sfântul Ioan rămase liniştit, părând chiar mulţumit. El a fost întrebat: „Moartea tânărului nu te-a impresionat deloc? Nu vrei să faci nimic ca să ne ajuţi? — De ce nu vă rugaţi divinităţilor voastre să vă ajute, spuse el, ele îl pot salva. — O facem deja de mai multe ore, dar fără nici un rezultat." Atunci sfântul Ioan începu să se roage şi după câteva minute băiatul reapăru viu din valurile mării, fiind astfel salvat. Toţi au rămas uimiţi. L-au înconjurat pe sfântul Ioan pentru a-i mulţumi şi pentru a-i cere iertare că l-au înlănţuit. L-au eliberat şi au început să-l privească cu mult respect.

Ajuns la Patmos, el a fost găzduit în familia unui om numit Miron. Aici, el a salvat mai întâi copiii acelei familii de spiritele rele care îi acaparaseră. Iar cum făcea bine în jurul lui, reputaţia sa a devenit din ce în ce mai mare, şi tot mai mulţi oameni veneau la casa iui Miron pentru a-l consulta. El începu astfel să le vorbească despre Iisus, cine este, ceea ce el însuşi a văzut şi a auzit alături de acesta. Mulţi au fost aceia care s-au convertit în casa lui Miron, acesta devenind primul loc de întâlnire al creştinilor.

În Patmos se afla însă şi un sanctuar al lui Apollo, ai cărui preoţi erau furioşi văzând influenţa lui Ioan asupra populaţiei, fiindcă templul lor rămăsese gol. Şeful acestor preoţi era Kynops, un foarte periculos magician negru, şi el hotărî împreună cu ceilalţi să scape de sfântul Ioan. Kynops îi trimise un demon foarte puternic pentru a-l ataca, dar sfântul Ioan luptă şi reuşi să îl învingă. Kynops îi trimise atunci un al doilea demon mult mai puternic, şi un al treilea pentru a fi sigur de victorie. Dar şi aşa tot sfântul Ioan ieşi învingător. Atunci Kynops hotărî să îl înfrunte el însuşi.

El părăsi templul şi merse să îl întâlnească pe sfântul Ioan care tocmai atunci predica mulţimii. El îl întrerupse adresându-se unora din mulţime: „Hei, tu, unde îţi este tatăl?" îl întrebă el pe un băieţel. „A murit înecat." — Şi ţie, unde îţi este fiul? — S-a sinucis, aruncându-se în apă." şi alţii au dat aceleaşi răspunsuri, fiecare având pe cineva mort prin înec accidental sau voit. Atunci Kynops se întoarse spre

sfântul Ioan cerându-i să îi aducă înapoi pe toţi aceia care au murit înecaţi. La această cerere, Ioan spuse că menirea lui nu este aceea de a învia morţii, ci de a predica Evanghelia lui Iisus. Mândru că şi-a dovedit superioritatea, Kynops pronunţă câteva formule magice, făcând să iasă din mare toate divinităţile persoanelor moarte. Cei care asistau, acaparaţi de aceste trucuri vrăjitoreşti, crezură din nou în puterea lui Kynops şi, împinşi de acesta, îl atacară pe sfântul Ioan, lovindu-l până când acesta căzu grav rănit. Dar, în mijlocul nopţii, discipolul său Prokoros, apropiindu-se, îşi auzi Maestrul chemându-l: „Prokoros, spune-i lui Miron că trăiesc şi voi reveni. Totul va fi bine." Când Miron a auzit vestea cea bună, s-a mirat şi a fost bucuros!

După un timp, Ioan continuă războiul cu Kynops, şi urmă o nouă poveste la fel de lungă. Într-o zi, o mulţime numeroasă îl aduse pe sfântul Ioan pe plaja pe care Kynops tocmai îşi începuse practicile magice pentru a mai demonstra, încă o dată, că el era cel mai puternic. Sfântul Ioan spuse o rugăciune şi când Kynops se aruncă în apă pentru a aduce divinităţile, în loc să revină ca de fiecare dată, dispăru. Mulţi l-au aşteptat degeaba, timp de trei zile, dar atitudinea şi cuvintele sfântului Ioan sfârşiră prin a-i convinge să urmeze şi să accepte învăţătura lui Hristos şi să se întoarcă la casele lor. În zilele noastre, ni se arată în mare o piatră formată din trei bucăţi: se spune că este vorba despre capul, corpul şi membrele pietrificate ale vrăjitorului Kynops.

Câţiva ani mai târziu, împăratul Domiţian a murit asasinat şi în locul lui a venit Nerva care a fost mult mai indulgent cu creştinii. Sub domnia sa, persecuţiile încetară şi sfântul Ioan primi permisiunea de a părăsi insula Patmos, unde a fost exilat, putându-se întoarce la Efes. Da, dar acum populaţia din Patmos se ataşase prea mult de el. El fusese acela care luminase, ajutase şi vindecase mulţi oameni, iar aceştia nu mai doreau să îl lase să plece. L-au rugat, l-au implorat: „Dar trebuie să plec, spuse sfântul Ioan, căci şi alţi fraţi şi surori aşteaptă cuvântul adevărat." Cu toate acestea, ei continuară să îl roage, dar sfântul Ioan nu cedă. Văzând că rugăminţile lor sunt zadarnice, oamenii l-au rugat să le scrie înainte de plecare ceva care să rămână ca o mărturie a cuvântului adevărat pe care l-a adus cu el. Sfântul Ioan acceptă această rugăminte. După mai multe zile de rugăciuni şi de post, a început sa-şi redacteze Evanghelia: „La început a fost Cuvântul..." dictându-i lui Prokoros. Apoi scrise Apocalipsa. Când a terminat de scris, locuitorii insulei au înţeles că li s-a dat tot ceea ce le era necesar şi l-au lăsat să plece.

Se spune ca atunci când şi-a simţit sfârşit-ul aproape, sfântul Ioan le-a cerut câtorva discipoli să îi sape o groapă, a intrat în acea groapă şi apoi i-a rugat să îl acopere cu pământ până la piept şi să revină a doua zi. Când au revenit, l-au găsit în viaţă: „Acum, acoperiţi-mă cu pământ până la umeri şi reveniţi mâine." A doua zi, el trăia încă. Ei mai adăugară puţin pământ, dar în ziua următoare când veniră, nu l-au mai găsit. Evident, este vorba despre o legendă. Există numeroase mărturii şi povestiri mai mult sau mai puţin legendare privindu-l pe sfântul Ioan, toate spuse de către discipolii săi, şi pe care le putem găsi anumite biblioteci din Grecia. Şi pe mine m-au interesat mult unele amănunte.

Încă de la începuturile Bisericii, o tradiţie inspirată de învăţământul sfântului Ioan s-a menţinut la Patmos. De aceea în secolul al XVIII-lea s-a construit o şcoală aproape de mânăstire. Această şcoală, numită Patmias, a dăruit numeroşi oameni Bisericii, teologi, gânditori, şi astfel creştinismul a fost îmbogăţit de personaje cu adevărat remarcabile.

Patmos este un loc cu adevărat minunat şi de aceea mi-aş dori ca Fraternitatea noastră din Grecia să aibă aici un teren pentru a putea veni să ne reculegem uneori. Ce condiţii excepţionale sunt aici pentru a te ruga, a medita şi pentru a trăi o viaţă fraternă! Cu câtă plăcere ar putea fraţii şi surorile să cultive pepeni galbeni şi roşii şi tot felul de fructe! Şoferul de taxi care ne-a condus la mânăstire avea mai multe terenuri pe insulă şi pe unul dintre ele, pe care l-am remarcat şi care era aşezat pe o colină, dorea chiar să ni-l vândă. De acolo se putea vedea răsăritul soarelui, puteam vedea şi insulele din depărtare, mânăstirea şi portul cu micile căsuţe... Patmos nu este departe de Atena, în schimb drumul este foarte lung, treisprezece ore dus-întors, şi el nu poate fi făcut decât în vapor, nu există linii aeriene. Dacă marea este agitată, aşa cum s-a întâmplat când am fost noi, este o adevărată aventură.

Este uimitor că, până la această călătorie, ezitam să iau vaporul pentru că am rău de mare. Dar de această dată, din contră, mi s-a părut minunat să fiu legănat de valuri, mi-a plăcut foarte mult! Vă amuză acest lucru, nu-i aşa?... Ca să-mi satisfac această plăcere de a fi legănat de apă, am închiriat un mic vaporaş pentru a face o plimbare pe mare de două zile. De această dată, am fost însă la Muntele Athos. Iată o altă vizită minunată! Există peste douăzeci de mânăstiri răspândite pe munte, şi noi am vizitat jumătate dintre ele. În limba bulgară noi numim Muntele Athos: Sveta Gora, adică pădurea sfântă. Am vizitat mânăstiri bulgare, iugoslave, ruseşti, etc… am văzut icoane extraordinare. Câtă splendoare! Le-am fotografiat, le-am

filmat. Şi călugării erau atât de ospitalieri, de simpatici, nu mai vroiau să ne lase să plecăm. Insistau mereu să ne ofere dulceaţă, rahat, cafea... Şi chiar rachiu. Dacă am fi acceptat, nu am mai fi găsit niciodată drumul spre vapor!...

Dar să revenim la Patmos. Pe parcursul vizitei, m-am bucurat de frumuseţea acestei ţări, o frumuseţe simplă, căci există puţină vegetaţie pe insulă. Mai ales atmosfera este extraordinară, ca şi cum spiritul sfântului Ioan a pătruns în profunzimea pământului şi a locuitorilor săi. Chiar după două mii de ani, în ciuda atâtor vizitatori, împotriva turismului care distruge, în general, totul, şi care transformă peste tot starea de spirit a oamenilor simpli, naturali, deschişi, călduroşi, introducând în ei cele mai rele aspecte ale vieţii moderne, Patmos rămâne un loc excepţional.

Da, chiar şi locuitorii din Patmos au fost pentru mine un motiv de uimire: strălucirea privirii lor, simplitatea comportamentului te fac să simţi că este cu adevărat un loc aparte pe pământ. Niciodată nu am mai întâlnit o populaţie asemănătoare, capabilă să manifeste atâta iubire, bunătate, sinceritate, generozitate, fraternitate. Da, spiritul lor este atât de fratern, de mistic, de religios, de profund! S-ar spune că aici nu există nici o persoană răutăcioasă, necinstită. I-am văzut aproape pe toţi locuitorii, de la aceia care ne-au dus valizele până la călugări, la episcopi, şi toţi au fost extrem de ospitalieri, de călduroşi, încât vă asigur că nu am suficiente cuvinte pentru a mă exprima. Merită strădania să faceţi această călătorie pentru a-i cunoaşte. Înfăţişările lor radiau pace, fericire, lumină. Da, emana din ei o lumină, simţeam şi le vedeam aura.

Într-o zi, în camera mea de hotel, am meditat, arzând tămâie, pentru a putea pune unele întrebări lumii invizibile. Apoi, am plecat împreună cu prietenii care mă însoţeau într-o plimbare pe coline. Şi iată că, pe marginea drumului am zărit o femeie, foarte simplă în aparenţă, chiar săracă, dar cu o privire minunată. Stătea acolo ca şi cum ne-ar fi aşteptat. Când am ajuns în dreptul ei, s-a apropiat de mine, mi-a sărutat mâna cu mult respect şi mi-a spus câteva cuvinte în limba greacă pe care apoi însoţitorii mei mi le-au tradus. Iar ceea ce mi-a spus, a fost răspunsul întrebării puse de mine. Cerul a folosit-o pe această femeie pentru a-mi răspunde. Eram atât de fericit!

Da, pentru că vorbele ei erau profetice, îmi dădeau răspunsul Cerului la ceea ce întrebasem. Pentru Cer este foarte uşor să vă dea răspunsuri prin intermediul unei păsări, unui câine, unui cal, şi evident prin intermediul unei fiinţe umane. Problema este că nu reuşim întotdeauna să descifrăm prea bine, să înţelegem

sensul, dar răspunsurile există, nu suntem niciodată lăsaţi fără a le primi. Iar acela dat în acea zi de Cer, mi-a produs o mare bucurie. Apoi am mers şi am vizitat şi alte locuri minunate de pe insulă.

Există într-adevăr ceva special la Patmos. Multe persoane cu care am vorbit se exprimau într-un limbaj pe care nu-l mai auzisem până atunci în alt oraş, în altă ţară: un limbaj mistic, un limbaj spiritual, cu fraze de o înţelepciune şi de o profunzime extraordinară. Şi n-am mai întâlnit niciodată preoţi şi călugări atât de amabili, de luminoşi. Au venit să mă vadă şi am avut lungi conversaţii.

Și câtă bucurie să-ţi încrucişezi privirile pe stradă cu aceşti oameni: priviri pline de respect, de încredere, de iubire... Iată un pământ unde oamenii sunt fericiţi, un pământ nevinovat, curat... Să fie binecuvântat!

Capitolul Doi

INTRODUCERE ÎN APOCALIPSĂ

Creştinismul nu a apărut în lume, într-o zi, din senin. El este rezultatul mai multor credinţe şi în mod special al tradiţiei evreieşti reprezentată de Cabală. Iisus cunoştea Cabala şi este necesar să posezi bazele acestei ştiinţe, dacă vrei să înţelegi cu adevărat Vechiul şi Noul Testament. Din păcate, de-a lungul secolelor, Biserica s-a mulţumit să transmită fidelilor câteva firimituri, câteva noţiuni superficiale, şi de aceea nu trebuie să ne mirăm când creştinii vor căuta din ce ce în ce mai mult o hrană spirituală în învăţăturile din Orient şi din extremul Orient, pentru că ei găsesc creştinismul sărac şi insuficient. Ei bine, a cui este vina? Clerul ar trebui să se ruşineze că nu a ştiut să arate întreaga bogăţie şi profunzime a creştinismului, filozofia şi simbolismul său; el s-a mulţumit să facă tot felul de predici şi predicuţe care nu îi învaţă prea multe pe credincioşi şi iată acum rezultatul: toţi aceia care caută mai mult, părăsesc Biserica.

Timp de mai multe secole li s-a tot repetat creştinilor că este important să ai credinţă. Când puneau întrebări li se răspundea că este vorba despre mistere pe care nu trebuie să încerce să le înţeleagă. Credinţa le este suficientă şi astfel ei sunt salvaţi. Ei bine nu, credinţa nu este suficientă, religia nu se limitează la credinţă. Toate religiile concentrează o ştiinţă şi dacă nu dăruim această ştiinţă fidelilor pentru a le hrăni intelectul, sufletul şi spiritul, ei vor sfârşi prin a-şi pierde credinţa, pentru că vor avea impresia că întâlnesc absurdităţi.

Eu ştiu că mulţi oameni nu vor accepta ideea că Iisus cunoştea Cabala, dar acesta este adevărul. Cabala face parte din tradiţia evreiască în care el a fost instruit, şi el este acela care i-a revelat sfântului Ioan toată această ştiinţă din care întâlnim multe elemente în Evanghelia sa şi mai ales în Apocalipsă.

Fiecare religie posedă un învăţământ exoteric care poate fi dăruit tuturor şi un învăţământ ezoteric rezervat unei elite spirituale capabile să îl înţeleagă. În

religia creştină, învăţământul exoteric este reprezentat de biserica sfântului Petru; această religie s-a impus prin forţă, s-au comis masacre, fără nici o ezitare, au fost arşi pe rug toţi aceia care i s-au opus sau care, chiar fără o opoziţie adevărată, arătau, chipurile, că nu respectă regulile. Învăţământul ezoteric este reprezentat de biserica sfântului Ioan care şi-a continuat lucrarea în secret fără a persecuta vreodată pe cineva, şi care a fost chiar victimă a bisericii sfântului Petru.

Iisus i-a dăruit sfântului Ioan un învăţământ pe care nu l-a dat şi altor discipoli. Aceştia, dându-şi seama, au fost puţin geloşi. Dar toate acestea nu sunt importante... Biserica sfântului Ioan este deţinătoarea chintesenţei doctrinei lui Iisus şi ea este întotdeauna gata să îi instruiască pe oamenii dornici să aprofundeze secretele creaţiei şi toate adevărurile ce au legătură cu lumea invizibilă şi cu dezvoltarea spirituală a fiinţei umane. Apocalipsa este cartea bisericii sfântului Ioan, dar pentru a interpreta toate aceste numere, toate aceste simboluri, toate aceste imagini pe care le conţine, trebuie să cunoaştem Cabala, astrologia, alchimia, magia, şi chiar cărţile Tarotului, care nu sunt cărţi de joc aşa cum îşi imaginează unii, ci reprezintă o condensare a întregii Ştiinţe Iniţiatice.

De aceea majoritatea pastorilor, a preoţilor evită să interpreteze Apocalipsa, căci ar fi obligaţi să accepte toate aceste ştiinţe şi astfel s-ar schimba anumite aspecte religioase. Da, ei lasă Apocalipsa la o parte, pentru că ea este dovada că toate Cărţile sfinte au nevoie de cunoştinţe iniţiatice pentru a fi interpretate. Au preferat chiar să lase să se înţeleagă că în momentul în care a scris-o, sfântul Ioan era foarte bătrân şi s-a lăsat influenţat de rabini, şi pentru că nu mai era în toate minţile a povestit lucruri de necrezut. Iată, în loc să o studieze pentru a putea pătrunde şi pentru a descifra toate simbolurile, ei preferă să sugereze că sfântul Ioan a devenit puţin ciudat şi renunţă la Apocalipsă.

Unii vor spune: „Da, dar este o carte atât de ascunsă şi de greu de interpretat!” Este ascunsă pentru aceia care nu posedă cheile; pentru aceia care le au, este cartea cea mai clară. Bineînţeles, imaginile, simbolurile, numerele nu sunt puse în ordinea în care ne-am aştepta: unele dintre ele care se situează la sfârşit au legătură cu pasaje de la început sau din mijloc; precum cărţile de joc pe care le-am aruncat la întâmplare. Dar acela care posedă adevărata cunoaştere, ia aceste cărţi de joc, le pune în ordine şi le citeşte. Când cunoaştem semnificaţia acestor numere şi sensul ascuns al simbolurilor, toate elementele care în aparenţă nu au nici o legătură între ele pot fi puse alături şi fiecare dintre ele îl explică pe cel de alături, dând naştere unui ansamblu de o logică extraordinară.

Am citit numeroase interpretări ale Apocalipsei şi dacă unele, bineînţeles, sunt adevărate, cred că nimeni nu a găsit încă tot adevărul, baza. De ce? Din mai multe motive, dar mai ales pentru că în loc să vadă în această carte esenţa, adică descrierea elementelor şi a proceselor vieţii interioare şi a vieţii cosmice, oamenii au căutat să recunoască personaje, ţări sau evenimente istorice. Din acest motiv s-au făcut greşeli în privinţa celor patru cavaleri, a fiarei cu zece coarne, a femeii încununate cu stele, a marii desfrânate, a noului Ierusalim!...

Chiar eu v-am dat interpretarea unora dintre pasaje şi aş putea continua, dar înainte de toate, sunt atât de multe subiecte de abordat! Ce aţi face voi cu Apocalipsa dacă nu aţi lucra în prealabil pentru a pune bazele adevăratei vieţi spirituale? Căci toate aceste simboluri nu trebuie să le înţelegeţi intelectual, trebuie să le însufleţiţi în voi. Şi atât timp cât nu aţi făcut în voi o lucrare prealabilă de purificare, de stăpânire de sine şi de înălţare interioară, veţi rămâne în afara minunilor Apocalipsei.

Capitolul Trei

MELHISEDEC ŞI ÎNVĂȚĂMÂNTUL CELOR DOUĂ PRINCIPII

„Eu Ioan, fratele vostru şi împreună cu voi părtaş la suferinţa şi la împărăţia şi la răbdarea lui Iisus, fost-am în insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Iisus. Am fost în duh în zi de duminică şi am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiţă. Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte şi trimite celor Şapte Biserici: la Efes, şi la Smirna, şi la Pergam, şi la Tiatira, şi la Sardes, şi la Filadelfia, şi la Laodiceea.

Şi m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine şi întorcându-mă, am văzut şapte sfeşnice de aur. Şi în mijlocul sfeşnicelor pe Cineva asemenea cu Fiul Omului, îmbrăcat în veşmânt lung până la picioare şi încins sub sân cu un brâu de aur. Capul Lui şi părul Lui erau albe ca lâna albă şi ca zăpada şi ochii Lui, ca para focului. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe. În mâna lui cea dreaptă avea şapte stele; şi din gura lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, iar faţa lui era ca soarele, când străluceşte în puterea lui.

Şi când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca un mort. Şi El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Şi sunt Cel viu... ”

De două mii de ani, exegeţii, teologii caută să afle cine este acest personaj misterios despre care a scris sfântul Ioan la începutul Apocalipsei. Au fost date tot felul de răspunsuri. Pentru unii, este vorba despre Dumnezeu-însuşi... Nu, căci nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Pentru alţii, este Iisus... Nu, nici atât, căci dacă era vorba despre Iisus, sfântul Ioan care l-a cunoscut bine, cu siguranţă l-ar fi recunoscut şi ar fi exclamat: „Ah, Maestre, cât sunt de fericit să te revăd!” Dar nu este important ceea ce el a spus sau că nu l-ar fi recunoscut, ci faptul că a căzut fulgerat în faţa acestei fiinţe minunate care avea o sabie în gură, iar ochii îi erau precum flacăra. Unii s-au gândit că s-ar fi aflat în faţa unui Arhanghel sau în faţa şefului Tronurilor...

Nu. Melhisedec este acest personaj care i s-a arătat sfântului Ioan.

Din cele mai vechi timpuri, există pe pământ un centru iniţiatic care le domină pe toate celelalte. Toate celelalte centre nu sunt decât ramificaţii ale acestui centru unic a cărui lumină nu s-a stins de-a lungul secolelor. Pentru a conserva această flacără, trebuia să existe o fiinţă care să posede toate cunoştinţele şi puterile, o fiinţă care să fie reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, o fiinţă care să nu moară niciodată. Căci pământul are nevoie de un reprezentant perpetuu al Domnului. Acest personaj există cu adevărat, el este menţionat în Biblie şi în tradiţiile tuturor popoarelor sub denumiri diferite şi de a cărui existenţă nu se îndoieşte nimeni.

În tradiţia ebraică el se numeşte Melhisedec, regele din Salem. Melhisedec înseamnă „regele dreptăţii (în ebraica „melek": rege, şi „ţedek": dreptate). Cât despre numele oraşului al cărui rege este, Salem, acesta are rădăcina în cuvântul „şalom": pace, rădăcină pe care o regăsim în numele Ieruşalaim (Ierusalim) şi Şlomo (Salomon). Melhisedec este regele dreptăţii şi al păcii; este un personaj foarte misterios despre care nu se ştiu prea multe lucruri. Numai marii Iniţiaţi ştiu câteva lucruri, iar în Biblie este foarte puţin menţionat.

Moise, în Geneză, povesteşte întâlnirea dintre Melhisedec şi Avraam. „Şi când se întorcea Avraam după înfrângerea lui Kedarlaomer şi a regilor uniţi cu acela, i-a ieşit înainte regele Sodomei în valea Şave, care astăzi se cheamă Valea Regilor. Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pâine şi vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Şi a binecuvântat Melhisedec pe Avraam şi a zis: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeu Preaînalt, ziditorul cerului şi al pământului. Şi binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, Care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!" Şi Avram i-a dat lui Melhisedec zeciuială din toate."[4]

Bineînţeles, acest citat nu trebuie luat ad litteram. Melhisedec, cel mai mare dintre Iniţiaţi, nu s-a dus să îl întâlnească pe Avraam pentru că acesta i-a învins într-o bătălie pe câteva sute sau câteva mii de duşmani. Victoria lui Avraam asupra celor şapte regi îngrozitori ai Edomului, reprezintă victoria asupra celor şapte păcate capitale. Ca recompensă pentru această victorie, Melhisedec i-a adus pâine şi, vin. Mulţi vor gândi că nu este o recompensă prea bună, dar acest lucru se întâmplă pentru că ei nu le cunosc valoarea simbolică. În sfârşit, pâinea şi vinul

[4] Geneza 14:17-20.

reprezintă întreaga Ştiinţă Iniţiatică bazată pe cele două principii cosmice: principiul masculin (simbolizat de pâine) şi principiul feminin (simbolizat de vin) care lucrează în toate regiunile universului. Iată ce i-a adus Melhisedec lui Avraam. Iar Avraam s-a înclinat în faţa lui: şi ca semn al recunoştinţei lui, i-a dat zeciuiala din toate, adică i-a consacrat bogăţiile inimii sale, ale sufletului şi spiritului său.

Toţi Iniţiaţii care au atins culmile, îl văd pe Melhisedec manifestându-se în ei. Căci Maestrul este acela care vine să îl întâlnească pe discipol şi nu, aşa cum mulţi îşi imaginează, discipolul îşi alege Maestrul. Maestrul ştie cine îi poate fi discipol, în timp ce discipolul, care deseori nici nu ştie prea bine ce caută, se hotărăşte să urmeze un Maestru pe care peste puţin timp îl părăseşte pentru a-l urma pe un altul, pe care cu siguranţă îl va părăsi mai târziu... Câţi nu se consideră discipoli ai unui Maestru care, în realitate, nici măcar nu îi recunoaşte!

Deci, superiorul este acela care se îndreaptă spre inferior: Melhisedec s-a dus să îl caute pe Avraam pentru a-l binecuvânta şi Avraam, care ştia că îi este inferior, i-a dăruit zeciuială din toate. Atunci Melhisedec l-a iniţiat pe Avraam în alte taine. Avraam îl adora pe Şadai, Dumnezeul Atotputernic, care corespunde regiunii sefirotului Iesod, şi Melhisedec, care era preotul lui Dumnezeu Cel Preaînalt, i l-a revelat pe Dumnezeu sub acest nume (în ebraică El Elion)[5]. În fine, Cel Preaînalt, este numele pe care Cabala l-a dat celei mai înalte manifestări divine, aceea care îi corespunde lui Kether, primul sefirot.

Alte menţiuni importante în Biblie despre Melhisedec se regăsesc în epistolele către evrei ale sfântului Apostol Pavel: „Căci acest Melhisedec, rege al Salemului, preot a lui Dumnezeu cel Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam, pe când se întorcea de la nimicirea regilor şi l-a binecuvântat. Căruia Avraam i-a dat zeciuială din toate, se tâlcuieşte mai întâi: rege al dreptăţii, apoi şi rege al Salemului, adică rege al păcii. Fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, ci, asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea. Vedeţi, dar, cât de mare e acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război.”[6]

Veţi spune: „fără mamă, fără tată... dar cum a fost creat?” O fiinţă care este

[5] Comparând cu primul verset al Psalmului 90: „Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui”: Ioșev (acela care locuiește) beseter (la adăpost) Elion (Celui Preaînalt) bețel (la umbra) Șadai (Atotputernicului) itlonan (odihnă).

[6] Sfântul Pavel, Epistola către Evrei 7: 1-4.

reprezentanta lui Dumnezeu pe pământ este atotputernică peste materie. Prin puterea spiritului său care este spiritul lui Dumnezeu însuşi, ea poate prin propria-i voinţă să-şi formeze un corp fizic sau să se dezintegreze. Materia i se supune. De aceea Melhisedec este numit „preot al lui Dumnezeu Cel Preaînalt". În adevărata sa semnificaţie spirituală, preotul este acela care posedă secretul transformării materiei.[7] Căci sacrificiul, în realitate, nu este altceva decât o transformare, trecerea materiei la o stare mai pură, mai luminoasă. Funcţia de preot al lui Dumnezeu Cel Preaînalt este cea mai desăvârşită care poate exista în univers, căci el este acela care îi prezintă lui Dumnezeu chintesenţa cea mai pură a materiei.

Melhisedec este reprezentantul lui Dumnezeu cu rolul cel mai important pe pământ. De la el vin toate directivele privind destinul umanităţii. Toţi marii Iniţiaţi au fost instruiţi de către el: Hermes Trismegistul este un aspect al lui, şi Orfeu, şi Moise, Pitagora, Platon, Buddha, Zoroastru... cei mai mari au primit învăţătura lui, chiar şi Iisus. El este acela care i-a trimis pe Regii Magi ca pe reprezentanţi ai împărăţiei sale pentru a se înclina în faţa lui Iisus, pentru că Iisus era încarnarea principiului Hristic, al Cuvântului care s-a întrupat.[8] Dar Melhisedec, reprezentant al lui Dumnezeu viu, care nu are nici început, nici sfârşit, are de jucat un alt rol.

Iisus a fost deci instruit de către Melhisedec, şi acest lucru este spus foarte clar de sfântul Apostol Pavel atunci când revelă că Iisus era din ordinul lui Melhisedec. „Aşa şi Hristos nu S-a preaslăvit pe sine însuşi, ca să se facă Arhiereu, ci cel ce a grăit către El: Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut". În alt loc se zice: „Tu eşti Preot în veac după rânduiala lui Melhisedec." Şi ceva mai departe, sfântul Apostol Pavel zice: „Să ţinem nădejdea pusă înainte, pe care o avem ca pe o ancoră a sufletului, neclintită şi tare, intrând dincolo de catapeteasmă, unde Iisus a intrat printre noi ca înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac după rânduiala lui Melhisedec."[9] Sfântul Pavel l-a avut ca Maestru pe cabalistul Gamaliel. Lângă acesta el a fost instruit, aflând despre existenţa lui Melhisedec şi despre ordinul căruia îi aparţinea Iisus.

V-am mai spus că Melhisedec i l-a revelat pe Dumnezeu lui Avraam sub numele de El Elion, Cel Preaînalt. Ori, ceea ce este foarte interesant, este că El Elion are aceeaşi valoare numerică cu Emanuel care este numele dat lui Iisus. În

---

[7] Despre sacrificiu, a se vedea: „Alchimia spirituală: căutarea perfecțiunii" (Colecția Izvor, nr. 221) capitolul IX.
[8] Despre legăturile dintre Iisus şi Hristos, a se vedea: „Ce este un fiu al Domnului?" (Colecția Izvor, nr. 240) capitolul VII.
[9] Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel 5: 5-6 şi 6: 19-20

Evanghelia după Matei, un înger i-a apărut lui Iosif pentru a-i anunţa naşterea unui copil. Citând cuvintele profetului Isaia, îngerul a spus: „Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui Emanuel, care se ticluieşte: Cu noi este Dumnezeu.” Iar în Sfânta Evanghelie după Luca, Maria este aceea pe care a anunţat-o Arhanghelul Gabriel: „Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele Iui Iisus. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema.”

Bineînţeles, unii dintre creştini vor fi şocaţi şi vor protesta: „Este o jignire, o blasfemie. Dacă Iisus i se supunea lui Melhisedec, înseamnă că Melhisedec se afla deasupra lui!” Ah, ascultaţi, nu eu sunt acela care o spune, ci sfântul Pavel. Şi creştinii pot fi şocaţi, dacă vor, este treaba lor. Ei vor continua să fie şocaţi... până în momentul în care vor accepta adevărul.

Iisus a venit să se încarneze pe pământ pentru că misiunea lui era tocmai aceea de a da un exemplu oamenilor, de a le arăta ce putea face un fiu al omului. În timp ce Melhisedec are misiunea de a rămâne în secret, fără a se manifesta în faţa oamenilor; el are o altă lucrare de făcut şi de aceea nu a venit să se încarneze trecând printr-un corp de femeie precum Iisus. Misiunile lor sunt diferite. În realitate, Iisus are aceeaşi natură, aceeaşi elevaţie, aceeaşi lumină precum Melhisedec, altfel de ce sfântul Pavel l-ar fi legat pe Iisus de Melhisedec?

Iisus aparţinea deci ordinului lui Melhisedec. Dovada cea mai clară a acestei filiaţii este Cina cea de Taină: ultima masă pe care el a luat-o împreună cu discipolii săi şi în timpul căreia el reînnoieşte din nou darul pâinii şi vinului făcute de Melhisedec lui Avraam. „Iar pe când mâncau ei, Iisus luând pâinea şi binecuvântând, a frânt-o şi, dând-o ucenicilor, a zis: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu. Şi luând paharul şi mulţumind le-a dat, zicând: Beţi dintru acesta toţi. Căci acesta este Sângele Meu. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el.”[10]

Acest ritual sacru se repetă zilnic în timpul slujbei, preotul este acela care consacră pâinea şi vinul pentru a le transforma în carnea şi sângele lui Iisus. Pentru a înţelege semnificaţia acestor cuvinte, trebuie să ştim că pâinea şi vinul produse de grâu şi de struguri sunt simbolurile celor două principii: masculin şi feminin pe care le întâlnim în majoritatea Iniţierilor. Pâinea nu poate deveni carnea lui Hristos iar vinul sângele lui, numai prin faptul că acestea sunt simboluri solare. În planul

---

[10] Matei 26: 26-27; Luca 22: 19-20; Ioan 6: 56.

cosmic, carnea şi sângele lui Iisus sunt lumina şi căldura soarelui care creează viaţa, iar în planul spiritual, carnea şi sângele lui Iisus reprezintă înţelepciunea şi iubirea. Iisus vroia să spună: dacă mâncaţi carnea mea – înţelepciunea – şi dacă beţi sângele meu - iubirea - veţi avea viaţa veşnică.”

Împărtăşania este una dintre practicile importante ale religiei creştine, dar de două mii de ani de când se împărtăşesc, oare câţi creştini au obţinut viaţa veşnică?... Da, fiindcă nu este suficient să iei pâinea şi vinul, sau cuminecătura, binecuvântate de către preot. Fiecare bărbat sau femeie trebuie să devină un preot, un sacerdot, şi trebuie să se prezinte zilnic în faţa tuturor celulelor fiinţei sale dându-le pâinea şi vinul, iubirea şi înţelepciunea.

Taina Euharistiei, prin care creştinii participă la viaţa divină primind carnea şi sângele lui Hristos, este o ceremonie magică foarte puternică, iar creştinismul îi datorează acesteia forţa şi supravieţuirea de-a lungul secolelor. Atunci, de ce să nu lărgim înţelegerea lucrurilor sfinte?

Timp de optsprezece ani în care Evangheliile nu menţionează nimic despre viaţa sa, între doisprezece şi treizeci de ani, Iisus s-a aflat în împărăţia lui Melhisedec; aici, el a studiat, a lucrat şi a primit Iniţierea, iar spre vârsta de treizeci de ani a revenit în Palestina pentru a-şi îndeplini misiunea. El i-a pus pe apostolii săi în legătură cu împărăţia lui Melhisedec, despre care vorbesc toate religiile şi o situează într-un loc inaccesibil numit „pământul celor nemuritori” sau „ţinutul celor vii”, cum este spus şi în Psalmi: „Voi merge înaintea Domnului pe pământul celor vii”[11]. Mai numim acest ţinut Agarta sau împărăţia preotului Ioan. Această împărăţie este a lui Melhisedec, dar el nu este cunoscut decât de câţiva Iniţiaţi care comunică cu el. Iar când Iisus spunea: „Cereţi împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa, şi totul vă va fi dat pe deasupra”, el menţiona această împărăţie a lui Melhisedec, rege al Dreptăţii.

Nici un Iniţiat nu poate atinge culmile fără să treacă pe la Şcoala lui Melhisedec. El este acela care dă ultimele grade ale Iniţierii. El este singurul Maestru adevărat dintre toţi marii Maeştri şi numai dintre cei mai mari. El încarnează încă de la început prezenţa Hristosului cosmic pe pământ. El supraveghează evoluţia umanităţii care este orientată după planurile lui Dumnezeu,

---

[11] Psalmul 116: 9.

şi dacă oamenii merg prea departe în încălcarea legilor divine, el intervine pentru a restabili ordinea. Cum cele patru elemente, pământul, apa, aerul şi focul sunt la dispoziţia sa, el are toate puterile.

Iisus i-a cerut lui Melhisedec să se manifeste în faţa discipolului său Ioan. Creştinismul oficial nu menţionează acest fapt, dar el este înscris în arhivele Ştiinţei Iniţiatice, iar acela care are posibilitatea să meargă să cerceteze poate afla acest lucru.

Deci, acest personaj pe care sfântul Ioan l-a văzut şi care i-a spus: „Eu sunt Alfa şi Omega... începutul şi sfârşitul” este Melhisedec. El îşi schimbă numele după ciclurile cosmice pentru că numele său este magic. În mitologia greacă îl regăsim sub numele de Minos, rege al Cretei, fiu a lui Zeus, legislator şi judecător, dar şi în India sub numele de Manu. Când am fost în India, am pus întrebarea unor înţelepţi: „Există în tradiţia voastră o fiinţă despre care se spune că nu moare niciodată? - Da. - Şi cum o numiţi voi? - Markande.” Deci, după cum vedeţi, existenţa acestei fiinţe este recunoscută sub diferite nume în alte religii şi culturi, dar este vorba mereu despre aceeaşi fiinţă.

Melhisedec, care conduce destinul pământului, este un aspect al lui Hristos, principiul cosmic. Este ceea ce exprimă sfântul Paul când spune „este asemănător Fiului lui Dumnezeu.”[12] Trebuie să existe continuu undeva, pe pământ, un foc divin care nu încetează să ardă, şi acest foc este întreţinut de Melhisedec. El este acest foc şi toţi aceia care sunt pregătiţi pot merge să se aprindă de la flacăra sa.

[12] Epsitola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel 7: 3.

II

Personajul pe care sfântul Ioan l-a văzut şi pe care l-a descris la începutul Apocalipsei este, deci, Melhisedec. Sfeşnicele de aur aşezate în jurul lui arată că el posedă cunoaşterea. El ţine în mână şapte stele: ceea ce însemnă că el deţine întreaga putere. O sabie iese din gura sa, arătând că puterea Cuvântului îi aparţine. Cuvântul său declanşează evenimentele, le orientează, le stăpâneşte. Cele două mânere ale sabiei înflăcărate care ies din gura sa arată că el are puteri asupra binelui cât şi asupra răului: el eliberează spiritele de lumină şi înlănţuie spiritele întunecate.

Iisus „preot a lui Dumnezeu Preaînalt după rânduiala lui Melhisedec", după cum scrie sfântul Pavel, poseda la rândul lui puterea Cuvântului. Cu ajutorul Cuvântului, el i-a alungat pe demoni, i-a vindecat pe bolnavi, i-a înviat pe morţi. Iisus a comunicat această putere a cuvântului discipolilor săi atunci când le-a spus: „Ceea ce veţi lega pe pământ va fi legat cu Cerul, iar ceea ce veţi desface pe pământ se va desface şi în Cer."

Melhisedec spune de mai multe ori în Apocalipsă: „Eu sunt Alfa şi Omega, primul şi ultimul, începutul şi sfârşitul." Cum Apocalipsa a fost scrisă în limba greacă, literele folosite sunt evident prima şi ultima din alfabet. În ebraică, care

este limbajul Cabalei, şi care a fost şi acela al lui Iisus şi al sfântului Ioan, cele două litere sunt Alef şi Tav. Dar de ce trebuie menţionate aceste litere din alfabet? Care este valoarea unei litere pentru ca o fiinţă de o măreţie precum Melhisedec să rostească: „Eu sunt Alfa şi Omega”?

În limba franceză, când vorbim despre domnul X sau doamna Y, putem înţelege orice persoană, sau în orice caz oameni pe care nu ne străduim să îi identificăm. Cuvintele lui Melhisedec: „Eu sunt Alfa şi Omega”, sau eu sunt Alef şi Tav, trebuie interpretate ţinând cont de funcţia simbolică a alfabetului în gândirea ebraică. Pentru cabalişti literele reprezintă mult mai mult decât ceea ce noi definim drept litere, acelea care ne sunt utile zilnic pentru scris. Mai mult chiar, cele două litere Alef şi Tav nu trebuie considerate separat; între prima şi ultima literă a unui alfabet se înşiruie toate celelalte, căci nu putem separa sfârşitul de început, aşa cum nu putem separa nici picioarele de cap. Un alfabet este un corp, un ansamblu viu, alcătuit dintr-o succesiune de elemente, de litere, iar ordinea în care ele sunt aşezate nu este întâmplătoare.

Pentru cabalişti, cele douăzeci şi două de litere ale alfabetului ebraic sunt reprezentarea analogică a celor douăzeci şi două de elemente prin care Dumnezeu a creat lumea. Sefer Ieţirah sau Cartea Creaţiei, atribuită lui Avraam, povesteşte că, la început, Dumnezeu a numit literele pentru a le încredinţa câte o misiune în creaţia lumii. Celor trei litere mamă, alef א, mem מ, şi shin ש, li s-a dat misiunea de a crea aerul, apa şi focul. Cele şapte litere duble, beth ב, ghimel ג, daleth ד, kaf כ, pe פ, reş ר şi tav ת au creat cele şapte planete. În sfârşit, cele douăsprezece litere simple: he ה, vav ו, zain ז, het ח, tet ט, iod י, lamed ל, nun נ, sameş ס, ain ע, ţade צ şi cof ק, au creat cele douăsprezece constelaţii zodiacale. Cele douăzeci şi două de litere, care includ totalitatea creaţiei, reprezintă elementele, forţele, virtuţile, calităţile, spiritele, puterile, prin combinaţiile cărora universul a fost creat. Datorită acestor litere vii, Dumnezeu a făcut cuvinte şi fraze. Astfel lumea a fost creată şi continuă să se creeze.

Deci, atunci când Iniţiaţii studiază sensul cabalistic al literelor ebraice, ei o fac pentru a citi şi a pătrunde limbajul viu al naturii. „Eu sunt Alfa şi Omega” înseamnă: eu sunt Cuvântul, cele douăzeci şi două de elemente cu ajutorul cărora lumea a fost creată. Astfel apar legăturile care există între Apocalipsa divizată în douăzeci şi două de capitole (acelaşi număr cu cel al literelor alfabetului ebraic) şi

Evanghelia sfântului Ioan ale cărei prime cuvinte sunt: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul... Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut...” Aceste două cărţi atât de importante ale creştinismului, Evanghelia şi Apocalipsa sfântului Ioan sunt plasate sub semnul Cuvântului, al Cuvântului creator.

Dar majoritatea oamenilor au obiceiul de a folosi cuvântul într-un mod atât de banal, încât nici nu îi pot înţelege rolul lui creator. Creaţia pe care ei o cunosc este mai ales aceea a naşterii copiilor: un bărbat şi o femeie care se unesc pentru a da naştere unui copil. Ei bine, există o mare analogie între cele două forme de creaţie. Cum a luat naştere cuvântul? Cu ajutorul gurii, alcătuită din limbă şi din cele două buze; limba reprezintă principiul masculin, cele două buze principiul feminin, iar când limba şi cele două buze se pun în mişcare dau naştere cuvântului, copilului. Dacă vă mulţumiţi doar să deschideţi gura, nu veţi putea scoate nici un cuvânt, veţi emite doar câteva sunete. Pentru a ajunge cu adevărat să folosiţi un limbaj articulat, cele două buze şi limba trebuie să fie împreună, cele două principii masculin şi feminin trebuie să fie împreună, unite.

Când este vorba despre conceperea unui copil, atât timp cât cele două principii sunt separate, femeia într-o parte, bărbatul de cealaltă, puterea lor creatoare individuală nu este întreagă, ele trebuie să se întâlnească... şi câte poveşti şi complicaţii nu derivă din toate acestea! Romanele, piesele de teatru, filmele sunt pline de aventuri (comice sau tragice!) ale tuturor acelora care au dorit să se întâlnească! în timp ce în Dumnezeu, cele două principii nu sunt separate, de aceea El poate crea continuu. O fiinţă perfectă posedă cele două principii.

Să nu mă înţelegeţi greşit: eu nu spun că în planul fizic trebuie să posedaţi cele două principii, ar fi ridicol. Chiar dacă există o teorie conform căreia, la originea sa, fiinţa umană a fost hermafrodită, în stadiul actual trebuie să acceptăm faptul că principiul masculin şi principiul feminin există separat. În planul spiritual însă fiinţele trebuie să realizeze în ele însele cele două principii: principiul iubirii şi principiul înţelepciunii. Fiindcă, în acel moment, ele se vor găsi în adevăr şi vor dobândi puterea.

Ce este un mag? El este un creator care posedă înainte de toate cunoaşterea, dar şi iubirea, pentru a putea da viaţă acestei cunoaşteri. De aceea atunci când el vorbeşte, cuvântul său, care este plin de această lumină şi căldură, de această

înţelepciune şi iubire, devine puternic. Şi astfel, el va produce efecte în lumea întreagă, în întreaga creaţie, în lumea vizibilă şi în cea invizibilă, pentru a-i mobiliza pe oameni, pe îngeri, pe arhangheli, pe spirite şi pe elemente. Trebuie să înţelegem că toate au o legătură şi că, de la om la cosmos există o analogie, o corespondenţă absolută între toate regnurile naturii. Soarele vorbeşte, da, el vorbeşte şi cuvântul lui este viaţa, el vorbeşte şi cuvântul lui este lumina care cade pe pământ, asupra noastră, asupra plantelor, a animalelor, a tuturor fiinţelor...

Să presupunem acum că limba este tatăl, cele două buze sunt mama, iar cuvântul este copilul. Deci, ceea ce tatăl dăruieşte mamei este cuvântul care însufleţeşte, înviorează. Voi vă veţi da singuri seama despre ceea ce reprezintă lumina care vine din soare; este acelaşi lucru cu ceea ce tatăl îi dăruieşte mamei pentru a avea un copil. Deci, la fel cum soarele fertilizează pământul, în acelaşi fel bărbatul fertilizează femeia, şi tot la fel cuvântul rodeşte în suflete şi în inimi. Este aceeaşi lege. Atunci, acela care vorbeşte devine tată, acela care ascultă devine mamă, şi se nasc copii. Copiii sunt sentimentele, emoţiile, gândurile, faptele.

Vorbindu-vă astfel, eu ajung încet-încet să restabilesc o parte a învăţământului asupra celor două principii pe care Melhisedec i l-a dat lui Avraam. Acum veţi putea înţelege de ce simbolul unui mare Iniţiat este androginul, adică o fiinţă care posedă cele două principii, masculin şi feminin, în fiinţa sa. Pentru a putea da naştere în el Copilului divin, Cuvântul, el trebuie să fie în acelaşi timp şi tată şi mamă, bărbat şi femeie. Un Iniţiat este o fiinţă împlinită. Pentru a înainta în viaţa spirituală, trebuie să ştii să aplici aceleaşi legi în toate regiunile, în toate planurile, în toate lumile.

Capitolul Patru

SCRISORI CĂTRE BISERICILE DIN EFES ŞI SMIRNA

„Scrie îngerul bisericii din Efes:

Acestea zice Cel care ţine cele şapte stele în dreapta Sa, Cel care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur: ştiu faptele tale şi osteneala ta şi răbdarea ta şi cum că nu poţi suferi pe cei răi şi ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli şi nu sunt şi i-ai aflat mincinoşi. Şi stărui în răbdare şi ai suferit pentru numele Meu şi nu ai obosit. Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea cea dintâi. Drept aceea, adu-ţi aminte de unde ai căzut şi te pocăieşte şi fă faptele de mai înainte; iar de nu, vin la tine curând şi voi mişca sfeşnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi. Ai însă partea bună că urăşti faptele nicolaiţilor, pe care le urăsc și Eu.

Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu."

„Iar îngerului Bisericii din Smirna scrie-i:

Acestea zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel care a murit şi a înviat: ştiu necazul tău şi sărăcia ta, dar eşti bogat, şi hula din partea celor ce zic despre ei înşişi că sunt iudei şi nu sunt, ci sinagogă a satanei. Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi, şi veţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii.

Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de moartea cea de a doua."

Apocalipsa 2: 1-12

Aceste mesaje adresate Bisericilor din Efes şi Smirna conţin, ca şi celelalte adresate apoi altor Biserici, înainte de toate o judecată a faptelor lor, apoi sfaturi, terminându-se cu promisiuni de recompensarea a aceluia care va repurta victoria. În cazul primei Biserici, învingătorului i se promite fructul din Pomul Vieţii. Celei

de-a doua i se promite că „nu va fi vătămat de moartea cea de a doua.” Ce înseamnă „să mănânce din Pomul Vieţii” şi să „nu fii vătămat de moartea cea de a două”? Pentru a înţelege aceste imagini, trebuie, înainte de toate, să ne oprim asupra problemei celor două naturi ale omului, natura superioară şi natura inferioară, despre care v-am vorbit adeseori.[13]

Corp atmic — Spirit
Corp budic — Suflet
Corp cauzal — Intelect superior
Gânduri
Sentimente
Fapte
Corp mental — Intelect inferior
Corp astral — Inima
Corp fizic — Voința

[13] A se vedea „Natură umană şi natură divină”, colecția Izvor. Nr. 213.

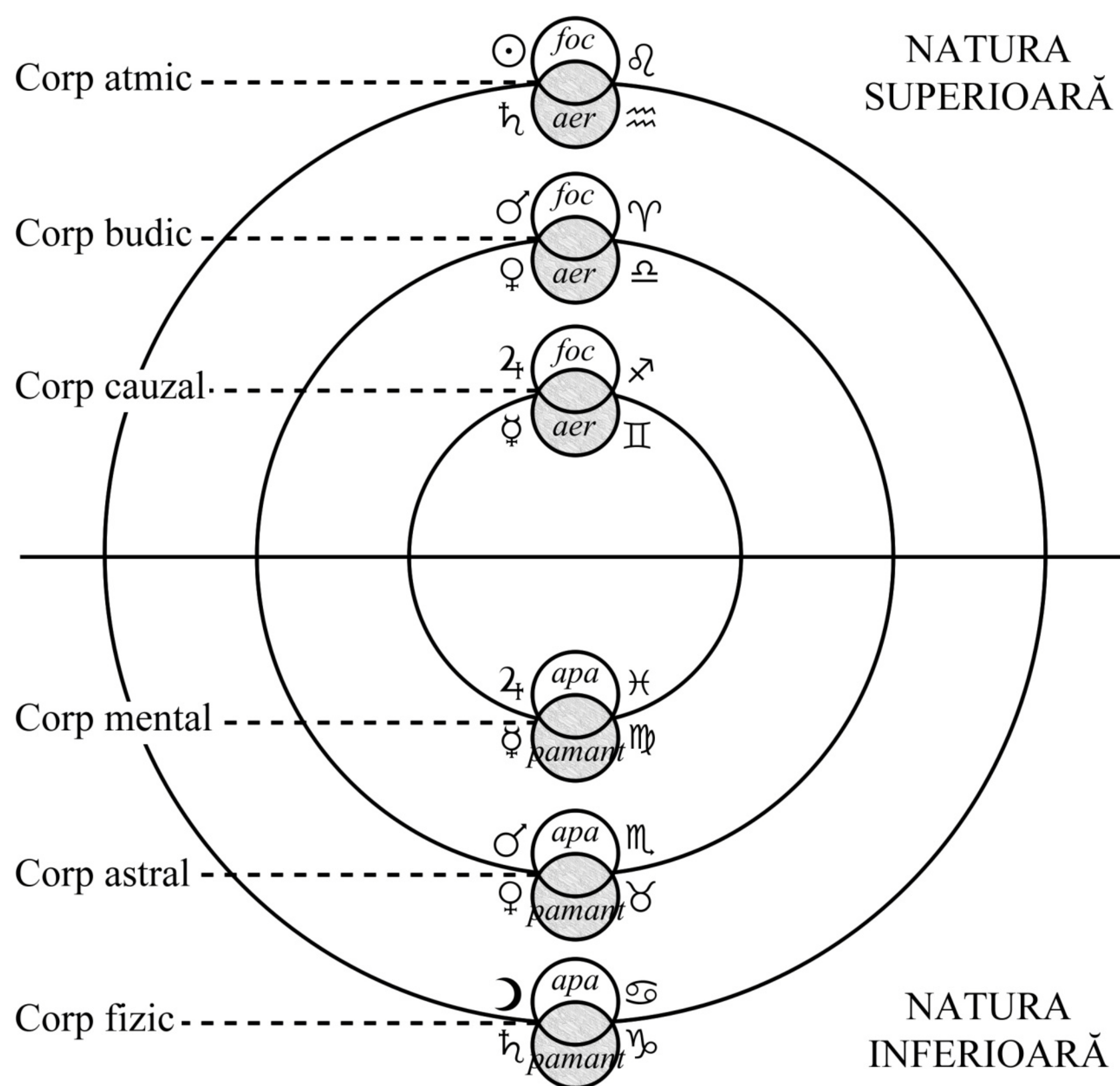
Fiinţa umană se caracterizează în mod special prin trei manifestări: gândire, sentiment şi faptă care corespund intelectului, inimii şi voinţei. Şi în funcţie de ceea ce ea lasă să se exprime, natura sa inferioară sau natura sa superioară, ea dă naştere gândurilor, sentimentelor şi faptelor obişnuite, chiar negative, distrugătoare, sau dimpotrivă a gândurilor, sentimentelor şi faptelor luminoase, nobile, constructive.

Schema precedentă vă va permite să înţelegeţi mai bine această problemă.

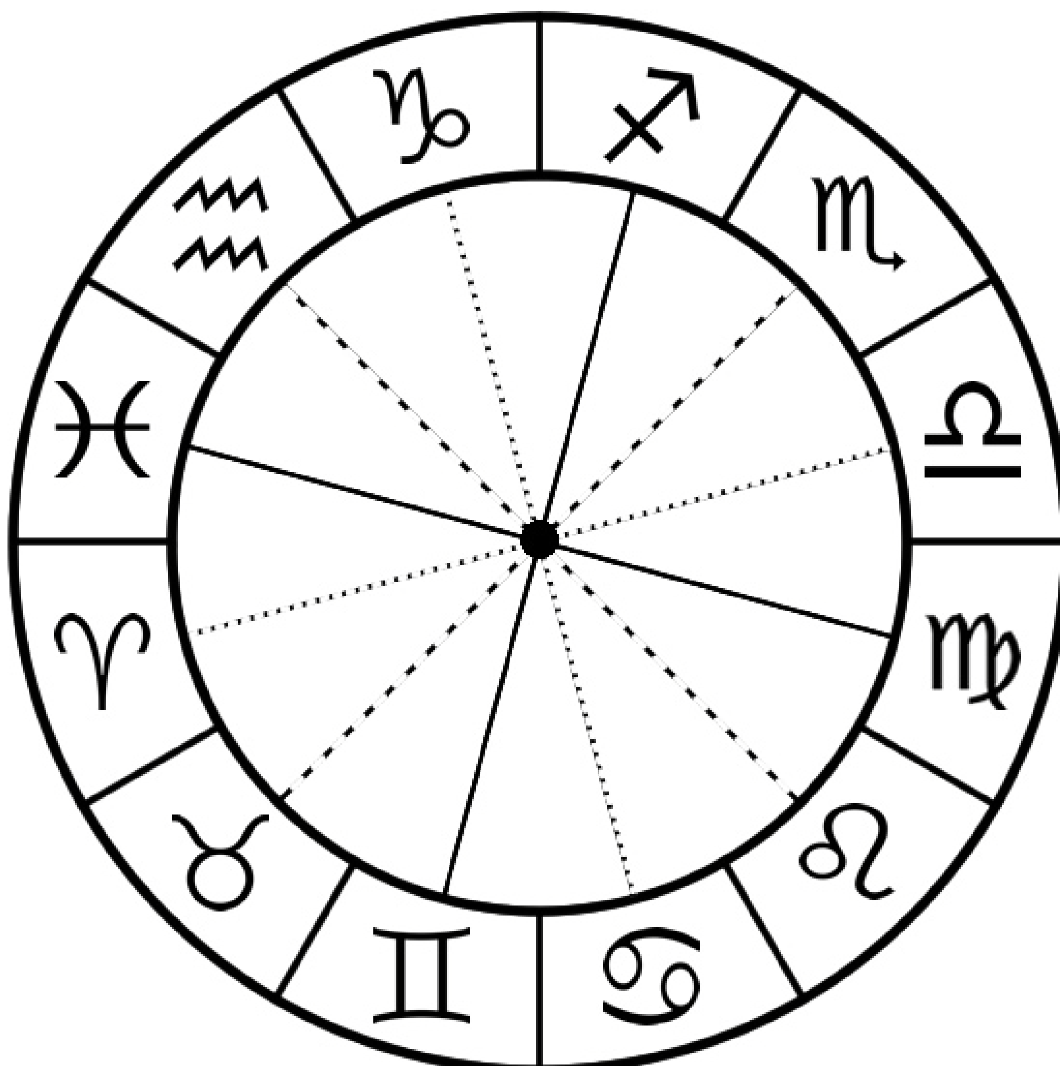
Naturii inferioare îi aparţine deci corpul fizic, corpul astral, corpul mental, iar naturii superioare, corpul cauzal, corpul budic şi corpul atmic. În total apar şase corpuri care sunt unite două câte două: corpului fizic (voinţă, faptă) îi corespunde corpul atmic (atotputernicia divină, spiritul), corpului astral (sentimente umane) îi corespunde corpul budic (iubirea divină, sufletul) şi corpului mental (gânduri umane) îi corespunde corpul cauzal (înţelepciunea divină, intelectul superior).

După cum ştiţi deja, fiecare corp posedă un dublu. Dublul corpului fizic este corpul eteric care îl însufleţeşte şi îi dă sensibilitate; la fel se întâmplă şi cu celelalte corpuri. Putem deci completa schema indicând prin două cercuri mici
fiecare corp şi dublul său, plasând şi semnul zodiacal şi planetele care îi corespund.[14]

[14] A se vedea volumul 2 din Opere complete, capitolul „Dacă nu veți muri, nu veți putea trăi”.

Corp atmic
foc
aer
NATURA
SUPERIOARĂ
Corp budic
foc
aer
Corp cauzal
foc
aer
Corp mental
apa
pamant
Corp astral
apa
pamant
Corp fizic
apa
pamant
NATURA
INFERIOARĂ

Să studiem acum cercul zodiacului.

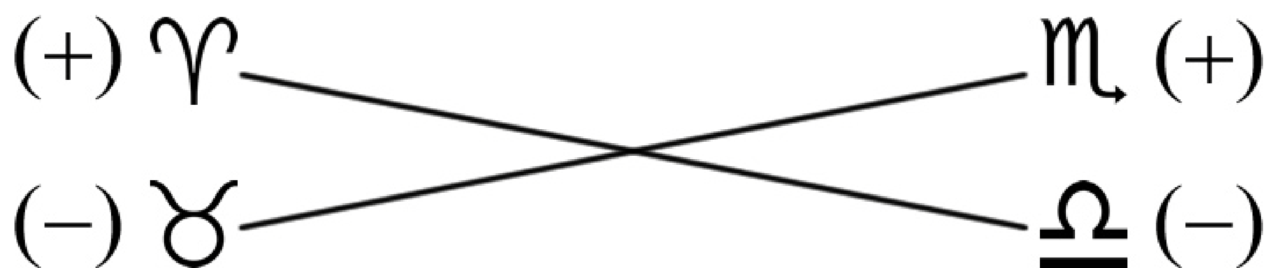

În acest cerc, fiecare semn este opus altuia: Capricornul, Racului; Vărsătorul, Leului; Peştele, Fecioarei, etc. şi aceste legături au o semnificaţie specială.

Conform schemei precedente, vedem cum corpul astral este dominat de Marte şi de Venus: Marte incită la violenţă, la distrugere, iar Venus dezlănţuie pasiuni senzuale. Dar corpul astral este în legătură cu corpul budic care este, la rândul lui, stăpânit de aceleaşi planete, dar sub aspectul lor superior. Fiindcă planetele prezintă două aspecte opuse: Marte, care poate însemna furie, agresivitate, se manifestă în egală măsură cu dinamism, curaj, acţiune, spirit cavaleresc ce luptă pentru a-i proteja pe cei mai slabi. Nici Venus nu se manifestă numai ca iubire egoistă, senzuală, ci şi ca iubire spirituală. Fiecare planetă posedă deci două case, una în partea inferioară a schemei şi cealaltă în partea sa superioară.

Venus şi Marte care, în partea inferioară ocupă semnele Taurului şi ale Scorpionului, ocupă, în partea superioară, semnele Balanţei şi ale Berbecului. Ori, în cercul zodiacal, Berbecul este opus Balanţei şi Taurul este opus Scorpionului.

Să studiem deci aceste două axe.

Fiecare axă leagă un pol pozitiv, masculin, de unul negativ, feminin. Aici, Venus, care este polul feminin, este legat de Marte, polul masculin. Aşezate faţă în faţă, principiul masculin şi principiul feminin nu rămân inactive, ele se stimulează, se activează, acţionează unul asupra altuia. Faceţi următoarea experienţă: fixaţi-vă privirea pe o suprafaţă roşie, mutaţi-vă privirea pe o suprafaţă albă după câteva minute şi veţi vedea apărând culoarea verde. Şi invers, dacă vă uitaţi la culoarea verde, veţi vedea apărând culoarea roşie. Ori, roşul este culoarea lui Marte, iar verde a lui Venus. Datorită cunoaşterii acestui fenomen, vom putea înţelege mai bine cauzele unora dintre manifestările psihice. Când lucraţi cu Taurul, acesta antrenează cât de curând manifestările Scorpionului şi invers. Când acţionaţi asupra Berbecului, se va manifesta obligatoriu Balanţa, şi invers, căci există o legătură dintre aceste constelaţii.

Venus în Taur îi determină pe oameni să caute iubirea fizică şi toate plăcerile simţurilor, dar după un anumit timp, datorită acestei legături care există între cele două planete, ei resimt obligatoriu influenţele lui Marte în Scorpion. Şi atunci când Marte acţionează, antrenează odată cu el violenţa şi distrugerea. Da, acela care se lasă în voia iubirii fizice sfârşeşte prin a deveni dur, agresiv şi chiar crud. Invers, acela care se lasă pradă violenţei şi agresivităţii devine repede o victimă a instinctului sexual. Se pot observa toate aceste lucruri în timpul războaielor.

În plan superior, unde Venus se manifestă ca iubire dezinteresată, bunătate, abnegaţie, frumuseţe, Marte acţionează, dar nu tulbură şi nu distruge, el vine numai să salveze, să susţină, să întărească tot ceea ce este bun în noi sau în ceilalţi. Este o lege absolută. Acela care este locuit de iubirea spirituală nu poate deveni violent, din contră, el atrage forţele pozitive şi binecuvântările lui Marte. Iar dacă Marte este acela care se manifestă primul în voi prin strădania de dominaţie, de stăpânire a pasiunilor, de curaj în încercări, în acel moment, iubirea lui Venus vine să vă dilate sufletul făcându-vă să gustaţi din viaţa veşnică.

Să studiem acum semnul Scorpionului. El corespunde celei de a opta case zodiacale, casa morţii. La începutul Genezei, unde face referire la creaţia lumii, Moise scrie că Dumnezeu i-a aşezat pe Adam şi Eva într-o grădină plină cu pomi. Printre aceştia, menţionează doi: Pomul Vieţii din care aveau dreptul să mănânce fructe şi Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului pe care le-a interzis să îl atingă spunându-le: „Dacă mâncaţi, veţi muri negreşit.” Pomul Vieţii şi Pomul Cunoaşterii Binelui şi al Răului... nu vi se par denumiri ciudate pentru nişte arbori? În realitate, ei reprezintă în mod simbolic regiuni ale universului, şi nu o simplă vegetaţie. Pomul Vieţii reprezintă simbolul unităţii vieţii acolo unde nu există încă polaritate, adică nu există nici masculin, nici feminin, nici lumină, nici întuneric. Celălalt pom reprezintă, în schimb, polarizarea, locul în care eşti obligat să cunoşti alternanţa dintre zi şi noapte, dintre bucurie şi tristeţe, toate contrariile...

Dumnezeu le-a spus lui Adam şi Evei: „Va veni timpul în care veţi putea mânca acest fruct, dar deocamdată sunteţi prea slabi şi dacă îl veţi mânca, atingând puterile pe care le conţine, veţi muri.” Totuşi, veţi spune, Adam şi Eva au mâncat din fruct şi au continuat să trăiască. Da, fiindcă în realitate, în natură, moartea nu există; ceea ce noi numim „moarte” nu este decât modificarea unei stări de conştiinţă sau a unei stări a materiei.

Această schimbare a stării de conştiinţă este semnalată în Geneză prin constatarea bruscă pe care Adam şi Eva au făcut-o privind nuditatea lor. Se spune că atât timp cât trăiau fericiţi în grădina Edenului: „Bărbatul şi femeia erau amândoi goi şi nu se ruşinau.” Ceva mai departe, după ce au mâncat fructul interzis: „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi au cunoscut că erau goi, şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperăminte.” Această cunoaştere privind nuditatea lor dovedeşte că ceva s-a schimbat în ei. Ceea ce s-a schimbat, este corpul lor care până în acel moment era alcătuit dintr-o materie subtilă, luminoasă, care apoi a încremenit, s-a materializat. De aceea, nuditatea lor este evidentă şi ei

au simţit nevoia să şi-o acopere. Când o fiinţă este alcătuită din lumină pură, nu ne întrebăm dacă este goală sau îmbrăcată: formele sale sunt atenuate, hainele i se confundă cu corpul. Dar când coboară în materie, formele i se condensează şi dacă ea nu poartă haine fizice, vedem că este goală.

Dacă ne referim la schema nr. 2, vedem că ceea ce tradiţia iniţiatică a numit „căderea” este în realitate o coborâre în planul astral. Adam şi Eva, care trăiau în planul budic unde guvernau Venus şi Marte superiori, au căzut în planul astral unde guvernează Venus şi Marte inferiori. În zodiac, Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului este deci reprezentat prin axa Taur-Scorpion, în timp ce Pomul Vieţii este reprezentat prin axa Berbec-Balanţă. Acela care trăieşte în senzualitate şi pasiune, mănâncă fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului, şi astfel moare în fiecare zi la nivelul stării superioare de conștiință, în timp ce acela care se stăpâneşte, mănâncă fructul Pomului Vieţii veşnice chiar în împărăţia Domnului.

Să revenim acum la textul scrisorilor către Bisericile din Efes şi Smirna şi vom vedea cât sunt de clare datorită explicaţiilor pe care vi le voi da despre axele Berbec-Balanţă şi Taur-Scorpion. „Scrie Bisericii din Efes: Eu ştiu faptele tale şi osteneala ta şi răbdarea ta... (osteneala, răbdarea, curajul sunt calităţi ale lui Marte superior). Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi (adică pe Venus superior). Adu-ţi aminte de unde ai căzut şi te pocăieşte şi fă faptele de mai înainte (nu rămâne în mocirla planului astral, străduieşte-te să-ţi regăseşti puterea şi iubirea spirituală a planului budic). Ai însă fapta bună că urăşti faptele Nicolaiţilor, pe care le urăsc şi Eu. (Berbecul este ierbivor şi este simbolul purităţii. Nicolaiţii erau o sectă eretică care acceptau să meargă la petreceri unde distribuiau comesenilor carne sacrificată idolilor). Celui ce va birui îi voi da să mănânce din Pomul Vieţii care este în raiul lui Dumnezeu” (calităţile şi bucuriile iubirii divine în planul budic).

Iar pentru Biserica din Smirna se spune: „Ştiu necazul tău şi sărăcia ta, dar eşti bogat (ori Taurul corespunde casei a doua astrologice care este aceea a bogăţiei, a prosperităţii. Este vorba aici despre sărăcia spirituală a Bisericii din Smirna care a căzut sub influenţa lui Venus inferior în Taur şi a lui Marte inferior în Scorpion, de unde vin tulburările menţionate pentru a doua oară). Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi şi veţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii... Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua” (nimeni nu poate scăpa de prima moarte:

moartea fizică, dar acela care repurtează o victorie asupra pasiunilor, va scăpa de cea de-a doua moarte, moartea spirituală, dăruită de Scorpion).

Capitolul Cinci

SCRISOARE CĂTRE BISERICA DIN PERGAM

„Iar îngerului Bisericii din Pergam, scrie-i:

Acestea zice Cel ce are sabia ascuţită de amândouă părţile: ştiu unde sălăşluieşti; unde este scaunul satanei; şi ţii numele meu şi nu ai tăgăduit credinţa Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde locuieşte satana. Dar am împotriva ta câteva lucruri, că ai acolo pe unii care ţin învăţătura lui Balaam, cel ce învaţă pe Balac să pună piatra pe poticneală înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce carne jertfită idolilor şi să se dea desfrânării. Astfel ai pe unii care, de asemenea, ţin învăţătura Nicolaiţilor. Pocăieşte-te deci, iar de nu, vin la tine curând şi voi face cu ei război, cu sabia gurii Mele.

Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă şi-i voi da lui o pietricică albă şi pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l ştie, decât primitorul.”

Apocalipsa 2: 12-17

M-aş opri numai asupra ultimelor fraze ale acestei scrisori adresate de înger Bisericii din Pergam: „Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă şi-i voi da lui o pietricică albă şi pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l ştie, decât primitorul.”

S-a vorbit foarte mult despre această piatră albă. Ce poate conţine atât de extraordinar o piatră ca să o poţi oferi ca recompensă aceluia care a cucerit victoria?... Dacă un nume stă scris deasupra, înseamnă că el poartă semne asemănătoare celor înscrise pe talismane sau pe pantacle. În realitate, un pantaclu nu este identic cu un talisman. Un pantaclu este o imagine care poate fi gravată în metal, în piatră, desenată pe un pergament sau, şi mai mult, brodată pe o stofă pe care literele sunt înscrise. Un talisman este un obiect (piatră, floare, insectă, inel,

brăţară) purtător al unei forţe de care a fost impregnat, fie prin însăşi puterea naturii, fie printr-o altă fiinţa foarte puternică existentă în lumea psihică.

Mulţi oameni îşi doresc talismane ca să poată profita de ajutorul şi protecţia lor. Bineînţeles, nu este rău, dar nici nu trebuie să ne închipuim că este aşa de uşor să găsim adevărate talismane. Toate aceste pietre, aceste inele, aceste cruci, etc., vă sunt vândute în tot soiul de magazine, sub pretextul că vă vor proteja împotriva bolilor şi vor aduce iubirea, bogăţia şi măreţia... Numai Dumnezeu ştie ce vă vor aduce în realitate aceste improvizaţii! Căci nu este atât de uşor de pregătit un talisman: trebuie cunoscute legile corespondenţelor dintre obiectele fizice şi puterile cosmice. Nu este suficient să alegi metalul sau piatra potrivită, ci trebuie să cunoşti semnele şi caracteristicile ce au calitatea de a atrage şi de a reţine forţele binefăcătoare.

Numeroase talismane poartă pe ele nume scrise în ebraică. De ce? Deoarece pentru cabalişti, fiecare literă a alfabetului ebraic este în legătură cu o formă geometrică din natură şi în spatele fiecărei forme geometrice acţionează forţe determinate. Natura ştie cum să facă legătura între propriile forme şi literele care sunt reprezentarea lor, iar acela care cunoaşte corespondenţa fiecărei litere cu puterile invizibile, poate declanşa curenţi cosmici. Deci, înscriind sau gravând anumite forme, stabilim o comunicare cu entităţile corespunzătoare ale lumii invizibile. Când Iniţiaţii încearcă să cunoască legăturile dintre forţe şi litere, cât şi mânuirea lor, o fac pentru a stabili o legătură binefăcătoare între pământ şi Cer.

Lucrarea aceluia care pregăteşte un talisman este în realitate identică cu aceea a naturii care umple pietrele, plantele, animalele şi chiar oamenii cu o chintesenţă care apoi îi poate inspira: el foloseşte prezenţa energiilor naturale în toate lucrurile. Dar trebuie să cunoască legile şi să nu utilizeze niciodată aceste energii în scopuri egoiste şi interesate. De aceea, dacă dorim să avem un talisman, trebuie să cunoaştem mai întâi persoana care l-a pregătit, să fim siguri că este pură, cinstită, dreaptă, luminată, altfel ceea ce credeţi a fi un obiect binefăcător pentru voi, este de fapt ineficient sau chiar vătămător. Ei da, din nefericire se întâmplă şi acest lucru, căci fiecare fiinţă atrage din spaţiu numai elementele naturii şi calităţile identice cu cele pe care le posedă deja în ea însăşi.

Ar trebui să cunoaştem şi scopurile pe care le urmăresc persoanele care doresc un talisman. Oare doresc să fie susţinute într-o lucrare plină de lumină, dezinteresată, sau pentru a reuşi fără nici un efort? Din păcate, al doilea caz este cel mai frecvent. În spatele acestei dorinţe de a avea un talisman se află, adeseori,

lăcomia şi lenea. De ce să studiezi, să gândeşti, să meditezi, să te rogi, să fii prudent? Talismanul este aici, el este acela care va face lucrarea şi în timpul acesta proprietarul lui va merge la plimbare şi va gusta din toate plăcerile, profitând din plin de avantajele pe care talismanul i le-a oferit. Ei bine, nu, talismanul nu este destinat pentru toate acestea. De aceea un adevărat mag nu îndeplineşte toate dorinţele care îi sunt adresate. În mai multe rânduri, diferite persoane mi-au cerut să le pregătesc un talisman pe care erau dispuse să îl plătească foarte scump. Am refuzat, deoarece ştiam că în modul în care îl vor folosi, aceste persoane nu vor câştiga nimic bun, din contră, ar fi putut să-şi distrugă chiar şi anturajul.

Vă voi mai spune că cel mai puternic talisman poate să nu aibă nici o eficienţă, pentru că în realitate puterea sa depinde de o mulţime de alţi factori. De altfel, priviţi ce spune Duhul Bisericii din Pergam: „Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă şi-i voi da lui o pietricică albă." Da, îi va da, dar numai după ce va deveni biruitor. Şi ce credeţi voi că trebuie să învingă? Un duşman? Un rival?... Nu, pe el însuşi, slăbiciunile sale, toate tendinţele inferioare. Şi Duhul nu spune că omul va învinge datorită talismanului pe care l-a primit. Nu, el trebuie mai întâi să devină biruitor. Trebuie să înceapă prin a cuceri virtuţile şi calităţile necesare care să îi permită să fie învingător, şi numai după ce a reuşit să învingă va primi din Cer mana ascunsă şi piatra albă. Această „mană" şi această „piatră nu sunt în realitate nici hrană, nici o piatră materială, ci simbolurile spirituale care îi vor permite să meargă mai departe pe drumul evoluţiei. Virtuţile, iată adevărata hrană, adevăratul talisman.

Mana ascunsă, această hrană care aduce viaţa veşnică, nu este altceva decât o stare de conştiinţă din care omul gustă desăvârşirea, imensitatea, nemărginirea. Cât despre piatra albă, ea reprezintă simbolul stăpânirii de sine, a forţei interioare obţinute datorită purităţii. În sfârşit, conform legii analogiei, cristalele, pietrele preţioase, atât de pure şi de limpezi, reprezintă sfera cea mai înaltă a universului, ele fiind legate de planul atmic şi posedând puterea de a condensa energia cosmică, din care putem apoi să ne inspirăm şi pe care o putem apoi folosi. Piatra albă este deci cristalizarea chintesenţei atmice care este lumină pură.

Şi pe această piatră stă scris un nume nou... Ce înseamnă acest lucru? Pentru Ştiinţa Iniţiatică; numele are o mare importanţă, căci prin vibraţiile lui are sarcina de a exprima esenţa unei fiinţe şi a unui obiect. Când Dumnezeu a creat primul bărbat şi prima femeie, El le-a dăruit un nume, şi i-a însărcinat să dea ei înşişi un nume animalelor şi pietrelor. Numele reprezintă, rezumă şi conţine entitatea care o

poartă. Iar când o fiinţă reuşeşte să se ridice la un grad superior de conştiinţă, primeşte un nume nou. Da, pentru că este o fiinţă regenerată. Astfel Avram a devenit Abraham cum stă scris în Geneză: „Atunci a căzut Avram cu faţa la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit şi a zis: Eu sunt şi iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulţime de popoare, şi nu te vei mai numi Avram ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulţime de popoare."[15] Tot aşa şi Saul care îi persecuta pe creştini, a primit după convertirea sa numele de Paul.

Prin vibraţiile sale, numele nou pe care l-a primit omul regenerat exprimă cu exactitate chintesenţa fiinţei sale spirituale. Fiecare bărbat, fiecare femeie poartă un nume pe care părinţii săi i-l dau la naştere, dar în majoritatea timpului acest nume nu are corespondenţă cu mare lucru, în timp ce, numele primit de la entităţile celeste este exact acela care îi corespunde, care exprimă cu exactitate ceea ce are mai profund în el. Şi acest nume, în sfârşit, este cunoscut cu adevărat numai de el pentru că se confundă tu el însuşi.

[15] Geneza 17:3-7.

Capitolul Șase

SCRISOARE CĂTRE BISERICA DIN LAODICEEA

„Iar îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i:

Acestea zice cel ce este Amin, martorul cel credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: ştiu faptele tale; că nu eşti nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă eşti căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea. Fiindcă tu zici: Sunt bogat şi m-am îmbogăţit şi de nimic nu am nevoie! Şi nu ştii că tu eşti cel ticălos şi vrednic de plâns, şi sărac, şi orb, şi gol! Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogăţeşti, şi veşminte albe ca să te îmbraci şi să nu se dea pe faţă ruşinea goliciunii tale, şi alifie de ochi ca să-ţi ungi ochii şi să vezi. Eu pe câţi îi iubesc îi mustru şi îi pedepsesc; sârguieşte dar şi te pocăieşte. Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine.

Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui.”

Apocalipsa 3: 14-22

„Fiindcă eşti căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea.” Cine nu a fost contrariat de aceste cuvinte? De două mii de ani le tot repetăm, credem că le înţelegem, fiindcă întreaga lume a trecut prin experienţa căldurii şi a frigului. Da, întreaga lume a trăit această experienţă, dar în realitate îi nesocotim profunda semnificaţie, de aceea sunt necesare câteva explicaţii asupra acestei probleme.

Adesea asimilăm frigul cu răul, cu tot ceea ce contractă şi paralizează, în vreme ce căldura simbolizează tot ceea ce este bun, frumos, viu, generos, şi concluzionăm că Duhul a vrut să spună: „Alege între bine şi rău, nu rămâne

nehotărât între ele”, ca şi cum a fi călduţ ar fi însemnat să nu fii nici bun, nici rău. Poate că această interpretare are ceva adevăr în ea, dar ea este incompletă.

Ceea ce trebuie să cunoaştem, încă de la început, este faptul că există două feluri de căldură şi de frig. Există căldura care dilată, însufleţeşte, face lucrurile să se coacă şi aceea care arde şi distruge, lăsând în urma ei numai cenuşă. Există frigul care conservă tot ceea ce este bun şi oferă cele mai bune condiţii gândului, şi frigul care distruge întreaga viaţă. Trebuie deci să studiem aceste două feluri de căldură şi de frig.

În regiunile ecuatoriale unde domneşte o căldură puternică, flora şi fauna sunt bogate, expansive, colorate. Dar tot aici întâlnim şi cele mai periculoase animale. Cât despre oameni, ei sunt mai arzători în pasiunile lor, dar şi mai indolenţi şi leneşi. Căldura nu incită deloc la muncă şi la disciplină. Dacă veţi merge în regiunile reci, veţi găsi mai puţină abundenţă şi varietate, dar veţi întâlni fiinţe mai liniştite, mai înţelepte, mai active. În ţările calde nu există mari filozofi, eşti preocupat mai degrabă să mănânci, să te odihneşti, să iubeşti sau să te baţi. Dimpotrivă, frigul oferă condiţii bune activităţii intelectuale, el ne obligă să gândim, să ne descurcăm. Dar în frig, inima nu se dezvoltă, ea nu se simte în largul ei. Inima are nevoie de căldură. Aici ea se trezeşte, se dilată, în vreme ce intelectul adoarme. Căldura favorizează deci în om pasiunile, ea îl împinge să comită fapte necugetate, lipsite de măsură şi de înţelepciune. De aceea el are nevoie de frig. Dar în frigul extrem el se închide, devine distant, insensibil şi orgolios. În chip simbolic, putem spune că ecuatorul reprezintă stomacul, sexul, iar capul este zona polară.

Ciclul apei în natură ne prezintă şi el această problemă a căldurii şi a frigului sub un alt aspect. Apa se evaporă sub efectul razelor solare; ajunsă în atmosfera înaltă, ea se răceşte şi cade din nou sub forma zăpezii pe piscurile munţilor. Dar ea nu rămâne aici. După câtva timp, sub efectul căldurii soarelui, zăpada care începe să se topească se reîntoarce sub formă de apă în văi. Şi ciclul reîncepe... Vedeţi dar cum natura foloseşte această alternanţă de căldură şi de frig. Iar Iniţiaţii, care observă natura, s-au inspirat de aici în pedagogia lor.

Atunci când un Maestru constată că un discipol devine rece, distant, el îl trimite să se reîncălzească, făcându-l să coboare în văi, adică îl sfătuieşte să-şi dezvolte iubirea amestecându-se în mulţime, în viaţa oamenilor obişnuiţi. Cât despre aceia care sunt prea mult expuşi căldurii, el îi sfătuieşte să se înalţe cât mai mult posibil spre frigul înălţimilor. Dar ce reprezintă acest frig al înălţimilor?

Meditaţia, rugăciunea. Astfel discipolii se ridică cu ajutorul gândului lor fugind de incendiile inimii. Atunci când au atins culmea şi când văd limpede situaţia, ei se simt salvaţi şi îşi spun: „Îţi mulţumesc, Dumnezeul meu, dacă nu aş fi reuşit să scap, aş fi fost ars de viu.”

Iată metoda pe care trebuie să o folosească toţi aceia care cad pradă tulburărilor propriei inimi: ei trebuie să urce spre înălţimi, fapt ce îi va face mai înţelepţi şi mai prudenţi. În acelaşi timp, este bine ca discipolul să nu rămână prea multă vreme pe înălţimi, fiindcă astfel va deveni orgolios, distant, inaccesibil; el trebuie să coboare din nou în vale pentru a-şi ajuta toţi fraţii şi surorile. Simbolic vorbind, nu este necesar să rămâi mult timp pe înălţimile montane.

Priviţi şarpele. Dacă se găseşte în căldură, el devine agil, rapid, şi vă poate muşca. Puneţi-l în frig şi el va deveni inofensiv. Ori, în fiecare fiinţă se găseşte un şarpe binecunoscut: forţa sexuală. Atunci când căldura creşte în om, acest şarpe devine atât de puternic încât este imposibil să te protejezi de muşcăturile sale. Deci, apare nevoia de a-l pune puţin în frig. Forţa sexuală se trezeşte în căldura pasiunilor; ea devine inofensivă în frigul sau răceala raţiunii.

Cu aceste explicaţii, scrisoarea pe care îngerul a adresat-o Bisericii din Laodiceea începe să se lămurească. „Tu nu eşti nici rece nici fierbinte” înseamnă, în realitate, că tu nu te găseşti nici pe munte, nici în vale, nu posezi nici înţelepciunea, nici iubirea. Tocmai această semnificaţie o are apa călduţă: să nu ai nici înţelepciunea, nici iubirea. Iar atunci când nu posezi nici iubire, nici înţelepciune, nu te poţi găsi în adevăr. Să luăm un exemplu foarte simplu din viaţa zilnică. Puneţi-vă mâna stângă în apă caldă şi mâna dreaptă în apă rece şi rămâneţi aşa câteva minute: fiecare dintre mâinile voastre ia încet – încet temperatura apei cu care este în contact. Acum, dacă vă puneţi repede cele două mâini în apă călduţă, oare ce veţi simţi? Faptul că mâna voastră stângă o găseşte rece, în vreme ce mâna voastră dreaptă o găseşte caldă! Nu veţi putea deci cunoaşte temperatura acestei ape. Fiecare mână simte o senzaţie ce provine din diferenţa de temperatură dintre apa unde se găsea şi aceea a apei călduţe. În acelaşi fel, nu veţi avea niciodată o idee clară dacă vă veţi mulţumi cu gândurile, cu sentimentele sau cu faptele „călduţe”. Totdeauna vom fi înşelaţi dacă vom rămâne într-o stare călduţă, lipsită de entuziasm. De aceea Duhul a spus Bisericii din Laodiceea: „Să fie cald sau frig.”

Să ne întoarcem puţin asupra celor două aspecte ale căldurii şi ale frigului despre care v-am vorbit mai sus. Există o căldură care vine de la Soare şi o alta care vine de la Marte. Există un frig care vine de la Saturn şi un altul care vine de la Pământ, Soarele reprezintă căldura însufleţitoare, iar Marte focul pasiunilor care distruge totul. Saturn reprezintă frigul inteligenţei, al înţelepciunii, iar Pământul frigul separării şi al morţii. Frigul este deci reprezentat de Saturn şi de Pământ, iar căldura de către Soare şi Marte; iar Luna reprezintă starea călduţă. În sfârşit, tot ceea ce Luna atinge este vag, neinteresant, plicticos, iar oamenii aflaţi sub influenţa Lunii sunt indolenţi, nehotărâţi, nedeterminaţi, se află în bătaia vântului. Nu trebuie să rămânem în această stare călduţă, ci trebuie să lucrăm ca să ne reîncălzim sau să ne răcim. Eu vorbesc aici, bineînţeles, despre latura bună a căldurii şi a frigului... Ca să te răceşti, trebuie să urci cu greu culmile, adică să reflectezi, să meditezi. Ca să te reîncălzeşti, trebuie să cobori puţin în vale alături de fraţii şi surorile tale. Înţelepciunea ne răceşte fiinţa, iar iubirea ne-o reîncălzeşte.

Dar nu trebuie să rămânem mereu reci sau calzi în timpul vieţii noastre. Acela care este rece trebuie să ştie în aceeaşi măsură să devină cald, şi invers. Prin această trecere de la un pol la celălalt, el îşi găseşte echilibrul, descoperă viaţa ce se găseşte în această mişcare a urcării şi a coborârii. Acela care va rămâne veşnic în frig sau în căldură nu va evolua deloc, totul se va sfârşi în cazul lui. Ce faceţi când doriţi să fierbeţi câteva legume? Puneţi cratiţa pe foc, dar o retrageţi după un anumit timp. De ce nu lăsaţi să ardă totul? Fiindcă sunteţi înţelepţi. Dacă veţi simţi iubire pentru cineva, va fi bine; dar înţelepciunea vă spune să nu mergeţi prea departe, fiindcă nu este de dorit. Dacă va creşte în voi căldura, din cauza unui bărbat sau a unei femei, să nu lăsaţi cratiţa pe foc! Mă înţelegeţi, nu-i aşa?... Căldura iubirii este binevenită, dar cu condiţia să fie echilibrată prin frigul înţelepciunii.

Acum, să revenim la zodiac. Am vorbit deja într-un capitol precedent despre cele şase axe pe care le formează fiecare constelaţie cu aceea căreia îi este diametral opusă: sunt axele Berbec Balanţă, Taur-Scorpion, Gemeni-Săgetător, Rac-Capricorn, Leu-Vărsător, Fecioară-Peşti, şi am observat faptul că vorbele adresate de Duh Bisericilor din Efes şi Smirna sunt cu adevărat în legătură cu axele Berbec-Balanţă şi Taur-Scorpion. Fiecare Biserică căreia Duhul i s-a adresat, este astfel legată de una dintre axele zodiacului. Vă gândiţi că există şapte Biserici şi că nu există şapte axe. Ba da, există exact şapte, dar ultima nu a fost indicată în zodiac. Cea de-a şaptea axă este aceea care trece transversal prin centrul roţii

zodiacului; ea este punctul de plecare pentru un nou ansamblu al celor şase principii.

Există mai multe reprezentări simbolice ale roţii şi, printre acestea există roata înaripată. În roata înaripată, aripile reprezintă tocmai cea de-a şaptea axă în jurul căreia roata zodiacală se mişcă ţie-a lungul spaţiului. Această a şaptea axă este forţa care le pune în mişcare pe celelalte şase. Există şi roţile pe care le-a văzut Iezechiel: „Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare câte o roată la fiecare dintre cele patru feţe ale lor. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele erau parcă vârâte una în alta. Ele înaintau în toate cele patru părţi şi în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşătoare şi aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur împrejur."[16] Aceste patru roţi reprezintă zodiacul.

Dar să revenim la cuvintele pe care Duhul le adresează Bisericii: „Tu nu eşti nici rece, nici fierbinte. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogăţeşti, şi veşminte albe ca să te îmbraci şi să nu se dea pe faţă ruşinea goliciunii tale, şi alifie de ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi. Eu pe câţi îi iubesc îi mustru şi îi pedepsesc." Veţi vedea acum că acest pasaj poate fi interpretat cu ajutorul axei Vărsător-Leu.

Leul este un semn de foc, îşi are domiciliul în Soare. Este cea de a cincea casă astrologică, aceea care corespunde perioadei celei mai călduroase din lunile iulie şi august. Leul reprezintă inima care este legată de căldură, de sânge, de viaţă. Este inima cosmică, inima lui Dumnezeu de unde au ieşit toate creaturile vii, tot ce există în univers. Deci, cea de a cincea casă astrologică este casa iubirii, a copiilor, a creaţiei sub toate formele. La cealaltă extremitate a axei. Vărsătorul este guvernat de Saturn care domneşte asupra iernii. Vărsătorul este reprezentat de un bătrân, Saturn (chiar dacă Saturn nu este singurul maestru al Vărsătorului, mai este şi Uranus), care posedă înţelepciunea şi care, simbolic, varsă apa pentru toate creaturile. Cei doi poli ai axei sunt iubirea şi înţelepciunea, căldura văilor şi frigul înălţimilor.

Să vedeţi acum ce înseamnă aurul, hainele albe şi alifia. Pentru alchimişti, aurul este legat de soare, el reprezintă condensarea razelor solare. Aurul încercat de

---

[16] Iezechiel 1: 15-19.

foc reprezintă forţele binefăcătoare proiectate asupra Leului, inima universului. El este iubirea. De altfel, etimologia subliniază aceste corespondenţe între leu, inimă şi iubire. În ebraică, inimii i se spune „lev" şi leului „lavi"; în bulgară şi în rusă, leului i se spune „lev" şi iubirii „liubov", rădăcină pe care o regăsim îi englezescul „Iove" iar în germană „liebe", este iubirea şi „lowe" este leu.

„Hainele albe": hainele albe, care sunt adeseori menţionate în Apocalipsă, sunt şi ele simbolice. Culoarea albă este sinteza tuturor celorlalte culori şi în Ştiinţa Iniţiatică a avea haine albe; înseamnă să ai lumină, adică înţelepciunea care este sinteza tuturor virtuţilor aşa cum lumina albă este sinteza tuturor culorilor. Mai numim de asemenea aceste haine spirituale „aura". Prin aura noastră, această haină spirituală care este ţesută cu înţelepciune, suntem recunoscuţi în lumea invizibilă.[17]

„Alifie de ochi ca să-ţi ungi ochii": alifia despre care se vorbeşte în acest text, este Uranus, adică adevărul, care este legat de ochi. În Iniţierile din antichitate, Uranus era reprezentat sub forma unui ochi ce zbura deasupra unui ocean. Nu vă gândiţi la faptul că Iniţiaţii Antichităţii nu cunoşteau existenţa planetei Uranus, ea fiind descoperită de către Herşel. Anticii o cunoşteau: în limba greacă era numită Uranos (cerul).

Astfel Soarele ne aduce viaţa, iubirea, Saturn ne aduce înţelepciunea pentru a ne îmbrăca şi Uranus ne permite să vedem adevărul. Biserica din Laodiceea se considera bogată („Fiindcă tu zici: Sunt bogat şi m-am îmbogăţit şi de nimic nu am nevoie."), Spiritul care se ştie mizerabil, sărac, orb şi gol este sfătuit să cumpere aur, haine albe şi o alifie pentru ochi. Acest lucru dovedeşte că, pentru a obţine iubirea, înţelepciunea şi adevărul, trebuie lucrat cu axa Vărsător-Leu, altfel vom rămâne săraci, goi şi orbi.

Spiritul mai spune Bisericii: „Eu pe câţi îi iubesc (Leu), îi mustru şi îi pedepsesc (Vărsător)." Acela care iubeşte, este Soarele care îşi are domiciliul în Leu; cel care mustră, este Saturn, dar şi Uranus care aduce numeroase tulburări; şi amândoi au domiciliul în Vărsător. Dacă Cerul care ne iubeşte, ne mustră, o face de-a lungul evenimentelor care ne sunt destinate şi peste care domneşte Saturn. Atunci când vedem venind dojenile lui Saturn, trebuie să ştim că Dumnezeu este acela care se manifestă prin intermediul lui.[18] Pentru a fi iubiţi, trebuie să ne aflăm în Leu şi în Vărsător, între Saturn, bătrânul Adam, şi Soarele, Hristos, acela care

---

[17] A se vedea în „Centri şi corpuri subtile" (colecția Izvor. Nr. 219), capitolul II.

[18] Saturn este planeta sefirotului Binah unde domnesc cei Douăzeci şi patru de Bătrâni care prezidează destinele. A se vedea capitolul VII: „Cei Douăzeci şi patru de Bătrâni şi cele patru Animale sfinte".

este născut din tribul lui Iuda, fiu al lui Iacob. Iacob avea doisprezece băieţi care au fost strămoşii celor douăsprezece triburi ale lui Israel, fiecare dintre aceste triburi fiind legat de un semn zodiacal; acela a lui Iuda corespunde Leului, iar din tribul lui Iuda s-a născut Iisus Hristos.

Spiritul mai spune: „Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl meu pe scaunul Lui.” Nu există un alt tron decât acela al Leului pe care stă Soarele, Hristos. Hristos este simbolic reprezentat de către Soare, inima care răspândeşte sângele său, iubirea sa în întreg universul. Deci, acela care va învinge ura şi moartea (frigul interior) va domni pe tronul lui Dumnezeu.

Capitolul Șapte

CEI DOUĂZECI ŞI PATRU DE BĂTRÂNI ŞI CELE PATRU ANIMALE SFINTE

„După acestea m-am uitat şi iată o uşă era deschisă în cer şi glasul cel dintâi – glasul ca de trâmbiţă, pe care l-am auzit vorbind cu mine — mi-a zis: Suie-te aici şi îţi voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea. Îndată am fost în duh; şi iată un tron era în cer şi pe tron şedea Cineva. Şi cel ce şedea semăna la vedere cu piatra de iasp şi de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu cu înfăţişarea smaraldului. Şi douăzeci şi patru de scaune înconjurau tronul şi pe scaune douăzeci şi patru de bătrâni, şezând, îmbrăcaţi în haine albe şi purtând pe capetele lor cununi de aur. Şi din tron ieşeau fulgere şi glasuri şi tunete;şi şapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu. Şi înaintea tronului ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul.

Iar în mijlocul tronului şi împrejurul tronului patru fiinţe, pline de ochi, dinainte şi dinapoi şi fiinţa cea dintâi era asemenea leului, a doua fiinţă asemenea viţelului, a treia fiinţă avea faţa ca de om, iar a patra fiinţă era asemenea vulturului care zboară. Şi cele patru fiinţe având fiecare dintre ele câte patru aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur şi pe dinăuntru, şi odihnă nu au, ziua şi noaptea, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnului Dumnezeu, Atotţiitorul, Cel ce era şi Cel ce este şi Cel ce vine.”
Apocalipsa 4: 1-9

Această viziune a celor Douăzeci şi patru de Bătrâni aşezaţi pe tronuri şi a patru fiinţe vii, cele patru Animale sfinte, nu o putem înţelege decât cunoscând Arborele cabalistic al Vieţii, Arborele sefirotic. O uşă se deschide în cer şi vocea care i se adresase deja sfântului Ioan, îi spune acum: „Suie-te!” Descrierea făcută celor Douăzeci şi patru de Bătrâni arată că el s-a ridicat până la nivelul celui de-al

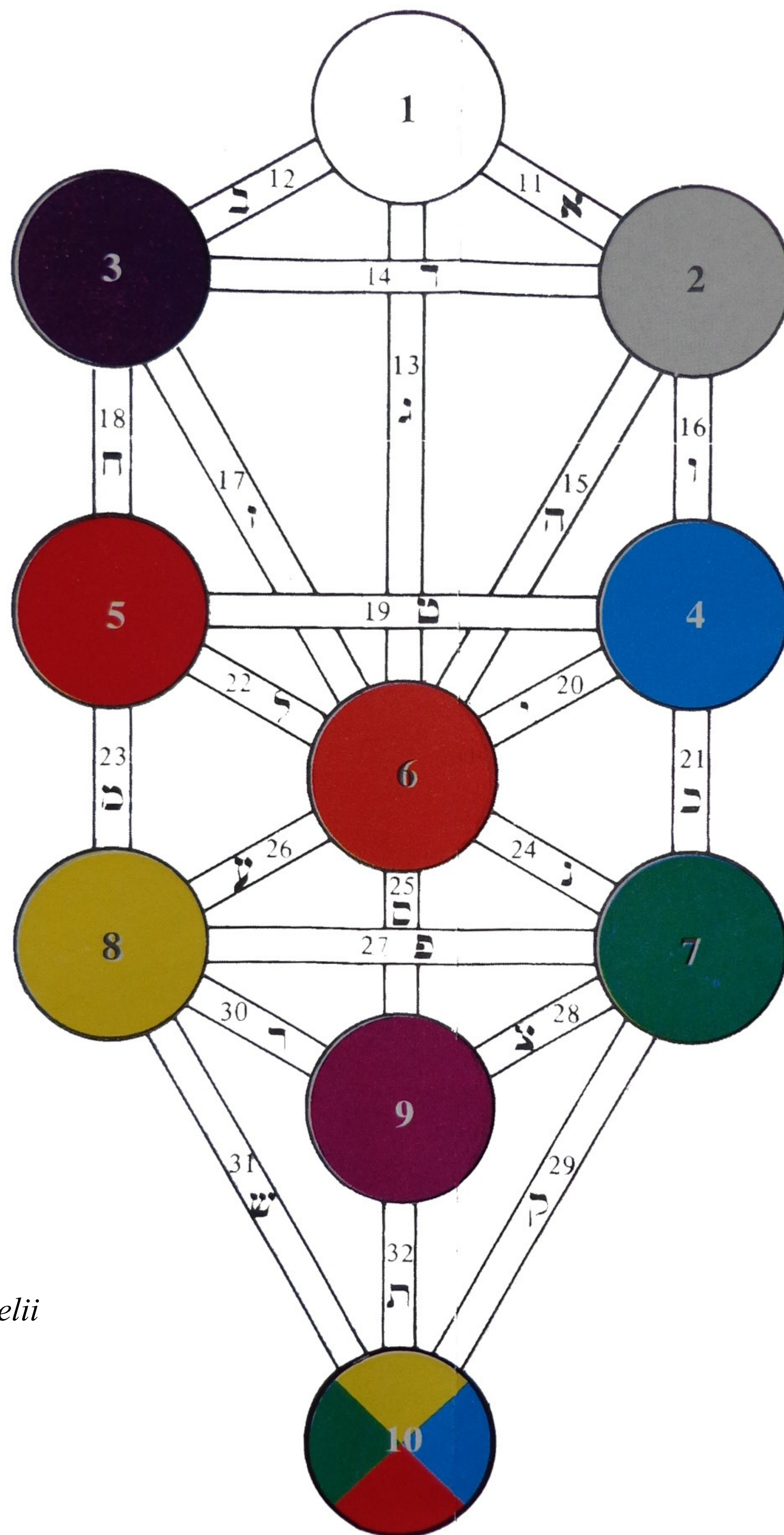
treilea sefirot, Binah, căruia îi aparţine ordinul angelic al Aralimilor, pe care creştinii îl numesc Tronurile. Apoi, el vede cele patru Animale sfinte şi descrierea pe care o face ne spune că el a avut acces la primul sefirot, Kether, căruia îi aparţine ordinul angelic al Serafimilor: Hayot Ha-Kodeş. Deci, sfântul Ioan s-a desfătat în spirit până la regiunile cele mai splendide ale creaţiei.

Cei Douăzeci şi patru de Bătrâni şi cele patru Animale sfinte stau în faţa tronului lui Dumnezeu pentru a-L slăvi şi a-L proslăvi. Dar pe Dumnezeu - Însuşi, sfântul Ioan nu Îl descrie şi nu Îl numeşte. El spune doar: „îndată am fost în duh; şi iată un tron era în cer şi pe tron şedea Cineva. Şi cel ce şedea semăna la vedere cu piatra de iasp şi de sardiu.” Nu putem da o idee despre Dumnezeu decât prin imagini de lumină. De pe tron iradiază lumina şi şapte lămpi strălucesc puternic în faţa lui: şapte lămpi care sunt cele şapte spirite ale lui Dumnezeu.

Regăsim această imagine în Zohar unde se spune: „şapte lumini sunt în Prea înalt şi acolo locuieşte Cel mai Bătrân dintre Bătrâni, Cel mai Misterios dintre Misterioşi, Cel mai Ascuns între Ascunşi: Ain Sof.” Ain Sof (adică: nesfârşit, nelimitat) sau Ain Sof Aur (adică: lumină nesfârşită) este numele pe care cabaliştii îl dau Absolutului, chintesenţei celei mai sublime a Divinităţii, iar cele şapte spirite sunt cele şapte lumini: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Deoarece culorile luminii analizate cu ajutorul prismei au o valoare simbolică: ele reprezintă diferenţierea luminii primordiale, a lui Dumnezeu. Pentru că lumina se desparte în şapte culori, cifra şapte este considerată cifra totalităţii şi o regăsim deseori în Apocalipsă: cele şapte biserici, cele şapte peceţi, cele şapte lumânări, cele şapte stele...

Cei Douăzeci şi patru de Bătrâni care stau în faţa tronului lui Dumnezeu, sunt îmbrăcaţi în haine albe şi poartă pe cap coroane de aur. Hainele albe şi coroanele de aur sunt simboluri ale luminii spirituale ce emană din entităţile sublime. Veşmântul alb este corpul de slavă. Cât despre coroană, în măsura în care este un obiect placat deasupra capului, ea desemnează o materie sublimă care nu este nici corp fizic, nici cap, ci o emanaţie a spiritului, a înţelepciunii, a atotputerniciei sale. Această coroană este din aur, şi aurul conform simbolurilor spirituale nu este altceva decât lumină condensată.

1. Ehieh
Kether - *Coroana*
Metatron
Hayot Ha-Kodeş – *Serafimii*
Reşit Ha-Galgalim - *Primele vârtejuri (Neptun)*
Ain Sof Aur

3. Iehova
Binah - *Inteligenţa*
Ţafkiel
Aralim – *Tronurile*
Șabtai - *Saturn*

2. Iah
Hohmah – *Înțelepciune*
Raziel
Ofanim - *Heruvimii*
Mazaloth - *Zodiacul (Uranus)*

5. Elohim Gibor
Gheburah - *Forţa*
Kamael
Serafim - *Puterile*
Maadim - *Marte*

4. El
Hased - *Mila*
Țadkiel
Hahmalim - *Stăpâniile*
Ţedek - *Jupiter*

6. Eloha ve Daath
Tiferet - *Frumuseţea*
Mihail *(Mihael)*
Majahim - *Virtuțile*
Şemeş - *Soarele*

7. Iehova Ţebaot
Neţah -*Victoria*
Haniel
Elohim - *Principatele*
Noga - *Venus*

8. Elohim Tebaot
Hot - *Slava*
Rafail *(Rafael)*
Bnei Elohim - *Arhanghelii*
Kohav - *Mercur*

9. Şadai El-Hai
Iesod - *Fundamentul*
Gavriil *(Gabriel)*
Heruvim - *Îngerii*
Levana - *Luna*

POMUL VIEȚII

ARBORELE SEFIROTIC

10. Adonai Meleh
Malkut - *Împărăţia*
Sandalfon
Işim - *Oamenii perfecţi*
Holam Iesodoth - *Pământul*

Cei Douăzeci şi patru de Bătrâni sunt prezentaţi în Cabală ca Domni ai destinelor. Nimic din ceea ce fac oamenii nu le scapă, nici o faptă, nici un sentiment, nici un gând. De asemenea, ei au dreptul de a recompensa sau de a pedepsi creaturile după cum merită. Destinul unei fiinţe după moartea sa sau în viaţa următoare depinde de hotărârile lor, acestea fiind fără drept de apel. De aceea cei Douăzeci şi patru de Bătrâni sunt aceia care într-un alt paragraf îi spun lui Dumnezeu: „Zicând: Mulţumim Ţie Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, Cel ce eşti şi Cel ce erai şi Cel ce vii, că ai luat puterea Ta cea mare şi împărăţeşti. Şi neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta şi vremea celor morţi ca să fie judecaţi şi să răsplăteşti pe robii Tăi, pe prooroci şi pe sfinţi şi pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici şi pe cei mari şi să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul."[19]

Cât despre cele patru Animale sfinte care locuiesc în sefirotul Kether, ele sunt cele patru principii ale materiei. Dumnezeu Absolutul este o entitate de neconceput, nesesizabilă, este posibil să ai o idee despre el numai prin intermediul manifestării sale; şi manifestarea lui Dumnezeu este materia pe care a făcut-o să iasă din El însuşi, căci materia este de origine divină, iar la acest grad de puritate şi de subtilitate este necunoscută, neperceptibilă, căci ea este una cu spiritul. Această materie primordială este simbolizată prin cele patru Animale sfinte care sunt rădăcinile celor patru elemente: taurul reprezintă pământul; vulturul, apa; omul, aerul şi leul, focul. Profetul Iezechiel le descrie în viziunea sa.[20] Aceste creaturi sunt de o asemenea măreţie încât lor le este dat să îl glorifice pe Dumnezeu. Zi şi noapte Dumnezeu este preamărit de gura Serafimilor care nu încetează să repete: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul, Cel ce era şi Cel ce este şi Cel ce vine." Ei înşişi sunt numiţi sfinţi şi nu încetează să sărbătorească sfinţenia lui Dumnezeu.

De ce oare cea mai lungă proslăvire pe care creaturile I-o pot adresa lui Dumnezeu este aceea de a celebra sfinţenia Sa? Evident, în limbajul obişnuit, s-a vorbit atât de mult şi pe nedrept despre sfinţi şi sfinţenie încât s-a pierdut adevărata semnificaţie a acestor cuvinte. În realitate, sfinţenia este o calitate a luminii. Anumite limbi slave au termeni care exprimă această corespondenţă exactă. În bulgară, de exemplu, sfântului i se spune „svetia", sfinţeniei „svetost"; lumina se numeşte „svetlina" şi lumea „svet". Vedem astfel cum sfinţenia este legată de

[19] Apocalipsa 11: 17-18.
[20] Iezechiel 1: 4-14.

lumină. Sfinţenia este deci prin excelenţă calitatea lui Dumnezeu pentru că El este lumină pură şi cu ajutorul luminii a creat lumea. Şi dacă o fiinţă umană poate fi numită sfântă, este numai în măsura în care ea posedă lumina ce străluceşte în planul mental superior, adică adevărata inteligenţă, adevărata înţelepciune.

Cele patru Animale sfinte reprezintă deci cele patru elemente, dar ele nu trebuie confundate cu cele patru elemente ce constituie universul nostru: ele sunt deasupra lucrurilor pe care noi le putem percepe cu ajutorul celor cinci simţuri sau cu ajutorul aparatelor perfecţionate. Cele patru elemente pe care le cunoaştem aici sub aparenţa focului, aerului, apei şi pământului, nu sunt decât reflectări palide ale condensării grosolane ale materiei ce se află în înalt, în sefirotul Kether. De aceea, pentru a avea acces la sefirotul Kether, trebuie să atingem un grad de evoluţie excepţional. Foarte puţine fiinţe au reuşit, cele mai multe nu au putut reveni în corpul fizic. Sefirotul Kether este o regiune unde toate formele se şterg, de aceea cel care ajunge până aici dispare. La contactul cu el, este consumat şi devine el însuşi foc. Aceia care au revenit, şi s-a întâmplat foarte rar acest lucru, nu au putut să o facă decât printr-o favoare specială a Cerului, care le-a dat să absoarbă un element, a cărui proprietate este aceea de a proteja corpul fizic.

Dacă sfântul Ioan nu a dispărut în timpul acelor extaze pe care le-a descris în Apocalipsă, înseamnă că el a primit acest element. Cartea pe care îngerul i-a dat-o să o mănânce spunând: „Ia-o şi mănânc-o şi va amărî pântecele tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea”[21] este tocmai simbolul acestui element capabil de a proteja corpul fizic. Profetul Iezechiel[22] vorbeşte de asemenea despre o carte pe care un înger i-a dat-o să o mănânce. Acest element mai este simbolizat de către cărbunele aprins pe care Serafim l-a pus pe buzele lui Isaia.[23]

Îngerii celor patru elemente, Serafimii, sunt deci cei mai înalţi în ierarhiile angelice şi numai în mod excepţional creaturile umane au avut acces până la ei. De aceea când ne adresăm îngerului aerului, îngerului apei, îngerului focului sau îngerului pământului, nu putem atinge decât entităţile luminoase care dirijează această apă, acest vânt, acest foc şi acest pământ fizic pe care noi le cunoaştem. Nu trebuie să confundăm îngerii care supraveghează cele patru elemente ale lumii fizice cu cei patru mari îngeri care sunt principiile materiei. Focul pe care îl

[21] Apocalipsa 10:9.
[22] Iezechiel 3: 1-3.
[23] Isaia 6: 6-7.

cunoaştem nu este adevăratul foc; focul, aerul, apa şi pământul cele adevărate sunt în înalt şi dacă se întâmplă să acţioneze pe pământ, o fac prin entităţi intermediare cărora le comandă. De aceea când sfântul Ioan descrie cataclismele care sunt pe cale să se abată asupra pământului, el arată cum cele patru Animale sfinte dau ordine elementelor planului fizic.

„Şi am văzut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele şapte peceţi şi am auzit pe una dintre cele patru fiinţe zicând cu glas ca de tunet: Vino şi vezi. Şi m-am uitat şi iată un cal alb şi cel care şedea pe el avea un arc...

„Şi când a deschis pecetea a doua, am auzit zicând, pe a doua fiinţă: Vino şi vezi. Şi a ieşit alt cal, roşu ca focul şi celui ce şedea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ...

„Şi când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia fiinţă, zicând: Vino şi vezi. Şi m-am uitat şi iată un cal negru şi cel care şedea pe el avea un cântar în mâna lui...

„Şi când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra zicând: Vino şi vezi. Şi m-am uitat şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea; şi iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte şi cu fiarele de pe pământ."[24]

Cei patru cai călăriţi de patru cavaleri sunt un simbol al catastrofelor declanşate de către îngerii celor patru elemente din înalt, fiindcă aceşti îngeri sunt atât de puternici, încât nu trebuie decât să facă un semn pentru ca alte forţe să intre în acţiune şi să distrugă pământul. De ce oare oamenii nu înţeleg că tot ceea ce provoacă are consecinţe şi că nu pot continua să încalce imprudent legile naturii şi să tulbure lucrarea acestor patru elemente? Prin faptele lor, dar şi prin gândurile şi sentimentele lor, prin atitudinea anarhică, ei provoacă forţe ale naturii care sfârşesc prin a reacţiona pentru a repune totul în ordine. Natura nu este ceva inert, insensibil cu care avem dreptul de a face ce vrem. De fiecare dată când oamenii depăşesc limitele a ceea ce ea poate suporta, ea ripostează.

Dar ceea ce vă spun aici despre pământ este adevărat şi pentru fiecare individ. Dacă nu ştiţi să întreţineţi relaţii bune cu cele patru elemente din voi(cu pământul, corpul; cu apa, inima; cu aerul, intelectul; cu focul, sufletul şi spiritul) veţi avea de trecut prin mari încercări. V-am dat metodele de lucru cu cele patru

[24] Apocalipsa 6: 1-8.

elemente, încercaţi să le găsiţi şi să le aplicaţi.[25] Obişnuiţi-vă să vă legaţi de îngerii celor patru elemente şi veţi simţi că aţi pătruns, în sfârşit, în splendoare şi armonie.

[25] A se vedea volumul 13 din Opere Complete, capitolul IV.

Capitolul Opt

CARTEA ŞI MIELUL

„Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron, o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să desfacă peceţile ei? Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Şi am plâns mult, fiindcă nimeni n-a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Şi unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge. Iată a biruit leul din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei.

Şi am văzut, la mijloc, între tron şi cele patru fiinţe şi în mijlocul bătrânilor, stând un Miel, ca înjunghiat, şi care avea şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. Şi a venit şi a luat cartea, din dreapta Celui ce şedea pe tron. Şi când a luat cartea, cele patru fiinţe şi cei douăzeci şi patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută şi cupe din aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinţilor. Şi cântau o cântare nouă, zicând: Vrednic eşti să iei cartea şi să deschizi peceţile ei, fiindcă ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul."

Apocalipsa 5: 1-9

Descriind viziunea sa despre cele patru Animale sfinte şi cei Douăzeci şi patru de Bătrâni, sfântul Ioan dezvăluie misterele sefiroţilor Kether şi Binah. Următoarea viziune, aceea a mielului înjunghiat care învăluie cele patru Animale şi cei Douăzeci şi patru de Bătrâni care declară că el este singurul demn să deschidă cartea, ne introduce în misterele sefirotului Hohmah, cel de-al doilea sefirot.

Hohmah este regiunea lui Hristos, a doua persoană din Trinitate, Fiul. Tatăl a rostit la început Cuvântul. Toate elementele prin care a fost creată lumea se găsesc

în Hohmah. Aceste elemente sunt simbolizate de cele douăzeci şi două de litere ale alfabetului ebraic. Hohmah este alfabetul cosmic datorită căruia a fost scrisă cartea Creaţiei. De aceea primele lucruri spuse de sfântul Ioan în Evanghelia sa au fost: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut...” Cuvântul este Hristos, cel aşezat la dreapta Tatălui. El este leul lui Iuda care a dobândit dreptul de a deschide cartea. El este acela care apare sub aspectul „Mielului înjunghiat”, căci mielul este o altă înfăţişare a lui Hristos, a Fiului lui Dumnezeu care a fost sacrificat înainte de creaţia lumii.[26]

Cele şapte coarne pe care el le poartă sunt şapte raze, fiindcă din punct de vedere simbolic coarnele reprezintă lumina care ţâşneşte din capul unei fiinţe spirituale. De aceea Moise şi alţi Iniţiaţi au fost reprezentaţi cu coarne.

Hristos este Mielul divin, spiritul de iubire care atrage, apropie şi susţine. El este iubirea care a fost aşezată ca bază a creaţiei; el este acela care s-a sacrificat pentru a impregna cu sângele lui, acest fluid divin, materia creaţiei. El este legătura, cimentul care asigură coeziunea universului, care menţine împreună atomii, moleculele, „literele” acestei imense cărţi. Peste tot, în pietre, în stele, iubirea este aceea care susţine proiectul. Iubirea este forţa cea mai mare din univers, de aceea ea este singura demnă de a-i descifra secretele.

O tradiţie relatează că Arhanghelul Raziel, care este arhanghelul lui Hohmah, i-a transmis lui Adam cartea conţinând secretele creaţiei, dar această carte i-a fost luată după Izgonire. Cabala reprezintă o tentativă de regăsire a secretelor acestei cărţi.

V-am spus că nu putem descifra Apocalipsa dacă nu cunoaştem tradiţia iniţiatică. Alchimia, astrologia, magia, Cabala şi chiar cărţile Tarotului care reprezintă rezumatul unei ştiinţe milenare, sunt necesare pentru a interpreta imaginile Apocalipsei.

A doua carte a Tarotului, de exemplu, numită Marea Preoteasă, reprezintă o femeie aşezată, ţinând pe genunchii săi o carte deschisă, ascunsă parţial de un fald al mantiei sale. Această carte deschisă este expresia dualităţii (cele două jumătăţi ale cărţii) în timp ce cartea închisă reprezintă unitatea, este ceea ce nu se manifestă, Absolutul. Cartea deschisă le reprezintă pe amândouă, polarizate în pozitiv şi

---

[26] Apocalipsa 13:8.

negativ, cu scopul de a se manifesta. Această manifestare, această polarizare este Natura, aşa cum o denumesc Iniţiaţii.

Marea Preoteasă care ţine cartea deschisă pe genunchii săi, este deci Mama Natură şi cartea este rezumatul său. Da, această carte care conţine toate secretele pe care Dumnezeu le-a scris, este Natura, Femeia cosmică, Isis, căreia numai Iniţiatul îi este demn de a-i ridica vălul, descifrându-i misterele.

Capitolul Nouă

CEI 144.000 DE SERVITORI AI DOMNULUI

„După aceasta am văzut patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului, ţinând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac. Şi am văzut un alt înger care se ridica de la Răsăritul Soarelui şi avea pecetea Viului Dumnezeu. Îngerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s-a dat să vatăme pământul şi marea. Zicând: Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui, pe frunţile lor, pe robii Dumnezeului nostru. Şi am auzit numărul celor pecetluiţi: o sută patruzeci şi patru de mii de pecetluiţi, din toate seminţiile fiilor lui Israel: Din seminţia lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiţi; din seminţia lui Ruben, douăsprezece mii; din seminţia lui Gad, douăsprezece mii; din seminţia lui Aşer, douăsprezece mii; din seminţia lui Neftali, douăsprezece mii; din seminţia lui Manase, douăsprezece mii; din seminţia lui Simeon, douăsprezece mii; din seminţia lui Levi, douăsprezece mii; din seminţia lui Isahar, douăsprezece mii; din seminţia lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminţia lui Iosif, douăsprezece mii; din seminţia lui Veniamin, douăsprezece mii de pecetluiţi.”

Apocalipsa 7:1-8

V-am mai spus că pentru a putea interpreta Apocalipsa sunt necesare cunoştinţe în diferite domenii: alchimie, astrologie, cabală, etc. Dacă nu avem aceste cunoştinţe, vom face greşeli foarte mari. Câţi nu au crezut şi mai cred încă despre foc că va cădea într-o zi din Cer pe pământ şi nu vor fi cruţaţi decât cei o sută patruzeci şi patru de mii de aleşi! Pe pământ trăiesc mai multe miliarde de oameni şi dintre aceştia nu vor scăpa de această pedeapsă îngrozitoare decât o sută patruzeci şi patru de mii?... Ce spaimă pentru toţi! Dar vă spun încă o dată, acest pasaj este simbolic, şi pentru a-l interpreta trebuie să apelăm la noţiuni astrologice.

Se spune: „După aceasta am văzut patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului, ţinând cele patru vânturi ale pământului...” Aceste patru unghiuri ale pământului unde stau cei patru îngeri, sunt cele patru puncte cardinale ale

spaţiului între care este înscris zodiacul. Zodiacul este reprezentat aici de cele douăsprezece triburi ale lui Israel, adică de fiii lui Iacob.[27] Amintiţi-vă conferinţa pe care am ţinut-o cu mulţi ani în urmă, despre cele douăsprezece munci ale lui Hercule arătându-vă corespondenţele care există între aceste munci, cei doisprezece fii ai lui Iacob şi cele douăsprezece constelaţii zodiacale.[28]

Când şi-a părăsit casa natală, Iacob a adormit o noapte cu capul pe o piatră. În timpul nopţii, el vede o scară pe care urcau şi coborau îngerii, şi în vârful acestei scări stătea Dumnezeu, care i-a spus: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, şi Dumnezeul lui Isac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi. Urmaşii tăi vor fi mulţi ca pulberea pământului şi tu te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi, şi se vor binecuvânta întru tine şi întru urmaşii tăi toate neamurile pământului."[29] Urmaşii lui Iacob sunt deci cele douăsprezece triburi ale lui Israel care constituie, simbolic, poporul lui Dumnezeu şi ele sunt în relaţie cu cele douăsprezece constelaţii zodiacale. Cercul zodiacului este imaginea totalităţii spaţiului, şi în această totalitate fiecare constelaţie are calităţi şi funcţii bine determinate. V-am arătat că vorbele rostite de Iacob copiilor săi, în momentul morţii, îi pune pe fiecare în legătură cu un semn zodiacal.

Importanţa numărului doisprezece apare în mod special în acest pasaj. În fiecare trib, cei 12000 de aleşi sunt însemnaţi printr-o pecete pusă pe frunte, şi înmulţit cu 12, care reprezintă numărul triburilor, rezultă 144000. O mare importanţă îi este acordată în egală măsură numărului doisprezece şi în descrierea Ierusalimului celest la sfârşitul cărţii Apocalipsei. Ierusalimul celest are douăsprezece fundaţii, douăsprezece porţi păzite de doisprezece îngeri, pereţii săi au douăsprezece mii de stadii de împrejmuire, 144000 de metereze şi pe uşi sunt înscrise numele celor douăsprezece triburi ale copiilor lui Israel. Există deci o legătură strânsă între cei 144000 de aleşi şi Noul Ierusalim. Este acelaşi simbol al vieţii perfecte, reprezentată în primul caz sub forma unui ansamblu de servitori ai lui Dumnezeu şi în al doilea caz, sub forma unui oraş. Un oraş reprezintă o colectivitate de fiinţe şi în acest oraş fiecare fiinţă poate fi interpretată ca un adăpost, ca un edificiu. Este ceea ce Iisus dorea să exprime atunci când a spus: „Sunteţi templul Dumnezeului celui viu."

---

[27] În cartea Genezei, Iacob este numit şi Israel.

[28] A se vedea în „Zodiacul, cheie a omului şi a universului" (colecția Izvor. Nr. 220), capitolul X.

[29] Geneza 28: 13-15.

Acela care doreşte cu adevărat să progreseze vede deschizându-se în faţa lui un adevărat câmp de acţiune. Aceste activităţi sunt reprezentate simbolic prin cele douăsprezece munci ale lui Hercule care sunt şi ele legate de cele douăsprezece semne zodiacale. Este deci un adevărat drum de parcurs, drum care i-ar permite discipolului să deschidă încet-încet cele douăsprezece porţi[30] şi să devină el însuşi Noul Ierusalim, cetatea de lumină unde nu există nici întuneric, nici boli, nici moarte.

Ce reprezintă oare acest semn al celor drepţi, care este prezentat ca o pecete pusă în frunte? Fiinţele alese, selecţionate, poartă o marcă, este adevărat, dar nu este vorba despre o marcă pusă la întâmplare de un înger în exteriorul fiinţei. Omul însuşi este acela care, prin munca sa, prin înălţimea lui spirituală, înscrie un asemenea semn pe fruntea sa. De câte ori nu v-am spus: totul se înregistrează, şi faptele noastre, sentimentele, gândurile noastre lasă urme nu numai asupra noastră, ci mai ales în interiorul nostru. Întreaga noastră fiinţă este impregnată, modelată, aranjată de manifestările vieţii noastre psihice. Da, este o lege: de fiecare dată când manifestăm bunătate, dreptate, răbdare, iubire... le vom înscrie în noi, şi nu numai că le înscriem, dar ele zămislesc în jurul nostru un fel de câmp magnetic care atrage din spaţiu forţe binefăcătoare ce ne protejează. Şi astfel putem spune că un înger pune o pecete pe fruntea noastră.

Totul la Şcoala Divină se întâmplă ca şi la şcolile terestre: când un student reuşeşte la un examen, el primeşte o diplomă care îi deschide anumite uşi şi îi dă noi perspective. Ei bine, şi voi, când reuşiţi să treceţi cu succes peste o încercare a vieţii, primiţi o diplomă, dar nu este o hârtie ca diplomele universitare care pot fi rupte, arse, şterse sau furate. Este vorba despre o diplomă care se imprimă în planul subtil, pe faţa voastră, pe corpul vostru, în întreaga voastră fiinţă, şi nimeni nu poate să v-o ia. Spiritele naturii care ştiu să citească această diplomă, vă vor aprecia, vă vor proteja, vă vor ajuta. Da, această diplomă vie are emanaţii puternice şi luminoase. Aceasta este pecetea imprimată pe fruntea servitorilor lui Dumnezeu.

Deci este inutil să vă îngrijoraţi să ştiţi dacă sunteţi printre cei 144000 aleşi! Trebuie să lucraţi. Favoarea Domnului nu cade la întâmplare pe oricine, ci numai asupra creaturilor care au meritat acest lucru prin lucrarea lor spirituală.[31]

---

[30] A se vedea cap. 17, partea a 3-a „Porțile de mărgăritare”.

[31] A se vedea volumul 26 din Opere Complete, capitolul V, partea a 5-a.

Capitolul Zece

FEMEIA ŞI BALAURUL

„Şi s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveşmântată cu soarele şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cunună din douăsprezece stele. Şi era însărcinată şi striga, chinuindu-se şi muncindu-se ca să nască. Şi alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coroane, şi pe capetele lui, şapte cununi împărăteşti. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ. Şi balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când îl va naşte. Şi a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Şi copilul ei fu răpit la Dumnezeu şi la tronul Lui. Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea acolo, o mie două sute şi şaizeci de zile.”

Apocalipsa 12: 1-7

Putem face o legătură între acest text şi pasajul din Geneză în care şarpele o ademeneşte pe Eva să comită păcatul, convingând-o să mănânce din fructul oprit. Din punct de vedere al simbolismului Arborelui sefirotic, Eva, principiul feminin, corespunde sefirotul Iesod, Luna (a se vedea planşa cu arborele sefirotic). Iesod este o regiune apropiată de Malkut, Pământul, şi dacă nu este legat de Tiferet, Soarele, el se va trezi expus numai influenţelor terestre, chiar subterane. Căci sub pământ locuiesc klifoţii, sefiroţii negri, forţele răului, simbolizate de către şarpe sau balaur. Şi este ceea ce i s-a întâmplat Evei: dacă şarpele, care s-a strecurat în apropierea ei, a reuşit să o seducă, adică să o antreneze spre regiunile subterane care îi aparţin, înseamnă că ea nu s-a legat de Tiferet, de Soare.[32]

---

[32] A se vedea Opere Complete, volumul 32, capitolul VI: „Izgonirea omului şi înălțarea sa.”

Femeia descrisă de sfântul Ioan este, dimpotrivă, provenită din sefirotul Iesod - din moment ce are luna sub picioare - ea s-a înălţat până la Tiferet, fiind învăluită de soare. Capul îi este încoronat cu douăsprezece stele, pentru a simboliza că ea a primit şi lumina primilor sefiroţi. În faţa acestei femei se ridică un balaur cu zece coarne (cei zece sefiroţi negri numiţi şi klifoţi), cu şapte capete (cele şapte planete în manifestările lor inferioare), purtând diademe; balaurul reprezintă, deci, Arborele sefirotic inversat. Există prinţi ai întunericului aşa cum există şi prinţi ai luminii, de aceea balaurul poartă diademe. Dar cu toată puterea sa, el nu poate triumfa asupra femeii. Spre deosebire de Eva, ea scapă de influenţa lui.

Ori, această femeie este însărcinată şi balaurul aşteaptă naşterea copilului, pentru a-l devora. Din punct de vedere simbolic, copilul reprezintă venirea unei ere noi, şi balaurul, forţele întunecate care se opun acestei veniri, pentru că se opun evoluţiei umanităţii şi încearcă să nimicească copilul încă din faşă. Această idee este exprimată şi mai departe[33] prin imaginea desfrânatei aşezată pe o fiară cu şapte capete şi zece coarne ca şi balaurul. Ceea ce dovedeşte că este vorba despre acelaşi simbol: lumea întunericului - reprezentată de către sefiroţii infernali şi marea desfrânată - care se opune lumii pline de lumină, reprezentată de către sefiroţii superiori şi de femeia încoronată cu stele.

Vă întrebaţi poate, acum, de ce în ambele cazuri este vorba despre o femeie. Pentru că principiul feminin posedă cheia relaţiilor dintre materie şi această realizare ce se poate face atât pentru bine cât şi pentru rău. Femeia are calitatea de a aduce pe lume copii, dar un copil reprezintă şi o materializare în alte planuri, psihic sau spiritual. Aceleaşi legi guvernează în toate planurile. Există în natura femeii această posibilitate de a emana particule foarte subtile, o materie eterică ce poate servi la încarnarea ideilor, a proiectelor, dăruindu-le un corp.

Deci femeile sunt acelea care hotărăsc ce idei vor să pună în practică. Pe fruntea marii desfrânate stă scris: „Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi a urâciunilor pământului." Această imagine a desfrânatei purtând o inscripţie pe frunte, exprimă clar proiectele pe care ea este pe cale să le înfăptuiască. La aceste realizări doresc femeile de pe pământ să se asocieze? Ele trebuie să ştie că urmându-şi orientările pe care le au, deţin în mâinile lor salvarea sau pierzania umanităţii. Da, femeile trebuie să devină conştiente de imensa lor putere şi să înţeleagă că, dacă nu există în planul arhetipurilor din înalt decât o femeie, Femeia

[33] Apocalipsa 17: 1-7.

cosmică, învăluită de soare şi încununată de stele, ele se pot uni la rândul lor, pentru a forma o singură femeie care va aduce pe lume noua viaţă simbolizată, la sfârşitul Apocalipsei, prin coborârea Ierusalimului celest.

Câţi credincioşi, spiritualişti nu au dispreţuit femeia, fără să ştie că din cauza acestui dispreţ ei nu puteau realiza împărăţia lui Dumnezeu pe pământ! Poate credincioşii vor fi furioşi din cauza cuvintelor mele, dar acesta este adevărul: mulţi dintre ei au prezentat femeia ca pe o fiinţă inferioară, lovită de toate viciile, o creatură a Diavolului care ar trebui izgonită. Ei nu îşi dau seama că asemenea atitudine nu reuşeşte decât să influenţeze negativ femeile: neîncetând să le acuze că sunt uşuratice, cochete, cheltuitoare, lipsite de scrupule, seducătoare, prefăcute, etc... ei nu fac altceva decât să creeze condiţiile ca ele să descopere toate aceste lucruri. Unii au sfârşit chiar prin a vedea în ele încarnarea desfrânatei care purta pe frunte inscripţia: „Babilonul cel mare, izvorul tuturor urâciunilor", atunci când ele pot deveni, dacă li s-ar revela toate posibilităţile lor şi li s-ar crea toate condiţiile, femeia învăluită de soare şi încununată de stele care va aduce pe lume împărăţia lui Dumnezeu, Noul Ierusalim.

Iată, nu trebuie să uitaţi niciodată că împărăţia lui Dumnezeu pe pământ nu se va realiza decât prin intermediul femeilor, fiindcă numai femeia posedă materia cu ajutorul căreia aceasta va putea prinde contur. Vedeţi deci câte mentalităţi trebuie schimbate!

Capitolul Unsprezece

ARHANGHELUL MIHAIL ZDROBEȘTE BALAURUL

„Şi s-a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu balaurul. Şi se războia şi balaurul şi îngerii lui. Şi n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele cel de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşeală toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el."

Apocalipsa 12: 7-10

Balaurul este numele pe care tradiţia l-a dat principiului cosmic al răului. Această entitate colectivă a fost de asemenea prezentată ca o armată de îngeri rebeli care s-au revoltat împotriva Domnului sub conducerea şefului lor Lucifer. Acestei armate a răului, i se opune Arhanghelul Mihail cu miliţia sa celestă.

De ce Mihail? Tradiţia spune că, atunci când Lucifer s-a declarat egalul lui Dumnezeu şi a dorit să Îl detroneze, un alt arhanghel revoltat de acest orgoliu, i s-a adresat întrebându-l: „Mi (cine) ka (este ca) El (Dumnezeu)?" adică: „Cine este ca Dumnezeu?" Şi atunci el a fost numit Mihail şi pus în fruntea armatei celeste. În Arborele sefirotic, Mihail este arhanghelul sefirotului Tiferet, sefirot al soarelui, al luminii care luptă împotriva întunericului.

Există întotdeauna pe pământ fiinţe silitoare care au dus o luptă fără sfârşit împotriva balaurului. Dar până în prezent, nimeni nu a reuşit să îl învingă, căci această luptă nu este treaba oamenilor: ei nu au nici talia, nici anvergura, nici puterea, nici metodele pentru a reuşi. Numai o entitate celestă, Arhanghelul Mihail este capabil să învingă balaurul. Toţi aceia care şi-au imaginat că erau suficient de puternici pentru a pomi război împotriva răului, au fost învinşi. Căci răul este o forţă cosmică extrem de puternică. Este o greşeală să crezi, aşa cum au făcut-o mulţi, că puterile răului sunt la fel de mari ca şi cele ale binelui şi că Diavolul este o entitate formidabilă care poate ţine piept lui Dumnezeu, pe vecie. Dar pentru oameni, el este într-adevăr invincibil.

Veţi spune: „Dar atunci, nu mai este nimic de făcut?" Ba da, dacă reuşim să ne angajăm zilnic în armata binelui, în armata copiilor lui Dumnezeu. În ziua în care această armată va fi suficient de numeroasă, entităţile întunericului vor fi cu adevărat învinse. Ele nu îşi vor putea exercita activitatea răufăcătoare decât dacă sunt alimentate de lăcomia şi de dorinţele inferioare ale oamenilor. Dar într-o bună zi, ele vor fi zdrobite, distruse de forţele cosmice ale binelui al căror simbol este Arhanghelul Mihail. Da, căci Arhanghelul Mihail este o entitate adevărată şi el va fi capul acestui egregor format din toţi marii Maeştri şi discipolii Fraternităţii Albe Universale. Şi când spun „discipolii Fraternităţii Albe Universale" îi înţeleg pe toţi aceia care lucrează pentru lumină, indiferent de religia sau mişcarea spirituală căreia îi aparţin.

La momentul potrivit, Arhanghelul Mihail se va ridica pentru a-l zdrobi pe Balaur cu ajutorul armatei sale de îngeri de lumină.[34] El va realiza ceea ce de milenii oamenii nu încetează să îl roage pe Creator. De aceea noi trebuie să ne legăm de el, pentru a-i putea cere protecţia şi posibilitatea de a lucra alături de el pentru a-i întări victoria. Lumina va triumfa asupra întunericului, este prezis şi aşa se va întâmpla; atunci, de ce să nu participaţi şi voi la acest eveniment, consacrându-vă zilnic energiile luminii, frumuseţii, fraternităţii?

---

[34] A se vedea volumul 15, Opere Complete, capitolul: „Adevăratele arme: iubirea şi lumina."

Capitolul Doisprezece

BALAURUL ARUNCĂ APĂ ÎMPOTRIVA FEMEII

„Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul. Şi femeii i s-au dat cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme, departe de faţa şarpelui. Şi şarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa. Şi pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul şi-a deschis gura sa şi a înghiţit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură."

Apocalipsa 12: 13-16

Ca să poată scăpa de şarpe, femeii i se dau două aripi ale marelui vultur. Din punct de vedere simbolic, tradiţia opune balaurului, şarpelui care se târăşte pe pământ, pe vulturul care zboară foarte sus pe cer.[35] Pentru a prigoni femeia, şarpele proiectează „apă ca un râu, ca să o ia apa." Această apă nu are în realitate nici o legătură cu apa fizică, ea reprezintă forţa şarpelui, energiile lui. Apa este simbolul vieţii; toate energiile care circulă în univers sunt prezentate ca o apă, un fluid care susţine şi alimentează viaţa. Chiar dacă este o creatură decăzută, şi şarpele posedă o viaţă iar această apă pe care o proiectează el pentru a înghiţi femeia este expresia vieţii lui. Pură sau poluată, apa reprezintă întotdeauna viaţa; fie că este vorba despre viaţa divină, viaţa angelică, viaţa umană sau viaţa infernală, ea reprezintă întotdeauna viaţa.

Imaginea râului este aceea care ne ajută cel mai bine să înţelegem această idee. Râul îşi are izvorul pe înălţimi, pe munte, şi îşi termină parcursul de mii de kilometri, mult mai departe, în mare. Când apa ţâşneşte din izvor, este cristalină, delicioasă, hrănitoare. Dar încet-încet, coborând, ea traversează tot felul de regiuni de unde adună resturi şi gunoaie. De aceea, când ajunge în mare, nu mai este decât un lichid bun doar pentru a uda grădinile şi a face să trăiască tot felul de gângănii.

[35] Din punct de vedere simbolic, scorpionul are aceeași semnificație ca șarpele şi balaurul. A se vedea volumul 11 din Opere Complete, la sfârșitul capitolului XIX.

În acelaşi fel, râul vieţii ţâşneşte din tronul lui Dumnezeu, strălucitor şi pur. El coboară traversând toate regiunile universului unde îi hrăneşte şi îi hidratează pe locuitori: Serafimii, Heruvimii, Tronurile, Dominaţiile, Puterile, Virtuţile, Principatele, Arhanghelii, Îngerii şi în sfârşit Sufletele elogiate, adică Profeţii, marii Maeştri, Iniţiaţii. Dar când aceşti curenţi puternici ajung mai jos, în regiunile oamenilor obişnuiţi, se întâmplă exact la fel ca în cazul râului care coboară din munte şi pe care oamenii de pe malurile lui nu încetează să îl polueze.

În planul mental, în planul astral ca şi în planul fizic, oamenii neştiutori nu încetează să îşi arunce murdăriile în acest râu al vieţii care, la sfârşit, nu mai este altceva decât o mlaştină: fiecare este obligat să absoarbă deşeurile aruncate de ceilalţi, tot ceea ce emană din instincte, din ranchiună, din lăcomiile nestăpânite. Dar fie ea pură sau poluată, această viaţă ce vine de la Dumnezeu este tot viaţă, chiar şi atunci când coboară până în regiunile subterane unde îi hrăneşte pe locuitori. Altfel, cum ar putea să supravieţuiască aceste entităţi pe care noi le numim demoni?...

Cele două extremităţi ale râului, izvorul din munte şi vărsarea în mare, reprezintă deci cei doi poli opuşi ai vieţii psihice: supraconştiinţa şi subconştientul, Cerul şi Infernul. Fiindcă în mod tradiţional, printre alte semnificaţii simbolice, bineînţeles, marea este adeseori considerată, din cauza caracterului său dezorganizat şi haotic, prăpastie fără fund, ca loc unde se nasc şi se dezvoltă forţele întunecate, entităţi răufăcătoare ca Leviathan, monstrul marin menţionat în cartea lui Iov.[36]

Apa pe care balaurul o scuipă reprezintă doar o parte a forţelor pe care acesta le proiectează pentru a putea captura femeia. Este apă, este viaţă, dar în forma ei inferioară. Ori, această apă este absorbită de pământ, ceea ce este tot un simbol. în sfârşit, voi ştiţi că în planul fizic cele patru elemente se pot întări sau se pot neutraliza reciproc. Ei bine, la fel se întâmplă şi în planul psihic. Şi în planul psihic, pământul poate absorbi curenţi negativi. De aceea v-am dat exerciţii de făcut cu pământul. Dacă vă simţiţi tulburaţi, traversaţi de forţe negative, vă puteţi alungi pe pământ, faceţi o mică gaură, puneţi în ea degetul şi cereţi entităţilor care lucrează acolo, în pământ, să vă elibereze de aceşti curenţi negativi.[37]

[36] Iov 3:8.
[37] A se vedea Opere Complete, volumul 7, pag. 96.

Pământul salvează femeia înghiţind râul pe care balaurul l-a aruncat spre ea; la fel, pământul ne poate salva absorbind curenţii răufăcători pe care natura noastră inferioară - care este adevăratul balaur - îi proiectează pe noi. Evoluţia societăţii face ca oamenii să aibă din ce în ce mai puţine contacte cu pământul, şi este păcat, deoarece aceşti curenţi sunt mereu binefăcători pentru psihic. De mai multe ori, am sfătuit unele persoane care suferă de nelinişte, de obsesii, să muncească pământul, căci săpatul, plivitul, plantarea pot fi practice, ca o terapie. Vedeţi voi, încă o dată, simbolul Apocalipsei este în legătură cu problemele vieţii zilnice.

Capitolul Treisprezece

FIARA CARE URCĂ DIN MARE
ŞI FIARA CARE URCĂ DIN PĂMÂNT

„Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne şi şapte capete şi pe coarnele ei zece cununi împărăteşti şi pe capetele ei: - nume de hulă. Şi fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de leu. Şi balaurul i-a dat ei puterea lui şi scaunul lui şi stăpânire mare. Şi unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei de moarte fu vindecată şi tot pământul s-a minunat mergând după fiară. Şi s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; şi s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei şi cine poate să se lupte cu ea? Şi i s-a dat ei gură să grăiască semeţii şi hulă şi i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci şi două de luni. Şi şi-a deschis gura sa spre hula lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui şi cortul Lui şi pe cei ce locuiesc în cer...”

Apocalipsa 13: 1-7

„Şi am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, şi avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur. Şi toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în faţa ei. Şi face pământul şi pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Şi face semne mari, încât şi foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor. Şi amăgeşte pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia şi a rămas în viaţă. Şi i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să şi grăiască şi să omoare pe toţi câţi nu se vor închina chipului fiarei. Şi ea îi sileşte pe toţi, pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.”

Apocalipsa 13:11-17

Învins de Arhanghelul Mihail şi de miliţiile celeste, balaurul a fost aruncat pe pământ şi în mare: „Vai vouă pământului şi mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci ştie că timpul lui e scurt.”[38] Şi aici el primeşte ajutorul celor două fiare: aceea care urcă din mare şi aceea care urcă din pământ, căci din punct de vedere simbolic, apa şi pământul reprezintă regiunile care nu au fost încă vizitate şi organizate de către spirit, adică natura inferioară.[39]

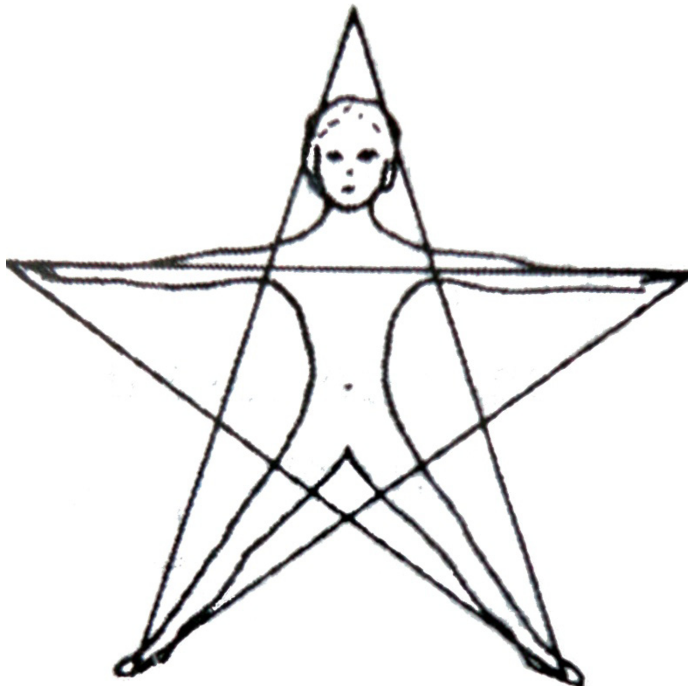
Conform Ştiinţei Iniţiatice, există de o parte o entitate cosmică a răului numită după caz: Satana, Lucifer, Fiara, etc., şi pe de altă parte rezervoare de forţe întunecoase, răufăcătoare, formate din acumulările de gânduri, de sentimente, de fapte rele înfăptuite de oameni. Aceste rezervoare sunt numite „egregoruri”, dar evident, aşa cum există egregoruri ale întunericului, există şi egregoruri ale luminii formate prin acumulări de gânduri, de sentimente şi de fapte bune ale oamenilor. Clarvăzătorii care au văzut egregorurile întunericului, spun că ele au forma unor animale sălbatice. Fiara care urcă din mare şi cea care urcă din pământ sunt asemenea egregoruri. Balaurul îşi dăruieşte puterea acestor fiare, dar ele întăresc şi puterea balaurului antrenându-i pe locuitorii pământului să îl venereze şi să hulească numele Domnului.

Despre a doua fiară care urcă, sfântul Ioan spune că numărul său este şase sute şaizeci şi şase. Şi acest număr a dat naştere la tot felul de interpretări. Câţi oameni, în loc să încerce să îi înţeleagă simbolismul, s-au grăbit să afle care este personajul istoric, care este doctrina sau ideologia care o reprezintă. Acest lucru a variat cu epoca: a fost Nero, apoi protestantismul, Napoleon, Hitler, comunismul... Dar acest număr este un simbol: de trei ori şase, numărul şase în trei lumi.

Pentru a înţelege numărul şase, el trebuie studiat în raport cu numărul cinci. Cinci este numărul omului atunci când îl desenăm cu braţele şi picioarele depărtate: el se înscrie în steaua cu cinci colţuri, în pentagramă. Numărul cinci reprezintă omul care s-a descotorosit de latura animală, simbolizată prin coadă. Numărul şase este deci numărul animal. Vedeţi deci cât este de important pentru discipol să lucreze pentru a instala în el numărul cinci. Cum? Cu ajutorul celor cinci virtuţi ale pentagramei: înţelepciunea, iubirea, adevărul, bunătatea, dreptatea.

Trecerea de la animal la om s-a făcut prin trecerea de la şase la cinci; şi nu este uşor, fiindcă natura umană este atât de aproape de natura animală cu toate instinctele şi poftele sale! Târâm cu noi tot trecutul nostru animal: grosolănia

[38] Apocalipsa 12: 12.
[39] A se vedea Opere Complete, volumul 2, capitolul „Dacă nu muriți, nu veți trăi”.

unora, brutalitatea, cruzimea, lăcomia sau senzualitatea altora... Acum, problema constă în a lucra asupra calităţilor psihice şi spirituale, cu scopul de a reuşi să ţinem piept tuturor tendinţelor instinctive. Aceasta este problema pe care trebuie să o rezolvăm cu toţii.

Evident, această natură animală este puternică pentru că ea este foarte veche: milenii întregi i-au fost necesare pentru a se exersa şi pentru a se întări, fiindcă ea a trăit în condiţii foarte grele. Priviţi animalele cu toate greutăţile pe care trebuie să le înfrunte pentru a putea supravieţui, a-şi găsi hrana, a-şi găsi un adăpost, a-l păstra, a-şi creşte puii şi a-i apăra de celelalte animale. Cum aţi vrea ca trăind în asemenea condiţii, natura noastră instinctivă să fie acum dulce şi răbdătoare?... Dar ceea ce trebuie să mai ştiţi, este că ea nu reprezintă ultima etapă a dezvoltării umane, şi trebuie să cerem înţelepciunii, inteligenţei, să-şi manifeste calităţile pentru a echilibra această forţă formidabilă pe care toţi o avem în noi şi pe care Apocalipsa o numeşte: Fiara. Unde căutaţi voi această Fiară? La ceilalţi? Nu, ea se află în fiecare dintre noi. Ea există în exterior, în colectiv, este de înţeles. Dar, adevărata înţelegere este aceea de a afla că ea se află în noi, ea este natura inferioară.

Deci, vedeţi că este necesar să devenim conştienţi de importanţa acestei lucrări pe care noi trebuie să o facem asupra naturii inferioare cu armele intelectului, ale sufletului şi spiritului. Altfel, ce credeţi voi? Că Fiara vă este recunoscătoare că aţi hrănit-o sau servit-o? Gândiţi-vă! Ea va sfârşi prin a vă devora... priviţi ce se spune despre marea desfrânată care era aşezată pe fiara cu zece coarne şi şapte capete: „şi cele zece coarne (care sunt, simbolic vorbind, cei zece sefiroţi negri) pe care le-ai văzut şi fiara o vor urî pe desfrânată, o vor face

pustie şi goală şi carnea ei o vor mânca şi pe ea o vor arde în foc.”[40] Ei da, dacă nu suntem atenţi, sfârşim întotdeauna prin a fi făcuţi bucăţele de către natura inferioară după ce am reîncălzit-o, am hrănit-o şi am măgulit-o!

---

[40] Apocalipsa: 17: 16.

Capitolul Patrusprezece

CINA NUNȚII MIELULUI

„Şi am auzit ca un glas de mulţime multă şi ca un vuiet de ape multe şi ca un bubuit de tunete puternice zicând: Aliluia! pentru că Domnul Dumnezeul nostru, Atotţiitorul, împărăţeşte. Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului şi mireasa Lui s-a pregătit. Şi i s-a dat ei să se înveşmânteze cu vison curat, luminos, căci visonul sunt faptele cele drepte ale sfinţilor. Şi mi-a zis: Scrie: Fericiţi cei chemaţi la cina nunţii Mielului!"

Apocalipsa 19: 6-9

„Şi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei."

Apocalipsa: 21:2

„Şi a venit unul din cei şapte îngeri, care aveau cele şapte cupe pline cu cele din urmă şapte pedepse, şi a grăit către mine zicând: Vino să-ţi arăt pe mireasa, femeia Mielului. Şi m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare şi înalt şi mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu."

Apocalipsa 21: 9-10

O mare sărbătoare se pregăteşte în cer: nunta Mielului. Soţia Mielului este Noul Ierusalim. Evident, marea majoritate a oamenilor vor fi surprinşi să vadă că această soţie este o cetate, ei nu sunt pregătiţi să intre într-o asemenea viziune a lucrurilor, căci modul în care ei trăiesc şi concep o căsătorie este foarte îndepărtat de ceea ce este în realitate o căsătorie adevărată: uniunea a două mari principii

cosmice, eternul masculin şi eternul feminin, unde îşi are originea tot ceea ce există în univers.[41]

Da, căsătoriei, adevărata căsătorie aşa cum au înţeles-o cei mai mari Iniţiaţi, este uniunea celor două mari principii masculin şi feminin: spiritul şi materia. Această uniune este o lucrare a spiritului asupra materiei cu scopul de a da naştere unei vieţi perfecte. Materia este opacă, inertă, fără formă şi spiritul va veni spre ea pentru a-i reda viaţa, lumina, expresivitatea. Spiritul este atât de subtil şi insesizabil încât el are nevoie de o materie pentru a se concretiza şi a se condensa. Când spiritul a reuşit să facă materia mult mai subtilă, când materia a reuşit să condenseze spiritul, ele vor realiza o unitate, o fuziune extraordinară. În aceasta constă adevărata căsătorie.

Mielul a cărui nuntă a fost sărbătorită, este un simbol a lui Hristos, al spiritului, iar soţia este cetatea terestră, simbolizată de materia care, prin fuziunea cu el, va deveni Ierusalimul celest, cetatea Domnului. Iar dacă pe pământ sărbătorim o căsătorie cu o masă unde invitaţii poartă haine festive, şi în planul spiritual nunţile sunt însoţite simbolic de o sărbătoare unde trebuie să purtăm haine de ceremonie. Pentru discipol, această sărbătoare poate avea loc zilnic, căci în fiecare zi se sărbătoresc nunţile spiritului şi ale materiei, din Cer şi de pe pământ: zilnic, noi oamenii, ne putem uni cu lumea divină cu ajutorul hainelor luminoase ale aurei.[42]

Deci, fiţi atenţi astfel ca să puteţi fi prezenţi şi să participaţi la sărbătorile pe care le dă Dumnezeu, Mama divină şi toate ierarhiile angelice. Credeţi că este suficient să doreşti să fii admis ca să reuşeşti? Ei bine, nu, pentru a fi admis trebuie să îndeplineşti anumite condiţii. Şi dacă vă prezentaţi aşa, fără să fiţi pregătiţi, veţi avea aceleaşi păţanii ca acest om despre care vorbeşte Iisus într-o parabolă: el s-a prezentat la sărbătoare fără roba de ceremonie şi nu a fost acceptat.[43] Roba este tocmai simbolul calităţilor, al stărilor interioare pe care ar trebui să le dezvoltăm pentru a putea participa la sărbătoarea nunţii Mielului.

Acum, poate că nu veţi fi invitaţi să vă aşezaţi în capul mesei, la dreapta Stăpânului casei, dar acest lucru nu este foarte important: chiar şi la celălalt capăt al mesei, merită să avem un loc pentru a participa la sărbătoare.

---

[41] A se vedea volumul 8, capitolul 8: „Adevărata căsătorie”.
[42] A se vedea volumul 6, capitolul despre „Aură”.
[43] Matei 22: 11-14.

Capitolul Cincisprezece

BALAURUL LEGAT PE MII DE ANI

„Şi am văzut un înger pogorându-se din cer, având cheia adâncului şi un lanţ mare în mâna lui. Şi a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este diavolul şi satana, şi l-a legat pe mii de ani. şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis şi a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârşi miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme.”

Apocalipsa 20: 1-4

Balaurul a fost deci doborât de către Arhanghelul Mihail şi miliţia celestă, şi acum iată-l înlănţuit şi aruncat în adâncuri pentru mii de ani. Apoi va fi lăsat să iasă pentru puţin timp. Ce înseamnă acest lucru, că răul va domni din nou pe pământ?... Nu, pentru că în aceşti mii de ani sub pământ, Balaurul nu va fi lăsat aşa fără să facă nimic: vor fi unii care se vor ocupa de el. Cum? Ei bine, îl vor educa. îi vor aduce pedagogi care îl vor pune să facă o bună practică... Şi vor fi chiar pedichiurişti, manichiurişti şi dentişti care îi vor scurta ghearele şi dinţii, îi vor lua veninul făcându-l inofensiv! Da, există jos, sub pământ, ateliere care îl vor face să suporte câteva tratamente pentru a-l curăţa puţin. Altfel, la ce ar servi să închizi un balaur câteva mii de ani? Când ar ieşi, ar face aceleaşi stricăciuni, aceleaşi ravagii. Un balaur nu se transformă dacă nu este un pic ocărât. De aceea fiinţele care îşi cunosc foarte bine meseria de educator se vor ocupa de el. Îi vor spune: „Ah, este rândul tău acum. I-ai zăpăcit destul pe oameni. Vei primi câteva lecţii bune.”

Este contrar înţelepciunii divine să ucizi creaturile sau să le laşi inactive. Pentru Inteligenţa Cosmică, nici lenea, nici moartea nu trebuie să existe. Peste tot se manifestă activitatea şi viaţa. De aceea este prevăzut ca fiinţele, chiar şi cele mai decăzute. Balaurul, diavolii, să se poată într-o bună zi întoarce spre Dumnezeu. Nu mă credeţi? Cu toate acestea este adevărat. Oamenii sunt de o asemenea cruzime încât nu doresc ca diavolii să se amelioreze! Ei gândesc că aceştia trebuie să ardă în Infern pentru totdeauna. Ei bine nu, Dumnezeu vrea să îi cuminţească şi să îi

facă să vină spre El. Dar cum El are o răbdare nemărginită, nu este deloc grăbit şi de aceea mai există încă diavoli care îi tulbură pe oameni. Dar se spune că va veni o vreme în care diavolii nu îi vor mai putea tulbura pe oameni, ei vor fi anihilaţi, şi această epocă se apropie.

Vă întrebaţi cum de ştiu toate acestea. Le ştiu pentru că pur şi simplu le-am citit. Unde?... În orice caz, nu în cărţile scrise de oameni, în ele găsim prea multe greşeli, multă incoerenţă, şi eu nu-mi pierd timpul citindu-le. Acum nu citesc decât Cartea naturii vii. Şi în această carte am descoperit că iubirea de Dumnezeu, viaţa lui Dumnezeu coboară până în profunzimile pământului şi ale prăpăstiilor. Chiar şi acolo, mai rămân câteva particule de viaţă care permit creaturilor ce locuiesc aceste regiuni să supravieţuiască. Iar dacă viaţa Domnului coboară până acolo, de ce aceste creaturi să nu aibă posibilitatea să fie salvate?

Deci nu omorâm Balaurul, dar nu îl lăsăm nici într-o inerţie, îl educăm. Sau îl mâncăm!... Da, luaţi Talmudul şi veţi citi că pe fundul oceanelor trăieşte un monstru marin, Leviathan, care este simbolul răului; şi se spune că în ultima zi, el va fi capturat, dezmembrat, sărat şi pus la conservat spre bucuria celor drepţi. Trebuie să înţelegeţi acest lucru. Da, astfel stă scris, deci priviţi acum la ospăţul care îi aşteaptă pe cei drepţi: carnea lui Leviathan, ce deliciu, ce bucurie în perspectivă! Dacă ar trebui înţelese aceste lucruri ad literarii, mulţi oameni ar fi dezgustaţi. Trebuie interpretat acest paragraf, dar cum?... Din moment ce Leviathan care este un monstru trebuie să devină ospăţul celor drepţi, acest lucru înseamnă că trebuie să învăţăm cum să folosim răul, căci el devine o hrană, adică o sursă de bogăţii şi de binecuvântări.

Deci, este clar: răul poate fi îmblânzit, cloroformat, folosit, tranşat chiar pentru a putea fi mâncat, dar nu poate fi ucis. Atunci, cel mai bun lucru este să învăţăm să îl folosim. Iată un nou mod de a înţelege acest simbol al Balaurului.

Capitolul Șaisprezece

NOUL CER ŞI NOUL PĂMÂNT

„Şi am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut; şi marea nu mai este."

Apocalipsa 21:1

De ce un nou cer şi un nou pământ?... Dacă luăm această frază ad literam, ne putem întreba dacă Dumnezeu este obligat să-şi reînceapă creaţia şi de ce?... Oare ea a îmbătrânit? Pământul, da, la limită putem înţelege că a îmbătrânit puţin pentru că el este alcătuit din materiale care se oxidează, se descompun şi cu trecerea timpului este posibil să fie necesară înlocuirea lor. Dar cerul, care în principiu este alcătuit din materie pură, luminoasă, incoruptibilă, veşnică, cum ar putea îmbătrâni? Totuşi, în Geneză stă scris că după ce a creat cerul şi pământul, „Dumnezeu a văzut că acestea erau bune". Cum se face că acum El descoperă că ele nu sunt cum ar trebui şi este obligat să le refacă? Acest lucru nu este în favoarea perfecţiunii sale. Apoi, aşteptând ca lucrările să fie terminate, unde vor fi găzduiţi oamenii, mulţimea de îngeri şi arhangheli? Ce nelinişte şi ce harababură în cer! Iată alte griji pentru Dumnezeu... Nu, este absurd, suntem obligaţi să interpretăm acest text altfel.

Prin cuvântul „cer", trebuie să înţelegem un lucru, şi prin cuvântul „pământ" trebuie înţeles un alt lucru. În limbajul simbolic, cerul reprezintă partea spirituală a omului, domeniul gândului, al proiectelor, iar pământul reprezintă domeniul concretizării, al realizării în materie. La fel cum în cosmos, cerul şi pământul reprezintă o unitate, şi în fiinţa umană ele sunt legate. Un „nou cer" înseamnă idei noi, o înţelegere, o percepţie, o filozofie nouă care antrenează un „nou pământ", adică atitudini noi, comportamente noi şi un nou mod de viaţă. Capul este în cer şi picioarele sunt pe pământ. Picioarele sunt cele care ascultă de comanda capului, căci picioarele aleargă acolo unde capul are deja câteva proiecte de realizat. Deci,

este vorba despre comportament, conduită, modul de a acţiona al oamenilor care se vor modifica din cauza schimbărilor din cap, adică o nouă filozofie.

Dar acest nou cer pe care Dumnezeu este pe cale să îl creeze este cu adevărat nou? Ei bine, nu, el se află aici dintotdeauna, dar pentru oameni el va fi nou. Căci, deşi el este aici, oamenii nu îl văd şi în ziua în care îl vor descoperi, evident că el va fi nou... pentru ei!

Un nou cer şi un nou pământ... în realitate, nici nu ştim ce înseamnă acest cuvânt „nou”. Să luăm ca exemplu un fluviu, numele îi rămâne acelaşi: Dunărea, Sena sau Tamisa, dar oare apa care curge în el, nu se reînnoieşte mereu? Şi soarele care este acelaşi în fiecare zi, este mereu nou pentru că emanaţiile sale, radiaţiile sale sunt diferite de fiecare dată. Ceea ce este nou, este viaţa, conţinutul. Dacă sunteţi capabili să mergeţi suficient de departe, de sus, dincolo de tot ceea ce reprezintă conţinătorul, pentru a intra în conţinut, în viaţă, veţi vedea că totul este în permanenţă nou, şi cerul şi pământul.

Deci, noul cer şi noul pământ, aceasta înseamnă că nivelul de conştiinţă al oamenilor se ridică până la un anumit grad unde vor descoperi ceea ce a existat întotdeauna, dar pe care nu l-au văzut încă niciodată. Soarele a existat mereu, dar majoritatea oamenilor nu sunt conştienţi. Din moment ce nu se bucură, nu îl contemplă, nu îl simt ca pe o fiinţă vie, inteligentă, cu care ar putea intra în legătură, şi nu îşi doresc să devină asemenea lui, înseamnă că nu l-au descoperit încă şi că ei se găsesc tot în vechiul cer, bătrân, viermănos, putred.

Să nu vă imaginaţi acum că trebuie să aşteptaţi tulburări cosmice pentru a cunoaşte noul cer. Începând de astăzi îl puteţi locui. De fiecare dată când veţi hrăni gânduri şi sentimente curate, când veţi lupta pentru un înalt ideal, veţi fi într-un cer nou şi acest cer nou antrenează obligatoriu un nou pământ. Fiindcă acela care îmbrăţişează o filozofie sublimă este obligat să îşi schimbe comportamentul, modul de a acţiona. Toate metodele pe care le învăţaţi aici privind nutriţia, respiraţia, munca, creaţiile copiilor, relaţiile cu oamenii şi cu întreg universul, înseamnă noul pământ. Atunci, ce aşteptaţi pentru a intra?

Din păcate, s-ar părea că nu sunt prea mulţi candidaţi şi că lucrurile trebuie să se petreacă aşa cum s-au petrecut cu boul din anecdotă. Doi fraţi au primit o moştenire de la tatăl lor care tocmai murise şi se pregăteau să-şi împartă moştenirea. Cel mai tânăr dintre cei doi, care era cam prostănac şi avea întotdeauna idei mai ciudate pe care le considera înţelepte, îi spuse fratelui mai mare când sosi momentul împărţirii cirezii de boi: „Din moment ce, de acum înainte vor fi două

cirezi, va trebui să construim un grajd nou. Când va fi gata, îi vom lăsa pe boi să aleagă singuri grajdul care le place: aceia care vor merge în vechiul grajd vor fi ai tăi şi cei care vor merge în grajdul nou, vor fi ai mei.” Ei bine da, un referendum al boilor. Fratele cel mare acceptă, şi când noul grajd a fost gata au făcut aşa cum se înţeleseseră. Dar iată că toţi boii s-au îndreptat către vechiul grajd aşa cum erau obişnuiţi. Un singur bou, un bou bătrân şi chior întră în noul grajd. Nu vă mai povestesc ciuda pe care a avut-o fratele mai mic...

Ei bine, acest lucru riscă să fie asemănător cu noul cer şi cu noul pământ. Câteodată uni vine să îi spun lui Dumnezeu: „Când Te-ai gândit să construieşti un nou cer şi un nou pământ, erai la curent cu mentalitatea oamenilor? Ce ai sperat? Pe ce ai contat? Priveşte, noul cer este nelocuit, nu există nimeni.” Ei da, poate eu sunt singurul, ca acel bou chior care a intrat în grajd, fără să ştiu de ce. Bineînţeles că nu Îi voi spune toate acestea lui Dumnezeu, El ştie bine ce face. Poate doreşte să afle câţi oameni vor intra în noul cer şi vor merge pe noul pământ. Eu, în orice caz, nu văd prea mulţi şi este îngrijorător.

Printre voi există cel puţin unii care se străduiesc să intre în noul cer, adică să accepte o nouă filozofie şi să o aplice; şi tocmai aplicarea ei înseamnă noul pământ... Da, trebuie să înţelegem lucrurile din punct de vedere simbolic, altfel totul devine fără sens. Cum aţi vrea ca cerul şi pământul să dispară pentru a lăsa loc unui alt cer şi unui alt pământ? Cerul rămâne ceea ce este şi pământul la fel (dacă oamenii nu îl vor distruge), ei îşi vor schimba doar modul de gândire, modul de viaţă.

Într-un alt pasaj al Apocalipsei stă scris: „şi m-am uitat când a deschis pecetea a şasea şi s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr şi luna întreagă s-a făcut ca sângele. Şi stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul îşi leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie.”[44] În Evanghelii, Iisus a făcut şi el o prezicere asemănătoare: „Soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer...”[45] Cu toate acestea, micuţul nostru pământ este atât de minuscul, încât nu are loc să găzduiască nici măcar o stea, căci o singură stea este mai mare decât el! Cum ne-am putea imagina că ele ar cădea toate dintr-odată asupra lui? Stelele nici măcar nu cunosc acest praf ce se numeşte pământ unde microbii discută şi se ceartă: de ce trebuie să cadă ele asupra lui? Deci, fiţi liniştiţi, stelele nu vor cădea din cer, dar simbolic vorbind va

---

[44] Apocalipsa 6: 12-14.
[45] Matei 24: 29.

fi ploaie de stele. Şi despre ce fel de stele este vorba?... Oamenii geloşi, aşezaţi pe piedestale pe care nu merită să stea. Cu noul cer şi cu noul pământ îşi vor pierde rangul, celebritatea.

Şi „soarele care se va întuneca"? El reprezintă filozofia care domneşte acum în lume, o filozofie care, îndepărtându-se de adevărata Ştiinţă Iniţiatică, a devenit atât de intelectualizată, încât nu ar putea rezolva noile probleme pe care le prezintă viaţa. Este vorba despre soarele de care se agaţă oamenii, acesta se va întuneca.

Cât despre lună, care reprezintă domeniul religiei, şi ea îşi va pierde claritatea, adică religiile oficiale, care s-au clădit pe baze greşite, pe superstiţii, pe prejudecăţi, pe fanatisme, îşi vor pierde influenţa şi autoritatea.

Se spune de asemenea că: „Vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului". Acest lucru înseamnă că Hristos va veni în gând, în intelectul oamenilor. Căci norii, care se găsesc în domeniul aerului, reprezintă gândurile: formele lor, pe care vântul nu încetează să le modifice, reprezintă expresia lumii mentale. Iată previziunile lui Iisus şi ale sfântului Ioan: nu este vorba despre soarele, luna, stelele şi norii pe care le zărim pe cer, ci despre ceea ce ele reprezintă din punct de vedere simbolic în psihicul nostru.

Deci, acum lucrurile sunt clare, nu trebuie să aşteptăm sfârşitul lumii în felul în care majoritatea credincioşilor l-au aşteptat. De câte ori nu s-a anunţat până acum acest sfârşit... precizându-se chiar şi data! Şi este o adevărată nebunie, mulţi se pregătesc să moară. Dar iată că data trece şi lumea continuă să existe. Se produc, bineînţeles, câteva tulburări, dar lumea există în continuare. A existat doar o perioadă care a fost depăşită. Trebuie înţeles că „lumea" înseamnă o epocă, fiindcă suntem mereu pe cale să trăim ultimele zile ale unei epoci şi primele zile ale unei epoci noi; da, acest lucru trebuie înţeles. Ultimele zile ale lumii, le trăim şi acum, pentru că vine o nouă epocă.

Umanitatea nu va dispărea niciodată complet. Oamenii sunt solizi, nu fiţi îngrijoraţi, ei rezistă la toate încercările! Dar curând se vor petrece tot felul de tulburări şi de harababuri şi toate acestea se vor petrece la sfârşitul unei epoci. De aceea trebuie să ne pregătim pentru a pătrunde în noul cer şi să călcăm pe noul pământ.

Capitolul Șaptesprezece

CETATEA SFÂNTĂ

„Şi mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu. Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu cea a pietrei de mare preţ, ca piatra de iaspis, limpede cum e cristalul. Şi avea zid mare şi înalt şi avea douăsprezece porţi, iar la porţi doisprezece îngeri şi nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel. Spre răsărit trei porţi şi spre miazănoapte trei porţi şi spre miazăzi trei porţi şi spre apus trei porţi. Iar zidul cetăţii avea douăsprezece pietre de temelie şi în ele douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Şi cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie de aur, ca să măsoare cetatea şi porţile ei şi zidul ei. Şi cetatea este în patru colţuri şi lungimea ei este tot atât cât lăţimea. Şi a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea şi lărgimea şi înălţimea ei sunt deopotrivă. Şi a măsurat şi zidul ei: o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura omenească, care este şi a îngerului. Şi zidăria zidului ei este de iaspis, iar cetatea este de aur curat, ca sticla cea curată. Temeliile zidului cetăţii sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este iaspis, a doua de safir, a treia de halcedon, a patra de smarald. A cincea de sardonix, a şasea de sardiu, a şaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopras, a unsprezecea de iachint, a douăsprezecea de ametist. Iar cele douăsprezece porţi sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porţi este dintr-un mărgăritar. Şi piaţa cetăţii este de aur curat, şi străvezie ca sticla. Şi templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul, şi Mielul este templul ei. Şi cetatea nu are trebuinţă de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o şi făclia ei este Mielul. Şi neamurile vor umbla în lumina ei, iar împăraţii pământului vor aduce la ea mărirea lor. Şi porţile cetăţii nu se vor mai închide ziua, căci noaptea nu va mai fi acolo. Şi vor aduce în ea slava şi cinstea neamurilor. Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care a dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea vieţii Mielului. Şi mi-a arătat, apoi, râul şi apa vieţii, limpede cum e cristalul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al

Mielului. Şi în mijlocul pieţei din cetate, de o parte şi de alta a râului, creşte pomul vieţii, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-şi rodul; şi frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor. Nici un blestem nu va mai fi. Şi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului va fi în ea şi slugile Lui îi vor sluji Lui. Şi vor vedea faţa Lui şi numele Lui va fi pe frunţile lor. Şi noaptea nu va mai fi; şi nu au trebuinţă de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăţi în vecii vecilor."

Apocalipsa 21-22: 5

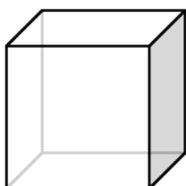
I

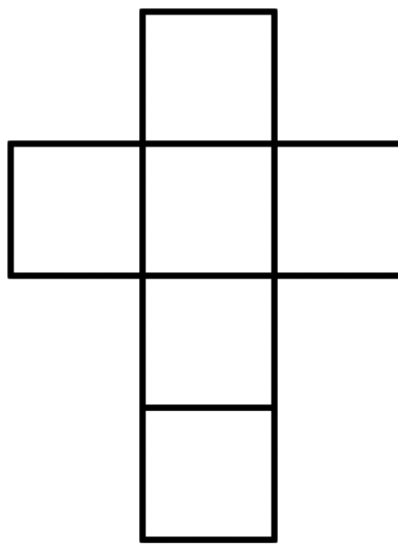
Piatra cubică

Oraşul a cărui descriere o face sfântul Ioan este un cub: „Lungimea şi lărgimea şi înălţimea ei sunt deopotrivă.” În simbolismul cubului, ca şi în cel al pătratului, regăsim numărul patru, numărul materiei, căci materia reprezintă cele patru elemente (pământ, apă, aer şi foc), cele patru direcţii ale spaţiului(nord, sud, est, vest) etc. Forma cubică a noului Ierusalim, soţia Mielului, subliniază că ea este un simbol al materiei cu care Mielul, adică Hristos, spiritul, se uneşte pentru a-i dărui strălucirea unei pietre preţioase, transparenţa cristalului.

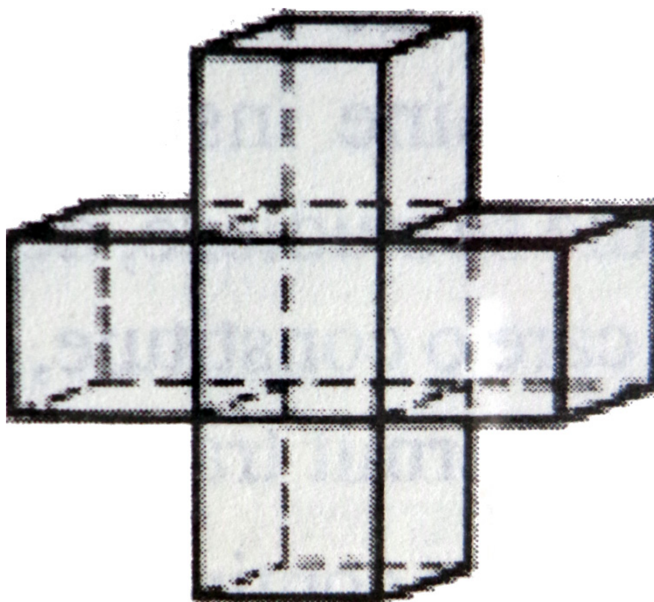
Dar simbolismul cubului merge mult mai departe, căci dezvoltarea cubului este crucea.

Pentru cabalişti, crucea, pe care o prezintă în trei dimensiuni, rezumă şi conţine toate principiile creaţiei.

Dacă socotiţi, veţi constata că ea este alcătuită din 22 de feţe. Pe fiecare faţă este înscrisă o literă a alfabetului ebraic şi fiecăreia dintre aceste litere îi corespunde, în ordine, una dintre cele 22 de cărţi ale Tarotului. Crucea este deci o figură simbolică a celor 22 de puteri cu ajutorul cărora Dumnezeu a creat universul.

Creştinismul a pus accentul pe aspectul dureros şi tragic al crucii, pe aspectul morţii, asociindu-l în esenţă cu moartea lui Iisus. Dar trebuie să mergem mai departe şi să vedem în cruce o semnificaţie mult mai largă: aceea a materiei în care spiritul coboară ca să o însufleţească. Bineînţeles, se poate întâmpla ca spiritul să se împotmolească în materie şi să adoarmă; dacă nu există suficiente forţe ca să îl însufleţească, această uniune devine mormântul spiritului, şi din nefericire este ceea ce se petrece cu anumiţi oameni care lasă spiritul să se îngroape în ei. Materia reprezintă crucea pe care spiritul nu încetează să se sacrifice, dar acest sacrificiu nu îşi are motivaţia de a exista decât dacă materia se transformă şi devine mai vie, mai pură.

Pentru alchimişti, crucea este creuzetul în care ei efectuează toate operaţiile asupra materiei în vederea transformării acesteia în aur. Dar, v-am mai spus-o adeseori, pentru adevăratul alchimist, materia care trebuie transformată în aur se găseşte în sine însuşi: este propria sa materie; el trebuie să studieze, de asemenea, diferitele elemente care o constituie, combinaţiile lor şi formulele care permit transmutaţia lor.

Toate elementele conţinute în crucea noastră, în materia noastră, trebuie studiate, şi la fel cum Dumnezeu a lucrat cu ajutorul crucii vii, cu ajutorul Cuvântului, pentru a zămisli universul, tot aşa trebuie să lucrăm şi noi cu aceste elemente, să le combinăm ca pe literele unui alfabet ca să ne transformăm fiinţa în noul Ierusalim. Atâta vreme cât nu am înţeles că omul însuşi reprezintă crucea, şi că el trebuie să lucreze cu această cruce, nu putem înainta prea mult pe calea evoluţiei.

Înţelegeţi acum faptul că noul Ierusalim nu este un oraş pe care îl vom vedea coborând din cer, aşa cum s-au aşteptat mulţi creştini de două mii de ani încoace, ci este simbolul omului care a lucrat asupra propriei sale materii prin puterea spiritului. Fiindcă toate elementele descrise de sfântul Ioan în arhitectura lui: fundaţia din pietre preţioase, porţile din mărgăritare... sunt de asemenea simbolice.

II

Fundația din pietre prețioase

Pietrele preţioase sunt rezultatul unei întregi lucrări de transformare realizată de Inteligenţa naturii asupra materiei brute pe care pământul o poartă în pântecele lui, ca şi cum pământul ar fi dorit nu numai să reflecteze, dar să şi concretizeze lumina şi splendorile Cerului. De aceea pietrele preţioase au fost considerate în toate religiile ca simbolul virtuţilor divine. Şi dacă ele formează fundaţia Noului Ierusalim, înseamnă că virtuţile sunt adevărate fundaţii ale vieţii interioare. Pietrele preţioase reprezintă idealul spre care trebuie să tindem prin transmutaţia materiei brute a instinctelor noastre.

Dar oare câţi oameni au înţeles lecţia pietrelor preţioase? Ei doresc numai să le posede, atâta tot. Şi de mii de ani nişte sărmani nenorociţi sunt trimişi în străfundurile minelor, în condiţii de lucru cu adevărat crude, iar cu ceea ce ei aduc de acolo, se face un adevărat trafic în lumea întreagă, se comit furturi, şi chiar asasinate... Şi toate acestea se întâmplă pentru ca nişte oameni bogaţi şi puternici să aibă posibilitatea să se împodobească cu coroane, coliere, brăţări, inele, ace de cravată sau butoni de cămaşă pe care strălucesc diamante, rubine, smaralde! Ei bine, iată cât de departe suntem de Ierusalimul celest!

Nu este interzis să iubeşti pietrele preţioase, nici chiar să doreşti să le dobândeşti, dar cu condiţia să ştii cum să le apreciezi. Mă veţi întreba: „Dar cum

trebuie să le apreciem?” Ca pe o legătură cu lumea spirituală. Trebuie să vă concentraţi asupra lor, asupra purităţii lor, a culorilor lor, asupra puterii lor de a lăsa să treacă lumina, apoi să le cereţi să pătrundă în voi cu toate proprietăţile şi virtuţile lor, astfel ca întreaga fiinţă să vă fie luminată de mii de străluciri de safire, de diamante, de rubine, de smaralde, de topaze, etc. Iată de ce trebuie să iubim şi să căutăm pietrele preţioase. Nu ca să le folosim drept podoabe, ci să fim iluminaţi şi hrăniţi de chintesenţa lor.[46]

[46] A se vedea în „Secretele cărții naturii” (Colecția Izvor nr. 216) capitolul XI: „Fundația Noului Ierusalim: pietrele prețioase”.

III

Porțile din mărgăritare

Cetatea sfântă este înconjurată de un zid mare şi foarte înalt din iaspis şi ea însăşi este din aur curat „ca sticla cea curată", ceea ce înseamnă că ea are transparenţa şi strălucirea luminii. Zidul este o protecţie, deci simbolul unei aure puternice care înconjoară omul şi îl protejează. Căci acela care care posedă o aură puternică este apărat prin strălucirea propriei sale lumini.

În zidurile cetăţii se deschid douăsprezece porţi: trei la nord, trei la sud, trei la est, trei la vest, şi se spune că fiecare poartă este un mărgăritar. Cele douăsprezece porţi situate în cele patru puncte cardinale sunt încă o reprezentare a celor douăsprezece constelaţii zodiacale: Berbec, Taur, Gemeni etc. Prin aceste porţi trec curenţii de forţă şi entităţile invizibile care lucrează în univers şi

îşi deschid drumul, exercitându-şi influenţa. Pe porţi sunt înscrise numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel, care după cum am văzut au o legătură cu cele douăsprezece semne zodiacale.

Dar, ştiţi oare că cele douăsprezece porţi ale universului se regăsesc în fiinţa umană? Şi care ar fi aceste porţi? Cei doi ochi, cele două urechi, cele două nări, gura, cei doi sâni, ombilicul, deci în total fac zece. Cât despre ultimele două, le veţi găsi şi singuri. Aşa cum porţile universului reprezintă un loc de trecere pentru influenţele cosmice, porţile corpului nostru fizic permit, la rândul lor, intrarea

forţelor şi a spiritelor. Fiindcă omul a fost construit în atelierele Creatorului astfel încât să poată face schimburi cu întreg universul.

Se spune că porţile Noului Ierusalim sunt din mărgăritare. Da, pentru că mărgăritarul, care captează şi fixează lumina pe suprafaţa lui strălucitoare, reprezintă un simbol al purităţii. Pentru acela care a realizat în el o adevărată lucrare de purificare, porţile servesc la intrarea în legătură cu elementele luminoase şi subtile din spaţiu. De aceea se spune că un înger stă lângă fiecare poartă. Îngerul reprezintă energia pură şi această energie care atrage influenţe binefăcătoare, transformă şi curenţii negativi care doresc să se infiltreze. Îngerii veghează la toate porţile celor care lucrează pentru a face din fiinţa lor un altar în cinstea Dumnezeului viu.

Ceva mai departe stă scris: „şi templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul, şi Mielul este templul ei. Şi cetatea nu are trebuinţă de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o şi făclia ei este Mielul.” O cetate sfântă, un corp purificat sunt ele însele temple, de aceea alte temple sunt inutile. Nici chiar luna sau soarele nu le sunt necesare, v-am explicat deja: soarele este simbolul intelectului şi luna acela al inimii. Omul care va fi locuit de lumina şi de iubirea divină nu va mai avea nevoie nici de soare, nici de lună, adică nici de filozofie, nici de religie.

„Şi porţile cetăţii nu se vor mai deschide ziua, căci noapte nu va mai fi acolo.” Când suntem iluminaţi nu mai există noapte. Fiinţele iluminate sunt întotdeauna locuite de lumina interioară; pentru ele nu există noapte nici în timpul somnului. Evident, pentru majoritatea oamenilor, este când noapte, când zi: un moment ei sunt în lumină şi apoi intră în întuneric. Dar când iluminarea vine, când Duhul Sfânt îi luminează, nimic nu îi mai poate întuneca.

Aceia care au atins acest grad al vieţii spirituale sunt înscrişi în cartea vie a Mielului. Pe pământ puteţi fi membrii unei anume biserici sau confrerii spirituale, dar acest lucru nu înseamnă că veţi fi obligatoriu acceptaţi în înalt. Căci, aici, pe pământ, este ca o sală de aşteptare, nu a apărut încă Sfântul Sfinţilor. Este mult mai greu să fii acceptat în înalt, sunt necesari ani de efort şi de lucru, dar odată ce aţi fost acceptaţi, numele vă este înscris şi zilnic veţi primi ajutor de la prezenţele Cerului. Este la fel ca atunci când sunteţi înscrişi în registrele unei administraţii: primiţi un salariu, o alocaţie etc.

Iisus a spus: „Iată, v-am dat puterea să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma. Dar nu vă bucuraţi de

aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucuraţi că numele voastre sunt înscrise în ceruri."[47] Când numele vostru va sta înscris în cartea vie, nu veţi mai fi uitaţi de Cer, el vă va trimite ajutoare, sănătate şi bucurie. Şi voi înşivă veţi simţi că sunteţi susţinuţi, sfătuiţi, orientaţi. Dacă aveţi de trecut peste încercări, dacă trebuie să înfruntaţi greutăţi, fie că ele vor fi mai scurte decât vă aşteptaţi, fie că veţi primi forţa necesară pentru a le traversa. Iată adevăratele Scrieri, Scrierile vii. Trebuie acum să vă străduiţi ca să puteţi trece prin porţile Noului Ierusalim, căci odată ajunşi aici, totul s-a sfârşit, sunteţi salvaţi![48]

---

[47] Luca 10: 19-20.
[48] A se vedea în „Secretele cărții naturii" (Colecția Izvor nr. 216) capitolul XI: „Porțile Noului Ierusalim: mărgăritarul".

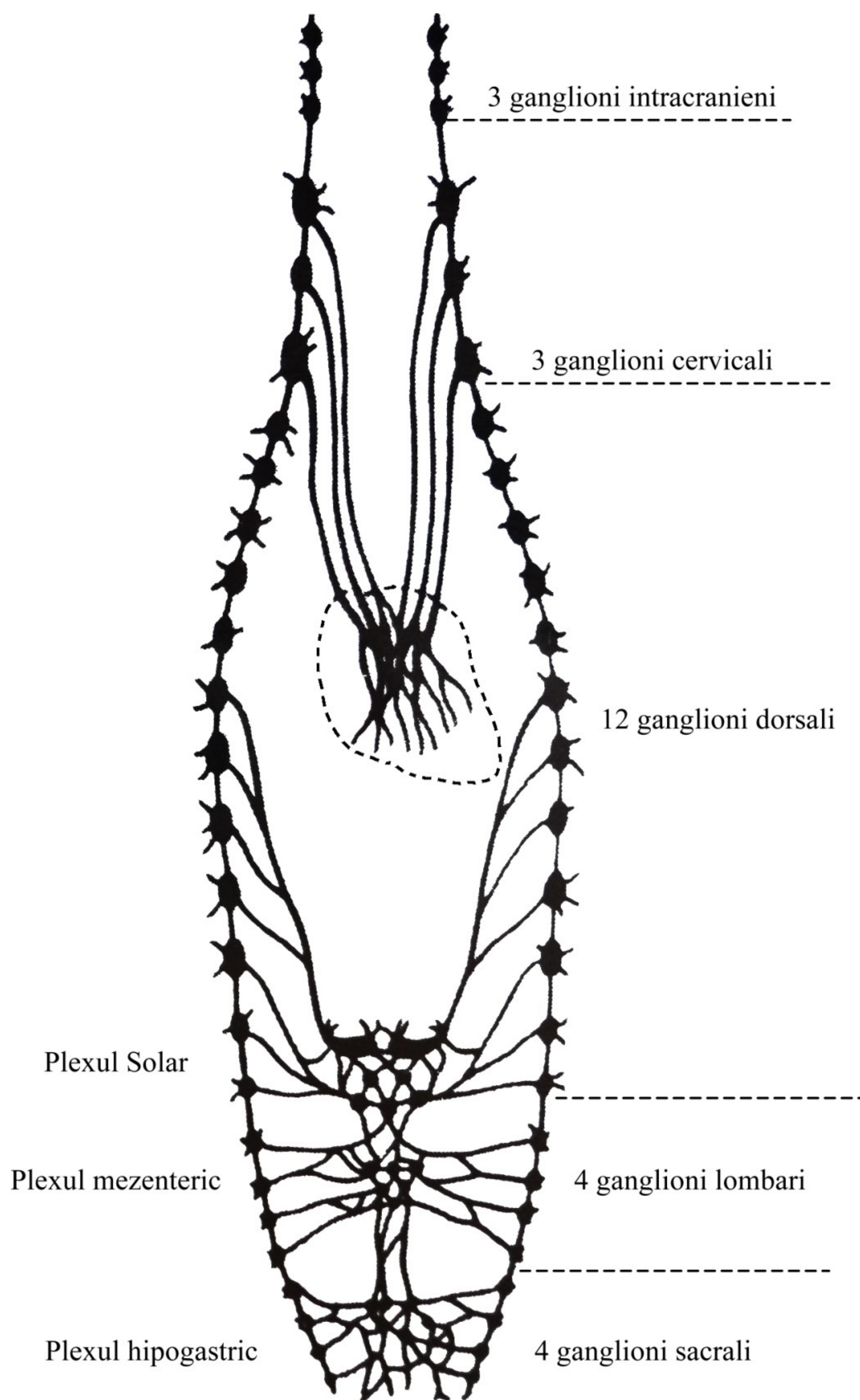
IV

Râul Vieții

În sfârşit, acest oraş de aur curat cu zidurile din iaspis, cu porţile din mărgăritare şi cu fundaţia din pietre preţioase este străbătut prin mijlocul său de „râul vieţii, limpede cum e cristalul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului."

Conform Ştiinţei Cabalistice, acest râu curge mai întâi în primul sefirot, Kether. Kether se umple, se revarsă şi curge în sefirotul următor, Hohmah. Hohmah se umple la rândul său, iar când se revarsă, apa este îndreptată către Binah. Când Binah se umple, apa se revarsă în Hesed... De la Hesed la Gheburah, de la Gheburah la Tiferet, de la Tiferet la Nețah, de la Neţah la Hod, de la Hod la Iesod, râul vieţii coboară până la Malkut, pământul. Sefiroţii sunt vazele sfinte umplute de sursa inepuizabilă a vieţii. Acest râu l-a văzut sfântul Ioan. „Şi în mijlocul pieţii din cetate, de o parte şi de alta a râului, creşte pomul vieţii, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-şi rodul; şi frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor." Evident, este vorba despre un pom foarte ciudat: cum se face că el este plantat de o parte şi de alta a râului şi că rodeşte în fiecare lună? Ca să înţelegem acest simbol al râului şi al pomului, trebuie să considerăm din nou cetatea ca pe o imagine a fiinţei umane.

În centrul cetăţii curge un râu cu un pom pe cele două maluri ale sale, care dă rod în fiecare lună: ei bine, acest centru este plexul solar. Plexul solar face parte din sistemul simpatic despre care v-am vorbit deseori studiindu-l din punct de vedere al Ştiinţei Iniţiatice. Sistemul simpatic se compune din centrii distribuiţi de la creier până la baza şirei spinării şi dintr-o parte periferică formată din nervi şi din ganglioni reuniţi între ei prin reţele de filamente nervoase numite plexuri. Plexul solar, situat la nivelul stomacului, este unul dintre acestea.

Sistemul Simpatic

Această schemă vă arată cum un anumit curent de energie (râul) coboară de la creier (lumea divină, Cerul), străbătând coloana vertebrală, prin intermediul a douăsprezece perechi de nervi şi ganglioni dorsali (rădăcinile pomului), şi care alimentează plexul solar(pomul vieţii care se găseşte în mijlocul cetăţii). Iar dacă acest pom produce de douăsprezece ori fructe, înseamnă că şi el se află în legătură cu zodiacul în care fiecare semn posedă particularităţi specifice.

Adam şi Eva care, în grădina Edenului, au gustat din fructul Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului, au trebuit să suporte boala şi moartea. Fructele Pomului Vieţii, care sunt calităţile şi virtuţile constelaţiilor zodiacale, trebuie să servească în schimb la vindecarea popoarelor şi cu aceste fructe trebuie deci să ne hrănim. Acestea sunt în ordine: Berbecul, activitatea; Taurul, sensibilitatea şi bunătatea; Gemenii, gustul studiului; Racul, percepţia lumii invizibile; Leul, nobleţea şi curajul, Fecioara, puritatea; Balanţa, sensul echilibrului cosmic; Scorpionul, înţelegerea vieţii şi a morţii; Săgetătorul, legătura cu Cerul; Capricornul, dominaţia propriei fiinţe şi a altora; Vărsătorul, fraternitatea şi universalitatea; Peştii, sacrificiul. Iată calitatea fructelor Pomului vieţii. Şi chiar frunzele Pomului, spune sfântul Ioan, servesc la vindecarea naţiunii. Deci, nu numai fructele au proprietăţi binefăcătoare, ci şi frunzele, florile şi rădăcinile... În Pomul Vieţii, nimic nu este inutil, toate elementele sunt binefăcătoare şi pot face miracole.

În Cetatea sfântă, care este omul nou inspirat de către noul învăţământ, cele două imagini ale râului şi pomului reprezintă iubirea şi înţelepciunea. Râul înseamnă iubirea, iar pomul aşezat pe cele două maluri ale sale reprezintă înţelepciunea, căci înţelepciunea are două maluri, în timp ce iubirea, care este una singură, trece pe sub amândouă. Înţelepciunea se află în exterior şi ea acumulează lucruri, pentru că ea reprezintă conţinătorul, în timp ce iubirea care este în interior, reprezintă conţinutul. Iată de ce pomul îmbrăţişează râul. Pomul şi râul sunt în cetate aşa precum iubirea şi înţelepciunea se află în omul care studiază şi aplică adevăratul învăţământ. Noul Ierusalim nu va putea exista decât dacă există râul, iubirea, şi pomul, înţelepciunea. Atunci când iubirea şi înţelepciunea vor domni, va fi împărăţia lui Dumnezeu pe pământ şi nu va mai exista noapte fiindcă lumina se va găsi în fiecare fiinţă.

V

Venirea Noului Ierusalim

Noul Ierusalim este deci modelul vieţii perfecte. De ani de zile eu nu încetez să vă vorbesc despre el, dar fără să îl menţionez în mod special, de teamă să nu vă gândiţi: „Ah, mereu aceleaşi referinţe la religia ebraică!” Dar nu se poate să nu observăm că această viziune descrisă de sfântul Ioan este, prin bogăţia şi frumuseţea simbolurilor, aceea care exprimă mai bine idealul vieţii superioare către care trebuie să tindem! Prin proporţiile şi măsurile sale, prin elementele care îl compun, Noul Ierusalim este o reflectare a ordinii cosmice. Această ordine trebuie să coboare pe pământ, şi stă în sarcina noastră să o facem să coboare, fiindcă ea nu va veni de la sine. Împărăţia Domnului se poate stabili pe pământ, dar nu trebuie să aşteptăm pentru aceasta ca un oraş să coboare din cer, aşa singur, de capul lui. Dacă sfântul Ioan spune că el va coborî din cer, înseamnă că în mod simbolic lumina, adică inteligenţa, înţelepciunea care permit organizarea şi armonizarea lucrurilor, vin întotdeauna din înalt, din cer, ca să se împlinească jos, pe pământ.

Noul Ierusalim este deci, în realitate, simbolul acestei lucrări spirituale pe care fiecare fiinţă umană trebuie să o realizeze în ea însăşi. Când fiecare dintre noi va face această lucrare, Noul Ierusalim va coborî în corpul colectiv al omenirii. El coboară de multă vreme, dar îi trebuie mult timp ca să devină „carne şi os”, adică să se împlinească şi în chip fizic. Zi şi noapte, spirite luminoase sunt ocupate să

lucreze asupra oamenilor ca să le înlocuiască particulele întunecate care nu vibrează în armonie cu Cerul prin alte particule mai pure, mai luminoase. Există mii de noi Ierusalimi care se pregătesc să formeze împreună acest Nou Ierusalim, unde toţi vor trăi în fraternitate şi pace. Iar voi aveţi interes să lucraţi ca să deveniţi acest Nou Ierusalim, şi chiar dacă acesta nu a fost încă realizat în lume ca o societate ideală, îi veţi putea gusta cel puţin în voi binecuvântările. Acum două mii de ani, Hristos a spus: „Eu vin.” Oare el ne-a înşelat? Nu, tot ce el a spus s-a împlinit. El a venit în inima şi în sufletul câtorva. Acum el este pe cale să vină pentru alţii, iar în viitor va veni pentru întreaga omenire.

Noul Ierusalim este deci, mai întâi, omul însuşi. Apoi, el reprezintă o societate ideală. Şi în sfârşit, el este adevărata Biserică universală a Domnului, Biserica Spiritului şi a Adevărului, Biserica tuturor marilor Iniţiaţi. Nimeni nu va putea împiedica acum venirea acestei Biserici. Atunci, totul va fi explicat, totul va fi clar, fiindcă stă scris în Scripturi că Dumnezeu va locui în inima oamenilor şi tot aici îşi va înscrie Legea sa. În acel moment, oamenii nu vor mai avea nevoie de nimeni ca să le predice despre religie şi morală, toţi vor şti în interiorul fiinţei lor ceea ce trebuie să facă, cum să iubească, cum să servească, cum să lucreze. De secole întregi, creştinii au visat într-atât la acest oraş care va pogorî din Cer şi pe care ei l-au aşteptat să vină! Cum să îi faci să înţeleagă că Ierusalimul sunt ei? Evident, ei mai există încă în vechiul Ierusalim, victime ale dezordinii şi ale neînţelegerilor, dar nu depinde decât de ei să devină această cetate de aur pur în care fundaţia din pietre preţioase reprezintă virtuţile (căci nu există fundaţie mai solidă pentru viaţa interioară decât virtuţile) şi ale cărei porţi din mărgăritare permit schimburi mai subtile cu entităţile luminoase ale universului.

Noul Ierusalim este omul perfect, este o viaţă socială perfectă, este această împărăţie de pace şi dreptate unde domneşte Melhisedec, rege al Salemului. Da, această împărăţie există şi a existat dintotdeauna. Datorită ei, de-a lungul mileniilor s-a menţinut o tradiţie adevărată, căci din acest centru iniţiatic au venit toţi Maeştrii adevăraţi pentru a aduce lumină umanităţii. Deci, încercaţi să trăiţi cât mai mult posibil cu această imagine a Noului Ierusalim, fiindcă ea vă va hrăni, vă va întări, vă va lumina. Fiinţa umană are mereu nevoie de asemenea imagini, puternice, luminoase, fiindcă aceste imagini lucrează asupra ei şi o fac să înainteze mai departe pe calea evoluţiei.